COLECȚIA GLOBUS | 508

Înainte veneam aici să citesc și găseam cărți minunate. Acum plec în căutare de cărți pe tot globul și mă întorc cu ele aici. Vor găsi acum alți cititori cărțile mele preferate adunate în Globus. Călătoria continuă!

LuciaT

Cum să scapi de griji cu ajutorul șerpilor

Ați citit vreo carte de genul *Cum să te ajuți singur*? Și? V-a ajutat? V-ați îmbogățit, v-ați făcut prieteni influenți, ați slăbit spectaculos, v-ați găsit sufletul-pereche, ați scris romanul ăla, ați dărâmat munții, ați scăpat de griji?

Hm... încă nu? Poate v-a lipsit șarpele din *Elogiul minciunii* – cu ajutorul lui personajele Patríciei Melo chiar scapă de griji: Fulvia Melissa se descotorosește de soțul incomod, iar José Guber de jobul extenuant de scrib (norma lui era de două romane polițiste pe lună), își găsește inspirația și ajunge mare autor de best-seller-uri de genul *Cum să te ajuți singur*.

Din toate cotloanele cărții pândesc cobre, vipere, crotali, sâsâie, șuieră, se încolăcesc și se descolăcesc mai departe (chiar dacă uneori cad în depresie și refuză să muște), se târăsc implacabil spre coadă (a lor și a romanului). Îi auziți cum fojgăie? *Sss, șșș, sss!* Parcă totuși e mai sănătos să râzi din toată inima ca să scapi de griji – la asta chiar că ajută *Elogiul minciunii*.

UNIVERS

508

Elogiul minciunii

PATRÍCIA MELO

Patrícia Melo

Elogiul minciunii

COLECȚIA GLOBUS

UNIVERS

Această carte a fost publicată cu sprijinul Ministerului Culturii din Brazilia / Fundação Biblioteca Nacional

Obra publicada com o apoio do Ministério da Cultura do Brasil/ Fundação Biblioteca Nacional

MINISTÉRIO DA CULTURA
Fundação BIBLIOTECA NACIONAL

Patrícia Melo s-a născut în 1962 în São Paolo, Brazilia. A scris romane, piese de teatru și scenarii de film. Romanele ei sunt bazate pe intrigi polițiste și au drept sursă de inspirație, de multe ori, violența din cartierele sărace ale marilor aglomerări urbane. În 2001 a câștigat premiul Jabuti, cel mai important premiu literar brazilian, pentru romanul *Inferno*. Pentru romanul *O Matador* (*Ucigașul*, 1995) a primit în 1996, în Franța, Prix Deux Océans și în 1998, în Germania, Deutscher Krimi Preis. În 1999, revista „Time" a inclus-o într-o listă care cuprindea cincizeci de „Latin American Leaders for the New Millennium". Este căsătorită cu dirijorul John Neschling și au împreună un copil.

*

„S-ar zice că e ceva din Quentin Tarantino în scriitura Patríciei Melo, cu o latură de western spaghetti care oscilează între realism și parodia violenței."

Le Monde

„Precedentul roman al Patríciei Melo, *Ucigașul*, povestea unui bărbat sărac din São Paolo care e propulsat din greșeală într-o carieră de ucigaș plătit, a fost șocant, amuzant și neașteptat de uman. Noul ei roman, *Elogiul minciunii*, este despre un alt bărbat care comite o crimă, de data aceasta după ce se îndrăgostește de o femeie cum nu se poate mai nepotrivită. José Guber este un scriitor fără succes care fură intrigi din Camus, Poe, Agatha Christie și alții ca să scrie o serie de romane polițiste ieftine pe care i le comandă pe bandă rulantă un editor nepriceput. În timp ce se documentează în legătură cu efectele veninului de șarpe pentru una dintre cărțile sale, José se îndrăgostește de Melissa, expertă în herpetologie dar ignorantă în materie de literatură; ea își închipuie că romanele plagiate ale lui José sunt o dovadă de geniu criminal și îl convinge s-o ajute să-și ucidă soțul."

New York Times

PATRÍCIA MELO

ELOGIUL MINCIUNII

Traducere din portugheză și note
de
ANCA FERRO

Redactor Alina Hlinski
Corector Lorina Chițan
Tehnoredactor Constantin Niță
Coperta credit foto Ingimage

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MELO, PATRICIA
Elogiul minciunii / Patricia Melo ; trad. de Anca Ferro.
- București : Univers Publishing House, 2014
ISBN 978-606-8543-99-4

I. Ferro, Anca (trad.)

821.134.3(81)-31=135.1

PATRÍCIA MELO
ELOGIO DA MENTIRA

Companhia das Letras, Sao Paolo

EDITURA UNIVERS
www.edituraunivers.ro

ISBN 978-606-8543-99-4

Pentru Rubem Fonseca

Mintea omenească este mai sensibilă la minciună decât la adevăr

Erasm,

Elogiul nebuniei

CADAVRE,
CRIME ŞI CRIMINALI

Ceea ce este bine spus de altul îmi aparţine

SENECA

1

Dintotdeauna mi-au plăcut şerpii, mai ales speciile veninoase, dar Institutul Municipal de Seruri Terapeutice am început să-l frecventez numai graţie Fúlviei Melissa. Când am făcut cunoştinţă, ea se afla lângă lacul artificial al muzeului, era frumoasă, purta o jachetă albă, ochelari şi examina o anacondă de trei metri lungime. Am dat mâna, o să-ţi placă ce voi face acum, a spus ea.

Unul dintre asistenţii Fúlviei a imobilizat şarpele, ţinându-l cu amândouă mâinile chiar de sub cap. După aceea, a fost aşezat pe masa de examinare a laboratorului. Nu vrea să mănânce, a spus Fúlvia, suferă de stresul captivităţii, uite, are şi păduchi sărăcuţul. Un funcţionar a adus un iepure închis într-o cuşcă mică. Cu o pensetă pe post de pârghie, Fúlvia, ajutată de asistent, a deschis gura reptilei. Apoi, a scos iepurele din cuşcă şi, cu o mişcare rapidă, i-a sucit gâtul. Întotdeauna omor prada înainte de a face alimentarea forţată, a spus Fúlvia, introducând iepurele mort în gâtlejul anacondei. Ofidienii nu obişnuiesc să mănânce animale moarte, a spus ea, dar, dacă sângele prăzii este cald încă, nu-i nici o problemă. Cu mâinile, Fúlvia Melissa a comprimat corpul anacondei, făcând ca iepurele să-i alunece până în stomac. Puteţi s-o luaţi, a spus ea asistentului.

Să mergem, a spus Fúlvia, o să-ţi arăt Institutul. Înainte, a spus ea, aici era o zonă împădurită protejată, ai văzut câţi arbori de plumeria sunt afară? Când înfloresc, răspândesc un parfum

minunat. Străbăteam muzeul la pas, unul lângă celălalt, și deja ceva se țesea între noi, un fel de fire, ea conducând conversația, eu observând șerpii din vivarii. Fúlvia mi-a arătat preferata ei, vipera de deșert, *Echis carinatus*. Dacă e vorba despre un omor, a spus Fúlvia, ea e cea mai eficientă: nouăzeci la sută dintre cei pe care îi mușcă mor, chiar dacă sunt vaccinați.

Am ieșit din muzeu. Vremea era apăsătoare, cerul, întunecat. Îmi place locul ăsta, a spus Fúlvia Melissa, privește copacii, cel de acolo are mai mult de o sută de ani, nu-i așa că este superb? Ce fel de șarpe va folosi asasinul tău? Încă nu m-am decis, am spus eu, dar știu că există o mare varietate de toxine. Da, a spus Fúlvia, poți alege, există veninuri necrozante, veninuri neurotoxice, care paralizează mușchii, pe care-l preferi?

I-am explicat că mă aflam abia în faza inițială de cercetare pentru carte, că încă nu luasem o hotărâre, dar că mă atrăgea ideea morții prin asfixiere.

E un mod groaznic de a muri, a spus ea, o specie de cobră din specia *naja* ar fi perfect. Problema este că asemenea șerpi nu există în cele două Americi. Dacă vrei să folosești veninul ca neurotoxină, te sfătuiesc să alegi șarpele coral. Dar este bine de știut că accidentele cu șerpi coral nu sunt foarte frecvente, fiindcă sunt sperioși, fug de oameni, ceea ce ar fi o piedică în acțiunea cărții. Trebuie să ne gândim la locul unde va avea loc crima. Cine sunt victimele? După cum am spus, i-am răspuns, sunt încă la început.

Un tunet a bubuit în cerul brăzdat apoi de fulgere, nu am avut nici două minute la dispoziție ca să fugim înapoi în muzeu, înainte ca ploaia să se dezlănțuie cu toată furia.

Fúlvia mi-a găsit un prosop, m-am șters. O să răcești cu cămașa udă, îți fac rost de ceva să te schimbi. Nu, am spus eu, ba da, o să răcești, a insistat ea, s-a dus la un dulap, a luat o bluză mare, pe jumătate îngălbenită de timp, poți s-o îmbraci, a spus ea, a fost a unui biolog care a murit anul trecut, dacă

asta nu te deranjează. Nu mă deranja. M-am dus la baie, mi-am scos cămașa udă, am îmbrăcat bluza, care mirosea a naftalină. Foarte bine, a spus Fúlvia când m-am întors, vrei să vezi șoarecii?

În timp ce așteptam ca ploaia să înceteze, mi-a arătat unde erau crescuți șoarecii. O sală plină de cuști cu pui de șoarece mai mici decât degetul meu mare. De la țâțele mamelor lor direct în gurile șerpilor, a spus Fúlvia, din cincisprezece în cincisprezece zile iau câte un pumn și-i arunc în terariu.

Înainte de a pleca, m-a invitat să asist la conferința pe care urma să o țină în ziua următoare pentru funcționarii dispensarelor din zona de interior a statului. Va fi o comunicare tehnică și didactică, a spus ea, te-ar putea ajuta la carte.

Am acceptat. Așa a început totul între noi.

2

....

Pentru: Wilmer. De la: José Guber

Turcul sau Și-a îngropat mama și s-a dus să înoate, de Richard Higgins

John Sayers, un tip bun, ingenuu și excentric, își pierde mama și nu plânge la priveghi. (Chiar bea cafea cu lapte, oferită de un îngrijitor al capelei.) Câteva zile mai târziu, omoară un turc pe plajă, fără nici un motiv. Este judecat și condamnat, dar nu pentru că l-a omorât pe turc, ci pentru că nu a plâns la priveghiul mamei. Wilmer, povestea pare simplă, dar este foarte complexă. Are detalii foarte interesante, procurorul își bazează toată acuzarea pe faptul că John Sayers nu a plâns la priveghiul mamei, la care a sosit cu părul ud. Va fi o carte polițistă captivantă, care va arăta cât de absurd este sistemul nostru judiciar. Te rog dă-mi ok-ul cât mai repede.

De la: Wilmer Pentru: José Guber

Îți interzic să scrii romane despre nebuni excentrici care omoară turci pe plajă fără nici un motiv. Nu ai citit circulara 149? Nu omorâm turci, negri, evrei, indieni, copii, servitoare, animale pe cale de dispariție sau alte chestii de genul ăsta. Îți interzic de asemenea să scrii pe orice temă care privește sistemul nostru judiciar. Vreau alt sinopsis.

....

Cu patru luni înainte, navigam pe internet, căutând informații despre șerpii africani, cu intenția de a copia schema povestirii *Aventura bandei pătate*[1] pentru seria de cărți „Scuipând foc", deși povestea mi se părea cam plicticoasă, când am dat peste o *home page* care mi-a stârnit interesul. Era a Fúlviei. Sunt membră a Asociației de Herpetologie din São Paulo, scria ea, și lucrez la Institutul Municipal pentru Seruri Terapeutice. Posed o colecție din care fac parte un șarpe boa autentic și un piton reticulat, spunea ea, pentru nelămuriri sau informații, vă rog contactați-mă.

M-am simțit atras de fotografia ei, cu un șarpe încolăcit pe braț și ținând o carte în mâna dreaptă. Cineva care ține în mână o carte îți dă întotdeauna speranță. Păr scurt, drept, sprâncene groase, mi-a plăcut. I-am trimis un mesaj cerând informații despre șerpii veninoși. Am explicat că eram autor de cărți polițiste, că scriam o carte în care asasinul folosea șerpii ca armă a crimelor sale. Fúlvia mi-a răspuns în aceeași zi spunând că primele articole pe care le citea în ziare erau cele referitoare la investigațiile polițienești, că mă putea ajuta cu informații despre ofidieni, substanțe toxice și veninuri în general. Ne-am dat întâlnire în ziua următoare, la terariul Institutului.

În acea noapte, acasă, eram agitat, m-am apucat să citesc două cărți pe care le-am abandonat de la primele pagini, m-am așezat, m-am ridicat, am deschis televizorul, m-am dus până în sufragerie, m-am întors în cameră, am răscolit prin bibliotecă, m-am așezat, am mâncat zece mere, m-am ridicat, am făcut o baie caldă, am stat douăzeci de minute sub duș. Numai după aceea am reușit să citesc. Sinopsisurile mele nu erau ușor de scris. Câteodată era nevoie să citesc trei, patru cărți până găseam o idee. Îmi plăcea să citesc, nu să scriu, niciodată nu mi-a plăcut să scriu, îmi plăcea să stau tolănit și

1. Povestire de Arthur Conan Doyle, din volumul *Aventurile lui Sherlock Holmes*. (n. tr.)

să citesc până adormeam și mă trezeam după douăzeci de minute, apoi reluam lectura, până adormeam din nou, și, câteodată, visam fragmente de povești, iar mă trezeam, mai citeam un pic, mâncam, dormeam și tot așa toată noaptea, citeam și dormeam și mâncam ciocolată, amestecând totul în cap, câteodată notam câte ceva pe computer, așa lucram eu.

Se făcuse ora douăsprezece noaptea. Am încălzit o cană de lapte în bucătărie, am luat medicamentele mamei și m-am dus în camera ei. Era încă îngenuncheată, cu capul plecat, rugându-se. Pe toți pereții erau imagini de sfinți. De doi ani mama nu mai ieșea din casă, de când Moisés, fratele meu mai mare, a murit de leucemie. M-a întrebat dacă închisesem ferestrele, încuiasem ușile, închisesem gazul. M-a întrebat dacă puteam să-i cumpăr un megafon. Ce vrei să faci cu un megafon, am întrebat. Ca să-l pun lângă imaginea Domnului nostru Isus Cristos, mi-a explicat ea. Trebuia să fie un megafon puternic, că doar nu era să pună lângă Isus Cristos un megafon de mâna a doua. I-am promis că i-l voi cumpăra. Am întins cuvertura peste mama, în pat, și am sărutat-o. Când eram pe punctul de a ieși din cameră, m-a întrebat dacă îmi țineam promisiunea de a nu mai petrece nopțile citind. Am răspuns că da. Ce bine, băiatul mamei. Cărțile alea te distrugeau.

3

În slide-urile proiectate de Fúlvia în timpul conferinței am văzut *bothrops alternatus, bothrops jararaca, crotalus, bothrops jararacussu, lachesis muta, bothrops cotiara* și multe alte specii de șerpi. Am văzut de asemenea imagini cu un cățel paralizat de la o mușcătură de *crotalus*, picioare mumificate după accidente cu *bothrops jararaca* și multe, multe victime ale șerpilor, unele fără un braț, altele fără laba piciorului, fără un picior, ce mai, un adevărat spectacol.

Sala de conferințe a Institutului era aproape goală. În afară de mine, nu mai erau decât vreo șapte provinciali, funcționari la dispensarele din colțurile mai îndepărtate ale statului, care aveau nevoie de lecții elementare pentru administrarea serurilor antivenin. M-am așezat în primul rând, foarte aproape de ecranul pentru proiecții, și mi-am ațintit privirea pe Fúlvia, fără să o scap nici o clipă din ochi. O tânără îmbujorată, nutriționistă de șerpi. Era îmbrăcată cu o rochie albastră, strâmtă, care îi punea bine în evidență formele. Din când în când auzeam câte un cuvânt, câte o frază despre eficiența substanțelor antitoxice, despre administrarea serurilor, dezinfectați locul cu alcool, spunea ea, utilizați ace de unică folosință, dar eu nu eram atent la cuvinte, eu nu eram acolo ca să ascult, voiam să văd și vedeam, vedeam brațe puternice, ceafă, gât, vedeam mâini mici, cu unghii nedate cu ojă, așa cum îmi plăceau mie.

Şi dinţi albi. Muşchi. Încetează, mi-a spus când a trecut pe lângă mine. N-am încetat. Am continuat să o privesc, obraznicule, mi-a spus, ştiu că-i plăcea. De fapt, mai târziu chiar ea mi-a spus, mi-a plăcut cum mă priveai, mă cântăreai din ochi ca un măcelar, mi-a spus.

În acea noapte, la cină, Fúlvia mi-a lăudat ideea de a folosi în carte şerpi ca armă a crimei. Avea deja un plan în minte şi eu făceam parte din acel plan, fără să am nici o bănuială. Ai creat, a spus ea, o crimă foarte inteligentă. Nu am creat încă nimic, am spus eu, o să creez, dar ea nici nu m-a auzit. Cum o să dovedească poliţia că nu a fost un accident? a spus ea. Gândeşte-te, soţia îşi duce soţul la un hotel dintr-o zonă rurală, departe de spitale şi de dispensare. Mai vrei vin? am întrebat. Mai vreau, a răspuns. Dacă acea femeie, a continuat ea, dacă acea femeie ar lucra într-un centru pentru seruri terapeutice, ca mine, ar cunoaşte dispensarele care nu au antiofidice şi ar alege un hotel în acea regiune. Gândeşte-te numai, a spus ea, ar fi uşor de făcut rost de o *Bothrops jararaca*, apar mulţi comercianţi care vor să vândă ilegal şerpi institutelor. Ai văzut statisticile pe care le-am prezentat, *Bothrops jararaca* sunt responsabili pentru optzeci şi opt la sută dintre accidentele înregistrate în ţară şi se găsesc peste tot. Gândeşte-te la asta. Asasinul poate folosi şi o *Bothrops alternatus*, care, după cum zic ţăranii, când nu te omoară, te schilodeşte. E uşor de luat şarpele într-una dintre valize, în maşină, în portbagaj. E uşor să-l îmbeţi pe soţ. E uşor să faci în aşa fel încât şarpele să-l muşte, în timp ce el doarme ca un porc scârbos, cu burta plină. Şi e uşor de spus că a fost un accident.

Nu am de gând să scriu un roman despre o crimă pasională, am spus eu. Pe cine vei omorî? a întrebat ea. Pe două moştenitoare, am răspuns. Am crezut că era vorba de un cuplu, a spus ea. Oricum, ideea asta se potriveşte la orice scenariu. Important este planul logistic. Dacă ea lucrează la un terariu, iar soţul

moare muşcat de un şarpe, poliţiştii se vor gândi că soţia nu poate fi atât de proastă încât să pună la cale aşa ceva. Legătura este atât de evidentă, încât ea nu ar mai putea fi suspectată. Greşesc? Chiar am văzut un film cu o acţiune asemănătoare, cu blonda aia, am uitat cum o cheamă. Crezi că poliţiştii m-ar suspecta pe mine, dacă eu mi-aş ucide soţul în felul ăsta?

Aşa am aflat că Fúlvia era căsătorită.

Ceea ce este interesant în povestea asta, a spus ea, pe lângă aspectul ştiinţific, este şi cel simbolic. Şerpii, în anumite culturi, reprezintă viaţa, lumina, nemurirea. Egiptenii, hinduşii şi aborigenii din Australia venerează şerpii, iar în unele locuri din Africa şerpii nu pot fi omorâţi, fiindcă asta ar fi considerată o crimă gravă. Dar, pentru noi, şarpele este numai emblema blestemului, a minciunii şi a cruzimii. Îţi aminteşti de anatema pe care a aruncat-o Dumnezeu pe şerpi? „Blestemat să fii între toate animalele şi între toate fiarele câmpului; pe pântecele tău să te târăşti şi ţărână să mănânci în toate zilele tale. Vei fi urmărit şi nimicit fără milă şi nu vei putea face nimic ca să te mântuieşti." Aveam vreo şapte ani când am auzit, pentru prima dată, fragmentul ăsta din Biblie, la ora de catehism. Mi s-a părut că Dumnezeu a fost un idiot că l-a izgonit din rai pe un animal superior ca şarpele. Nu există nimic mai interesant decât şerpii, nimic, absolut nimic, a spus ea. Orice alt animal, girafa, zebra, elefantul, din punct de vedere biologic, toate aceste mamifere nu sunt nimic faţă de un şarpe. Întotdeauna am adorat ofidienii.

În acest moment al conversaţiei, eram unul în faţa celuilalt la masă, bând vin, privindu-ne, râzând de orice prostie, mâinile Fúlviei erau în mâinile mele, dar ea nu se simţea încă în largul ei, încă fugea, eu insistam, îmi împleteam degetele printre degetele ei, ea îşi trăgea mâna, a durat câtva timp până când s-a relaxat, iar când acest lucru s-a întâmplat, i-am spus să mergem la mine acasă.

Am dus-o pe Fúlvia în camera mea dezordonată, cu hârtii împrăștiate peste tot și teancuri peste teancuri de cărți pe podea. I-am arătat cărțile pe care le publicasem la Editura Minnesota și care se vindeau la chioșcurile de ziare, semnate cu pseudonime americane, *Când soarele se ascunde*, de Gregory Turow, *Cei șapte călugări*, de John Condon, *Statuia blestemată*, de Malcolm Lovesey, și multe altele. De ce ai folosit pseudonime? a vrut ea să știe. Editura mi-a impus asta, am spus eu. Ea era de părere că José Guber era un nume de artist foarte frumos. I-am explicat că editura mea nu se ocupă cu arta. Probabil că ești foarte creativ ca să-ți imaginezi atât de multe crime, să te gândești la arme, la alibiuri, la mijloacele de a scăpa de poliție, nu poate fi ușor. E foarte greu, am confirmat. Aș vrea să le citesc, poți să mi le împrumuți?

În acea noapte nu s-a întâmplat nimic. Nici în următoarea. Am stat închiși în camera mea conversând despre șerpi și crime tot timpul. O să-ți mărturisesc ceva, a spus ea, îmi place să citesc despre crime, nu citesc ficțiune, a spus, nu am timp, nu citesc decât texte științifice despre ofidieni, dar crimele, îmi plac cele din ziare, nu crimele comune, îmi place să văd ființa umană explodând, cineva care omoară o întreagă familie, sau, dimpotrivă, crimele foarte elaborate, operele de artă, criminalul artist, o crimă bine plănuită este o operă de artă, nu găsești?

La cea de-a treia întâlnire s-a întâmplat. Ea citea ceva, nu știu ce, nu am fost atent, i-am smuls cartea din mână și m-am apropiat de ea. Ne sărutam, am împins-o spre pat. Ea a spus că, fie credeam, fie nu, niciodată nu mai făcuse acel lucru înainte, că era prima dată când își înșela soțul, nu a folosit cuvântul *înșelat*, nici *soț*, a vorbit altfel, a fost curajoasă, a fost agresivă și dulce, m-a tras de păr, vino, mi-a spus.

4

....

Pentru: Wilmer. De la: José Guber
Angora neagră de Hillary Mclure

Dispărută: Nora Waugh, 33 de ani, soția industriașului multimilionar Thomas Waugh. Detectivul Scott Condon conduce investigațiile. Încep căutările. Toate indiciile par a conduce spre ipoteza că Nora a fugit cu amantul său. (Detaliu important: Nora a luat cu ea pisica de angora, pe care o iubea la nebunie, conform mărturiilor servitorilor. Atenție: soțul ura pisica și o maltrata tot timpul, ajungând chiar să-i scoată un ochi.) Cazul este clasat. La sfârșit, o scenă surprinzătoare. Industriașul Thomas Waugh îl invită pe detectivul Scott să deguste din colecția lui de vinuri din pivniță. (El este foarte trist fiindcă l-a părăsit soția și vrea să se îmbete în compania detectivului.) Scott acceptă. În pivniță, Thomas începe să debiteze tot felul de prostii, de genul „pereții ăștia sunt foarte solizi". Bate cu bastonul în perete, „vezi cât sunt de solizi?". Atunci, Scott aude ceva asemănător cu plânsul unui copil, un strigăt înspăimântător, venit dinspre pereți. Cheamă în ajutor o echipă de polițiști și dărâmă peretele pivniței. Găsesc corpul Norei Waugh, lângă o pisicuță de angora, care miaună de foame. Soțul mărturisește crima.

De la: Wilmer Pentru: José Guber

OK. Sinopsis aprobat. Dar vom schimba pisica neagră cu un papagal negru. Milionarul, un tânăr excentric, vopsește papagalul în negru numai ca s-o irite pe soția lui. Și încă ceva, în scena finală, Scott nu aude un strigăt, ci îl aude pe papagal spunând „ea este aici, ea este aici!". Restul rămâne la fel. Te îmbrățișez, Wilmer.

P.S.: M-am răzgândit. O să-i cer lui Calisto să facă unele adaptări și să folosească acest sinopsis în seria *Monștrii Groazei*. Trimite chiar azi un alt sinopsis.

....

În zilele următoare, am fost stăpânit de un sentiment de bine, totul părea în regulă, mă simţeam liniştit, fericit, entuziasmat. În fiecare dimineaţă, Fúlvia trecea pe la mine, ne băgam sub aşternuturi, făceam dragoste, totul era plăcut, ea se apucase să-mi citească toate cărţile, chiar le citea cu adevărat, cu o rigoare extraordinară, făcea comentarii, dădea sugestii, iar asta era foarte bine, foarte bine şi foarte inutil, fiindcă eu nu mai puteam şi nici nu mai voiam să le rescriu. Fúlvia nu era interesată de psihopaţii sângeroşi. Îi ura pe detectivii şmecheri, puşi mereu pe glumiţe. Preferatele ei erau omorurile în care victima şi asasinul se cunoşteau, crimele pasionale, asociaţii trădători; îi plăceau de asemenea veninurile şi femeile diabolice care seduceau şi corupeau bărbaţi fragili. Adora discuţiile despre crima perfectă, fie cea comisă fără premeditare, uciderea din culpă, cum spun specialiştii, fie cea plănuită până în cele mai mici detalii. A citit *Un tren spre moarte*, de Martin Clark, de mai multe ori. Cărţile tale ar trebui să fie vândute în librării, a spus ea, şi nu la chioşcurile de ziare, şi ar trebui să fie mai bine tipărite. Mie nu-mi păsa că erau vândute la chioşcurile de ziare.

În acea perioadă, trebuie să spun că eu scriam cărţi, dar nu eram scriitor, eram un fel de muncitor care lucra pe bandă la o fabrică de conserve de cârnaţi. Aveam un termen de predare a

cărţilor, a cârnaţilor, o dată la două săptămâni, fără nici o zi în plus. Nu mă incomoda să fur poveşti de la clasici, de fapt chiar simţeam că fac o favoare cititorului mai puţin privilegiat, dându-i ocazia să citească Shakespeare, Chesterton, Poe şi mulţi alţi scriitori importanţi. Mi-am dat osteneala să mă postez lângă un chioşc de ziare, ca să observ cine erau cititorii mei. Persoane de toate felurile, unii cu faţă de funcţionari, femei triste cu aer de casnice, femei nervoase care păreau manichiuriste, agenţi de nu ştiu ce cu serviete negre. Persoane care niciodată nu ar fi citit clasici. Eu le făceam o favoare, acesta este adevărul.

În fine, totul mergea ca pe roate.

De ziua mea, Fúlvia mi-a adus un pachet mare, învelit într-un ambalaj roşu, cu panglici aurii. L-am deschis. Înăuntru, încolăcită, o anacondă de un metru şi zece centimentri, de culoare galbenă, cu două serii de pete negre circulare pe spate. Îi place să mănânce capibare, a spus Fúlvia. Eu n-am vrut s-o accept, în nici un caz, am spus, ia înapoi jivina. Nu, a spus ea, n-o să mănânce capibare decât când ajunge la maturitate şi poţi înlocui capibarele cu iepuri, dacă vrei, sau cu câţiva şoareci. Nu, am spus eu. Mulţi oameni cresc şerpi, a spus ea, eu cresc, europenii cresc, în Statele Unite se dau în vânt după ei, te ajut eu să faci un vivariu. Mai bine nu, am răspuns, probabil că mamei îi e frică de şerpi. Mama ta nu intră niciodată aici, a spus Fúlvia, nu iese din camera ei, sunt iubita ta de trei luni şi nu am văzut-o pe mama ta decât de două ori, ea nu face altceva decât să se roage, sărăcuţa.

Fúlvia m-a pus să cumpăr un vivariu pentru adăpost şi altul pentru hrănire, materiale pentru căptuşirea lor, plăci pentru încălzire, diferite vase, cârlig pentru prinderea şarpelui, tot ce era necesar. Am golit două rafturi ale bibliotecii şi am montat recipientele. După câteva zile deja îmi plăcea.

Un lucru interesant: când creşti şerpi, spre deosebire de alte animale, nu există acea relaţie lipicioasă, acea nevoie

bolnăvicioasă pe care o au pisicile de a fi mângâiate, nici acea adorație pe care cățeii o au pentru stăpânul lor, ceea ce este un avantaj. Alt lucru pozitiv e obiceiul contemplației. Nu obișnuim să contemplăm iepurii, păsările și pisicile, numai șerpii ne atrag în acest fel, ne obligă să-i privim și să-i admirăm. Charisma diabolică a șarpelui și frumusețea sa înfricoșătoare au o putere extraordinară asupra noastră. Uneori, când îmi scriam povestirile la computer, mă simțeam deodată chemat. Vino aici, îmi poruncea anaconda. Limba despicată. Admiră-mi ochii. Priveam vivariul hipnotizat. Admiră. Ochii mari, fără pleoape. Admiră.

Îmi aduc aminte și astăzi prima zi în care am luat șarpele în mâini. Am simțit atingerea rece a pielii sale alunecând pe brațul meu. S-a încolăcit în jurul gâtului meu, mi s-a plimbat pe spate. Așa, a spus Fúlvia, las-o să se obișnuiască cu tine. Și atunci a defecat pe mine. Asta e normal, a explicat Fúlvia, e în alertă.

Mie chiar a început să-mi placă. După cum am mai spus, Fúlvia avea o colecție de șerpi de mărime medie, care conținea specii rare, achiziționate de la contrabandiștii care apăreau la Institut. Petrecea două ore pe zi cu îngrijirea lor, alimentarea, igiena, genul ăsta de chestii, și de asemenea stătea de vorbă cu ei, cu șerpii, nu fiindcă mi-ar plăcea să le vorbesc, mi-a spus ea, dar la mine acasă e mai bine să stau de vorbă cu ei decât, mă rog, n-are importanță, a spus ea.

Odată, Fúlvia mi-a sugerat să ieșim cu șerpii noștri la plimbare, într-un parc. M-a luat de acasă cu mașina dimineața devreme, înainte de ora șapte, și ne-am dus la campusul universitar, eu cu anaconda mea, Fúlvia cu pitonul ei de Burma albinos. Le-am dat drumul la amândoi în iarbă, în timp ce noi ne țineam de mână, ne sărutam, observam cum șerpii noștri se încălzeau la soare. Am repetat plimbarea de mai multe ori, până când o studentă sportivă, o imbecilă care făcea jogging, ne-a văzut șerpii și a fugit, urlând prin tot campusul, idioata.

Am fost nevoiți să ne ascundem șerpii în grabă, iar ei sunt foarte sensibili, se stresează din te miri ce, anaconda mea nu a mai mâncat douăzeci de zile după acel incident.

Niciodată nu mi-a fost frică de anaconda mea, dar în primele nopți în care am dormit cu ea în cameră, am visat de mai multe ori că mi se încolăcea pe tot corpul și că-mi zdrobea oasele cu o forță incredibilă. Mă sculam de fiecare dată paralizat de frică și cu senzația că prin tot corpul îmi curgea un lichid înghețat.

Am comentat asta cu Fúlvia, perfect, mi-a spus ea, folosește sentimentul ăsta de teroare în descrierea crimelor și a personajelor tale. Profită de el, a spus ea.

5

De la început, eu am fost pilotul. Adevărul este că, în privința iubirii, nimic nu e întâmplător. Noi suntem cei care inventăm iubirea. Sigur, avem instinctiv un simț al direcției, hormonii noștri sunt săgeata, ne imaginăm un loc unde ea, iubirea, ar putea să se ascundă și băgăm mâna înăuntru, ca să vedem ce găsim. În general acolo nu-i decât o gaură și nimic altceva. Eu am găsit-o pe Fúlvia Melissa. Ea a spus că i-au plăcut în primul rând ochii mei de maniac, atunci când ne-am întâlnit pentru prima oară, la terariu. A fost ca și cum privirea ta mi-ar fi intrat în carne, a spus, ca și cum mi-ar fi străpuns carnea. Păreai un măcelar, un comerciant, un cumpărător de cai. Mi-a mai spus că inspiram forță, virilitate și că mergeam ca o maimuță, că asta i-a plăcut de la început. Femeile adoră bărbații care merg ca maimuțele. Chiar înainte ca tu să mă alegi, a spus, eu te alesesem deja. În aceeași zi în care mi-a spus asta a venit cu povestea care m-a făcut să mă înfior. Niciodată nu mă gândisem la așa ceva. Niciodată.

Fúlvia a început. M-a întrebat dacă eu credeam în propria mea teorie despre cei trei factori fundamentali pentru comiterea crimei perfecte. Nu-mi aminteam să fi scris așa ceva. Vrei să asculți, a întrebat ea. Este în cartea ta *Un tren spre moarte.* A luat-o de pe raft și a început să citească: „Vă gândiți să vă înecați soțul în piscină? Vor descoperi totul în două zile. Asta

e treabă de amator. Vrei să o faci cum trebuie? Regula numărul unu, ia-ți un complice. Toți avem nevoie de ajutor, nimeni nu scapă dacă nu are complici, decât dacă, evident, mărturisești totul și invoci legitima apărare. Regula numărul doi: tu, asasina, trebuie să fii o femeie bine informată, să știi totul despre victimă, tot, absolut tot. Regula numărul trei, regula de aur: fii curajoasă dacă vrei să-ți omori soțul. Inspiră-te de la profesioniști. Mai întâi, ei se ocupă de scenariu. Amanta individului, asta e important, face parte din banda de asasini. Seara, fata le telefonează asasinilor și le spune detaliile, le spune că vor merge la cinema, la ora cutare. Foarte bine. Cuplul vine cu mașina. Cinematograful Europa. Găsesc un loc liber chiar vizavi și victima parchează chiar acolo. Ies amândoi din mașină, el bagă cheile în buzunar. Și atunci, cu toată lumea de față, toți acolo, tipii se apropie. Asasinii. E lume multă acolo, cupluri, vânzătorii de floricele, vânzătorul de bilete, toți acolo, iar ei, asasinii, nu ezită, trag fără milă. Victima este mitraliată de sus până jos, douăzeci, treizeci de gloanțe. Cade. Indivizii își iau tălpășița, schema include o mașină cu șofer. Sigur, toți și-au aranjat deja alibiuri. Poliția știe cine a făcut totul. Îi arestează pe toți, îi caftește, dar există ceva care se numește *habeas corpus*. Nu se poate dovedi cine sunt vinovații. Și totul se termină fără nici o condamnare".

Fúlvia m-a întrebat dacă era adevărat, dacă exista o manieră eficientă de a omorî pe cineva și a scăpa de poliție. I-am răspuns că în Brazilia era și mai ușor, că își putea chiar îneca soțul în piscină, dacă dorea. O să-l înec, a spus ea. A spus-o așa, pur și simplu, fără nici o introducere, fără nici o explicație, nimic, cu toată naturalețea, cu picioarele încrucișate și o mână odihnindu-se în poală.

Fúlvia nu-mi mai vorbise de Ronald, de fapt asta mi-a plăcut la ea încă de la început. O femeie pierde șaizeci la sută din farmec atunci când se apucă să-și vorbească de rău soțul. Prin

urmare, atunci când ea a spus că îl va îneca pe Ronald, n-am luat-o în serios, am trecut peste acel comentariu, m-am ridicat, am deschis computerul, mă apuc de lucru, am spus. Nici nu m-am mai gândit la ce spusese.

Asta se întâmpla la începutul anului. Dar abia în iunie a pus cărțile pe masă. Lucrurile s-au petrecut astfel. Anaconda mea fugise din vivariu. Am sunat-o pe Fúlvia și am rugat-o să vină să mă ajute s-o prind. Era prima dată când se întâmpla. Fúlvia a venit, i-am dat mamei un somnifer, am așteptat ca ea să adoarmă, apoi am împrăștiat pungi de cumpărături pe hol, prin baie, prin salon. Când anaconda trecea peste ele, avea să facă zgomot și astfel puteam s-o localizăm. Așa se capturau șerpii, după cum citise Fúlvia undeva. Am stins toate luminile și ne-am așezat pe sofa, ținându-ne de mâini, așteptând ca șarpele meu să se miște. În liniștea deplină nu auzeam decât respirația Fúlviei.

I-am pus mâna pe genunchi, dezbracă-te, i-am spus. Nu, a răspuns ea, taci, trebuie să găsim șarpele. Scoate-ți hainele, am spus eu, hai să facem dragoste aici, pe sofa. Și mama ta? Ea doarme, am spus. Și anaconda? a întrebat, m-am apropiat mai mult de ea, mi-am strecurat mâinile sub bluza ei, ea mi-a șoptit la ureche, printre gemete, ai deja vreo idee cum să-l omori pe Ronald? M-am ridicat, am aprins lumina. Închide lumina, mi-a spus ea, o să sperii anaconda. N-am închis-o. Mă maltratează, mă bate. Despărțiți-vă, am spus eu. Asta am tot încercat în ultimii ani, dar nu mă lasă în pace, mă amenință că mă omoară. Nu, am spus eu, sub nici o formă. Știe tot, a spus ea stingând lumina. Ce știe? Am aprins lumina. Despre noi doi, știe că suntem amanți, stinge porcăria aia. Neagă, am spus eu. Nu înțelegi? Nu bănuiește, știe. Minte-l, am spus eu, inventează ceva, fă ceva, dar nu-mi cere să-l omor. O să trebuiască să fac asta singură? Asta îmi spui? Ce fel de bărbat ești tu? De la tine a pornit totul, tu m-ai sedus, iar eu te-am învățat

tot, tot ce știam despre șerpi, despre veninuri, despre toxine, tu nu știai nimic despre toxine, despre morți crude, eu te-am învățat, eu te-am ajutat, ți-am dat chiar și un șarpe, a spus ea stingând din nou lumina, o anacondă, și acum îmi spui că mă refuzi? Ce tot zici tu acolo, am spus reaprinzând lumina, n-are nici o legătură una cu alta. Ba are, mi-ai spus că mă iubești și acum îmi întorci spatele. Să te ajut să-l omori, am spus eu, tu îți dai seama ce-mi ceri? Îți cer să mă ajuți să trăiesc, a spus ea, o să mă omoare el pe mine, dacă nu-l omori tu pe el. Nu mi-ai vorbit niciodată despre asta, iar acum nitam-nisam vrei să-ți omor bărbatul. Ba da, ți-am spus, ți-am spus că sunt măritată. Mi-ai spus că ești măritată, dar nu că Ronald te bate. Și vânătăile? Ce vânătăi? am întrebat. Tot timpul mă întrebai ce-i cu vânătaia asta. Erau urme de bătaie. Vrei să spui că niciodată nu ai bănuit asta? Niciodată. Mincinosule, știai că sunt bătută. Nu știam nimic. Și când mi-am spart dintele ce ai crezut? Am crezut ce mi-ai spus tu, că te-ai lovit de marginea piscinei. Asta numai tu ai crezut-o, dentistul meu, nu, nu a crezut minciuna asta gogonată. Ajunge, am spus eu. Tu mă seduci și acum vrei să mă abandonezi. Nu te abandonez, îți spun doar că nu sunt un criminal. Lașule, a spus ea, lașule, o să-l omor singură, n-avea grijă, o să-l omor eu și în numele tău, tu stai aici și scrie-ți cărticelele cu crime de doi bani, lașule, o să-l omor singură. Și zbang, a trântit ușa în urma ei, lăsându-mă năucit în mijlocul camerei.

În acea perioadă eram nebun după Fúlvia. Când eram în pat, spuneam eu, intru în corpul tău și totul în mine, sângele meu, celulele mele, atomii mei, electronii mei strigă: o iubesc pe femeia asta. Nici nu-mi mai aminteam de celelalte femei. Fúlvia a intrat în viața mea ca un val învolburat, ca acelea pe care le vedem la televizor, gigantice, înghițind tot ce le stă în cale. Cu toate astea, de omorât nu eram în stare să omor pe nimeni. Una era să scriu despre crime inventate și alta, cu

totul alta, era să ucid o ființă omenească, să apăs pe trăgaci, să înfig un cuțit, să sugrum sau orice altceva.

M-a trezit o voce care striga la un megafon, hai la mandarine, mandarine proaspete, zemoase, dulci, hai la mandarine gustoase, patru lădițe la doi bani, hai la portocale, doi bani lădița, portocale cu coaja subțire, hai la portocale dulci, cu coajă subțire. O altă voce, una de femeie, răspundea tot la megafon: hai la portocale cu coajă groasă, portocale storcite, hai la portocale scumpe, avem portocale scumpe, avem portocale acre, hai la mandarine acre, hai la japonez, hai la fructe blestemate.

Am recunoscut vocea de femeie, era mama. M-am sculat din pat, am dat draperiile la o parte și am văzut un japonez îmbrăcat în chimono, cu megafonul în mână, papaia dulce, spunea el, papaia storcită, răspundea mama și ea cu megafonul în mână, de la fereastra de alături. Papaia de cea mai bună calitate, spunea el, papaia storcită și blestemată, răspundea mama, portocale dulci, spunea el, portocale putrede, replica mama.

Câțiva vecini asistau de la fereastră la spectacolul pe care-l dădea mama, amuzându-se. Mi-am pus un tricou, am ieșit pe hol, am bătut la ușa ei, ea nu mi-a răspuns, papaia storcită, striga, papaia storcită a japonezului. M-am întors la fereastră. Vecinii râdeau. Vânzătorul încerca să facă pace, cu vocea sa megafonoasă, doamnă dragă, vă rog, a spus el. Nu sunt dragă cu tine, japonezule, i-a răspuns mama.

Vânzătorul a pus deoparte megafonul, a intrat în mașină, a demarat și a plecat. Vecinilor le-a plăcut finalul. Aplaudau. Mulțumesc, prieteni, a spus mama, mâine mă ocup de vânzătorul de *pamonha*[1].

Vânzătorii ăștia ambulanți mă scot din sărite, a spus mama, după ce a deschis ușa, ba *pamonha*, ba oale și tigăi, ba struguri

1. Prăjitură făcută din mălai și lapte.

de Jundiaí, ba ascuțitorul de cuțite cu tocila lui. Nu-mi mai pot spune rugăciunile în liniște.

Dă telefon la prefectură dacă vrei să-i reclami pe vânzătorii ambulanți, am spus eu. Nu dau telefon la nici o porcărie de prefectură, a spus ea, o să fac ce fac și ei. O să zbier. Dumnezeu mi-a dat ideea. Tocmai mă rugam și nu reușeam să mă concentrez din pricina vânzătorului de fructe și atunci Dumnezeu mi-a spus: cumpără un megafon și fă ce fac și ei, a zis mama strângând la piept cu duioșie megafonul.

Am făcut baie, i-am făcut mamei cafeaua. Când eram pe punctul de a pleca, am văzut chiloții Fúlviei pe sofa. I-am băgat în buzunar și am plecat glonț la terariu.

6

....

<u>De la</u>: José Guber <u>Pentru</u>: Wilmer da Silva
<u>Oglinda</u>, de Ed Mason

Wilmer,

Profit de sugestia ta de a scrie o narațiune intimistă. Chiar vreau să spun că sugestia ta mi s-a părut foarte bună.

Imaginează-ți un preot gras, cu o figură inocentă, care spune la persoana întâi următoarea poveste:

O actriță a fost asasinată. Trei persoane l-au văzut pe asasin pe holul teatrului care dădea spre cabina actriței. Eu am fost una dintre aceste persoane. Holul era un pic întunecos, așa încât nimeni nu l-a putut vedea clar pe făptaș. Încep investigațiile. Primul martor spune următoarele: sunt convins că asasinul era o femeie. De capul ei atârna ceva ciudat, poate păr, dacă acela poate fi numit păr. Al doilea martor declară că nu știe dacă asasinul era femeie sau bărbat, ci că părea mai degrabă o fiară. Că animalul era scund și mătăhălos și semăna cu un urangutan. Când judecătorul m-a întrebat dacă și eu văzusem asasinul, răspunsul meu a fost pozitiv. Bărbatul pe care l-am văzut eram chiar eu. Cum așa, a întrebat judecătorul. În fundul coridorului era o oglindă, am spus eu, aproape de locul unde se afla cadavrul femeii, deci bărbatul pe care l-am văzut eram eu însumi, era propria mea imagine reflectată în oglindă. Aceasta înseamnă, a spus

judecătorul, că martorul care a văzut urangutanul scund și mătăhălos s-a văzut pe sine însuși în oglindă?

<u>De la</u>: Wilmer da Silva <u>Pentru</u>: José Guber

Guber,

Până și un copil știe că din povestea asta nu se poate face un roman. Îi lipsește substanța. Ai numai zece zile la dispoziție ca să-mi dai o carte.

....

Astăzi nu a venit la serviciu, a spus portăreasa terariului.

Era o zi cu un soare orbitor, iar eu nu știam ce să fac cu mine. Tot frământam în buzunar chiloții Fúlviei și beam cafea după cafea, cafea cu îndulcitor, opt espressouri în total, până când inima a început să-mi bată aiurea. Soarele ardea ca naiba. M-am dus la telefonul public și am făcut ceea ce până atunci nu îndrăznisem să fac. Am sunat-o pe Fúlvia acasă. Mi-a răspuns o voce de bărbat. Am închis.

Stăteam la poarta Institutului fără să știu ce să fac, aș fi vrut să-i spun că prima idee care-i trece prin cap unei femei care vrea să-și omoare bărbatul este aceea de a simula un jaf. Scena e clasică, ea lasă deschisă ușa de la bucătărie, criminalul intră pe furiș, merge în salon și soțul moare înainte să-și dea seama ce se întâmplă. Când vin investigatorii, descoperă că ușa de la bucătărie nu prezintă urme de forțare, că în ziua crimei copiii au dormit acasă la bunică, împreună cu câinele casei, și că bucătăresei i s-a dat liber în seara respectivă. Felul cum poliția îl găsește pe criminal este și el clasic. În timpul unei razii fulger prin favelă, poliția îl prinde pe un băiat care cumpără droguri. În portofelul lui este găsit un cec cu semnătura văduvei. Urmează judecata și condamnarea. Asta voiam să-i spun Fúlviei. Vorbesc eu cu soțul tău, dacă vrei. Angajăm un avocat. Vii să stai la mine până se liniștesc lucrurile. Asta voiam să-i spun.

Chiar atunci s-a deschis ușa și Fúlvia a apărut în grădină. Am observat că avea brațul drept bandajat. În mâna cealaltă ducea două cuști cu șoareci. A intrat în încăperea unde se afla terariul șerpilor. Viperele, împrăștiate prin iarbă sau încolăcite pe crengile copacilor, nu au reacționat la prezența ei. Fúlvia s-a aplecat deșertând conținutul cuștilor în terariu. Abia atunci m-a văzut. M-am apropiat. Ea s-a sprijinit de zidul jos din fața terariului și m-a întrebat dacă am văzut cum i-au atacat șerpii pe șoareci. E frumos, a spus ea. Am observat că avea o tăietură și o vânătaie la sprânceana dreaptă. Ce ți s-a întâmplat? am întrebat. Fúlvia a suspinat cu tristețe, a spus că lucurile se înrăutățiseră și că era mai bine să nu ne mai vedem. Lasă-mă și du-te, a spus ea. E mai bine așa.

Nu am lăsat-o. Nu am plecat. Sincer vorbind, nici nu mi-a trecut prin cap să fac așa ceva.

Hai la mine acasă, am spus, nu poți lucra cu brațul în halul ăsta.

7

Wilmer, editorul seriei *Scuipând foc*, așezat la un capăt de masă, îmi citea cu voce tare alt sinopsis pe care i-l trimisesem în dimineața anterioară. Acum ascultă aici, Guber. O să citesc ce prostie ai scris aici: „E vorba despre o bătrână cămătăreasă, decrepită și inutilă. Dacă Igor, studentul sărac, o omoară, va putea să-i fure banii și să facă ceva util pentru societate. Cum să analizăm o astfel de atitudine? S-ar putea spune că e o crimă oarecare? Cu banii bătrânei, Igor ar putea studia filosofia, ar deveni un gânditor, ar putea crea, ar putea revoluționa societatea. Bătrâna, după cum am spus, este o bucată de carne inutilă, o exploatatoare a săracilor. La ce servește până la urmă o astfel de ființă umană? Cu ce este ea utilă societății? Cu nimic, firește. O va ucide Igor pe bătrână? Da, Igor va comite această crimă. Igor o va omorî și pe sora bătrânei, altă inutilă, astfel că vor fi două crime foarte sângeroase. Igor scapă de condamnare. Și așa începe tortura sa. Remușcarea și căința. Un polițist inteligent, Fiodor Negrev, prevede momentul în care acea rămășiță de umanitate, pradă mustrărilor de conștiință, își va asuma vina pentru crime". Sincer vorbind, ție povestea asta ți se pare interesantă? O poveste care se petrece în Rusia, n-am auzit de nici un roman polițist rus, a spus el. Cred că nici rușii nu știu ce-i ăla un roman polițist, Rusia e la pământ. Mi-ai spus Vilmer? Ești aici de aproape doi ani și încă nu-mi știi numele? Numele meu este englezesc, Uilmer, w-ul

se pronunţă u. Nu se spune Vashington, se spune Uashington. La fel şi numele meu. Mama mea era englezoaică. Pentru cititorul nostru Rusia nu mai există de când cu căderea zidului de la Berlin, ăsta-i adevărul. Pe cine mai interesează vina şi căința? Vrem acţiune. Sânge. Violenţă. Ai scris deja paisprezece cărţi şi încă n-ai învăţat asta? N-ai citit regulile lui Van Dine? Noi avem lipite pe perete regulile lui Van Dine. Într-un roman poliţist trebuie să existe un cadavru, care, cu cât este mai mort, cu atât mai bine. Şi nu poate fi un cadavru oarecare. Cum deşteptăm în cititor sentimentul de răzbunare omorând o bătrână râioasă şi inutilă? Dacă o astfel de bătrână moare, poporul aplaudă. Altceva, o crimă spectaculoasă este aceea comisă de o persoană legată de Biserică sau de politică, o călugăriţă, o profesionistă a carităţii, un guvernator, Van Dine a spus asta, e acolo, pe perete, nu trebuie decât să citeşti, iar tu îmi vii cu un student sărac şi idiot, şi pe deasupra şi rus, pe post de asasin. Nu trebuie decât să citeşti regulile lui Van Dine. Sunt pe perete, reguli de aur, iar cea mai importantă este asta: romanul poliţist are nevoie de un detectiv, de cineva care să exploreze diferite piste şi să-l găsească pe făptaş. Dacă cititorul ştie deja cine a omorât-o pe bătrână, de ce mai e nevoie de un detectiv?

Eu, care mă gândeam să-i cer lui Wilmer un avans, a trebuit să ies din biroul lui în tăcere, cu mâna goală. Atmosfera nu fusese propice. În ultimul timp Wilmer se uita la mine cu o privire foarte ciudată. Poate ştia că rămăsesem fără bani.

Când am ieşit, am dat pe hol de noua secretară a lui Wilmer. Picioare frumoase. Tipul e sută la sută mulatru, a spus ea, dar tot spune că este englez, englez pe naiba, e mulatru. Are ochii galbeni, ca ai negrilor, dar spune că e englez. Eu n-am mai văzut mulatri englezi. Eu da, sunt albă, cu ochii albaştri, nemţoaică get-beget. Mă cheamă Ingrid, tu eşti Guber, deja ştiu. Vrei o cafea?

Nu aveam timp, mă aştepta Fúlvia.

La ora şase, am parcat maşina la colţul magazinului de materiale de construcţii Colombina, care ocupa întreaga porţiune dintre două străzi perpendiculare pe Bulevardul Lutero Mendes. Şase case de marcat, doi manipulatori de marfă şi doi gardieni. După cum mi-a spus Fúlvia, soţul ei mai avea două magazine Colombina în São Paulo, nu atât de mari ca acela, dar, oricum, Ronald era plin de bani. Nu mă interesează câtuşi de puţin banii, a spus ea, dar e o realitate, o să moştenim mulţi bani, o s-o putem interna pe mama ta într-un cămin de bătrâni particular. Iar tu, dacă doreşti, poţi să scrii cărţi în continuare, eu o să le public, banii nu vor fi o problemă. M-am simţit ofensat. Nimic nu-i mai iritant decât persoanele care îţi flutură bani prin faţă, mai ales atunci când ai mai mare nevoie de ei. Scuză-mă, a spus Fúlvia, nu încercam decât să văd latura bună a lucrurilor. Nu vreau s-o internez pe mama într-un cămin de bătrâni, am spus eu. Sigur, nu o s-o internăm. N-a fost decât o sugestie.

Un individ cu aspect mediocru, scund şi gras, cu picioare groase, aşa mi-l imaginam. Închideam ochii şi-l vedeam într-un costum de tenis, cu ciorapi până la genunchi şi racheta pe umăr. Nu era greu să-mi închipui burta lui adipoasă, comercianţii de succes au întotdeauna burtă, burta începe să le crească îndată ce nu mai fac sex sau viceversa.

Vezi? El e, cel cu bluză polo, a spus Fúlvia. Ronald arăta complet altfel decât credeam eu. Înalt, zvelt, elegant, un tânăr soţ cu ochi de căţel inofensiv. Nu i-am văzut labele picioarelor, ca să-mi dau seama dacă erau grase, cum le descria Fúlvia. Dar, oricum, n-aş fi spus niciodată că un tip ca el bătea femei.

A intrat în maşină şi a plecat. Am rămas în tăcere, observând du-te-vinoul din faţa magazinului.

Trebuie să facem rost de o broască, am spus eu.

Nu foloseam cuvântul *crimă* atunci când ne refeream la planurile noastre. Spuneam „facem chestia". Iar „chestia" era

foarte simplă: urma să simulăm un accident cu un şarpe la un *hotel-fazenda*[1], undeva într-o zonă izolată a statului São Paulo. Ideea nu era nouă, Fúlvia făcuse deja planuri detaliate, dar ei îi plăcea să spună că se inspirase din cartea mea *Şerpi care ucid*. Eu nu scrisesem nici o carte cu titlul *Şerpi care ucid*, nici măcar nu ajunsesem să scriu un sinopsis, tot ce făcusem fusese să-i spun Fúlviei, la începutul relaţiei noastre, că mă gândeam să scriu o poveste în care ucigaşul urma să folosească un şarpe drept armă, restul l-a născocit ea, inclusiv titlul.

Mai târziu, în pat, după ce făcusem dragoste, Fúlvia m-a copleşit cu laude spunând cât eram de bun. Bun la ce? am întrebat. La crime, mi-a răspuns ea, ştii să plănuieşti, să pui la punct detaliile, urmările, alibiurile, armele, totul. Cum de nu m-am gândit la o broască? s-a întrebat ea, e perfect, o broască. Tatăl meu spunea mereu că, dacă o broască intră în casă, înseamnă că fuge de un şarpe. Într-un *hotel-fazenda* pot intra şi broaşte, şi şerpi. Vreau să văd poliţistul care ar putea susţine contrariul. Promiţi că nu vei renunţa? m-a întrebat ea. Promit, am răspuns. Atunci spune. Promit că îl voi omorî pe Ronald, am spus eu. Şi că nu mă vei trăda, a spus ea. Niciodată, am spus eu. Spune: promit că îi voi tăia picioarele. Poftim? Îi urăsc picioarele, a spus ea, îmi fac greaţă, picioarele şi faţa. Mi-ai promis că o să-i tai picioarele. Am spus eu asta? am întrebat. Ai spus, a răspuns ea, ieri, în pat.

Era adevărat. Spusesem.

1. Hotel construit pe terenul unei ferme, care oferă oaspeţilor diferite activităţi recreative specifice.

8

De la: José Guber Pentru: Wilmer da Silva
Cine l-a omorât pe Larry Manson?, de Richard Carr

Multimilionarul Larry Manson moare în mod misterios, în biroul său. Există mai mulţi suspecţi: majordomul, rude, moştenitori, femei care fac curăţenie, personalul care serveşte masa, portari etc. Detectivul Dashiel Traver, un tip genial de excentric, este însărcinat să conducă investigaţiile. Interogatorii, percheziţii, toată acea activitate specifică. Şi apoi, surpriza. Cine este asasinul? Majordomul? Nu. Moştenitorul? Nu. Asasinul este pur şi simplu însuşi naratorul poveştii, medicul Roger Cain, prieten apropiat al lui Larry Manson, un cetăţean mai presus de orice suspiciune, care chiar îl ajută în investigaţiile sale pe Dashiel Traver.

Lui Wilmer i-a plăcut mult sinopsisul. În sfârşit reuşisem s-o nimeresc. Chestia asta cu naratorul pe post de asasin este o idee inovatoare, mi-a spus ignorantul de el la telefon, iar inovarea, după cum ştii, e obiectivul nostru permanent. M-am gândit chiar la unele schimbări pentru următoarele cărţi, a spus el. Ar fi grozav să îmbunătăţim concepţia grafică a coperţilor, am spus eu. Nu, a spus el, coperţile rămân aşa cum sunt. Publicului îi place acea combinaţie de ruj, revolver şi bălţi de sânge. Eu mă gândeam, a spus el, să pun pe ultima

pagină o prezentare a autorului. Așa fac americanii. Îți citesc mica biografie pe care am scris-o pentru autorul cărții *Cine l-a omorât pe Larry Manson?* Ascultă. „Richard Carr s-a născut în Chicago și, la șapte ani, s-a mutat la New York. Și-a petrecut o parte din adolescență în Anglia, Franța și Germania. Astăzi trăiește în Canada cu soția sa și un cățel chihuahua. Hobbyul său este pescuitul de somon." Cum ți se pare?

Am început să scriu și ziua, și noaptea, în timp ce Fúlvia verifica stocurile de seruri antiofidice de care dispunea fiecare dispensar din zona rurală din interiorul statului, lucru care trebuia făcut noaptea, în arhivele Institutului.

Luni dimineață, Wilmer mi-a telefonat și m-a chemat la editură.

Citește numai paragraful subliniat, a spus, înmânându-mi o copie xerox, îndată ce m-am așezat lângă biroul lui, citește cu voce tare. Am citit: „Douăzeci de reguli pentru a scrie povești polițiste. S.S. Van Dine. Regula numărul 4. Detectivul sau unul dintre investigatori nu trebuie niciodată să fie autorul crimei. Asta ar fi o șmecherie nerușinată".

Am lăsat jos hârtia și l-am privit pe Wilmer. Din față, părea un ins normal. Când se întorcea, însă, se vedea în partea posterioară a capului său o coadă mică, ce părea lipită acolo, prinsă cu un elastic din acelea folosite de bănci pentru a lega teancurile de bancnote. Ce voia să arate cu codița aia? Și cu tricourile moderne pe care le purta? Întotdeauna am simțit dispreț pentru acest gen de adulator al tinereții.

Nu crezi că tocmai asta faci în povestirea ta, în care asasinul este naratorul, un medic renumit, nu-i așa? Am răspuns că naratorul este naratorul, nu este detectivul. Da, a spus el, dar nimeni nu-și închipuie că naratorul ar putea fi asasinul, asta nu-i tot o impostură? Nici nu ai citit încă povestea, am spus eu, nici nu ți-am dat-o încă, cum poți să spui așa ceva? El a argumentat că, dacă un scriitor renumit ca S.S. Van Dine, un clasic,

a făcut efortul de a arăta cum se scrie un roman polițist, de ce să nu-i urmăm regulile cu strictețe?

S.S. Van Dine spune aici și că este interzis să descoperi identitatea asasinului după mucul de țigară pe care l-a lăsat la locul crimei, am spus eu. Uite, scrie aici. Nu putem să folosim nici schema câine-care-nu-latră-pentru că-îl-cunoaște-pe asasin, am spus eu, sau alta: pădurarii, bucătarii și cei asemenea lor nu ar trebui să fie autorii crimelor. Și totuși, cărțile pe care le publici sunt pline de chestii din astea. Câine care nu latră? a întrebat el. Cine a scris asta? Spune-mi, ca să-l dau afară chiar azi. Colecția noastră e plină de mucuri de țigări și de majordomi ucigași, am răspuns. Dar nu și de câini care nu latră, asta nu, a spus el și a continuat: nu reușesc să citesc toate cărțile care mi se aduc. Dacă scrie că este interzis ca majordomii să fie asasinii, atunci e interzis și cu asta basta. Trebuie să respectăm regulile americanilor. Apucă-te să scrii altă carte.

Dar am scris deja patruzeci de pagini, am spus eu, nu e drept. Chiar tu ai aprobat sinopsisul, am zis. N-o să mă cert cu tine, a spus el, vreau alt sinopsis pe masă în după-amiaza asta. Peste șapte zile vreau cartea gata. Șapte zile? E imposibil, am spus eu, am nevoie de cincisprezece zile, așa ne-am înțeles. Ai pierdut deja șapte zile cu povestea asta, a spus el. În plus: Simenon scria o carte pe săptămână. Edgar Wallace a scris o nuvelă întreagă în două zile. Zé Negrão, care lucrează la seria *Caii sălbatici ai Vestului*, scrie o carte pe săptămână. Paulinho scoate câte un bang-bang la zece zile pentru seria *Plumb total.* Amândoi fac orice ca să colaboreze cu mine. Sunt singurul care plătește pe loc, ai adus cartea, primești banii. Nu-i așa? Bun. Deci, așa stau lucrurile. Nu-ți rămâne decât să te pui pe scris. Așază-te și scrie. Asta trebuie să faci. Acum poți să pleci.

Tot timpul ești grăbit, a spus Ingrid, secretara, când am trecut pe lângă biroul ei, aș vrea să vorbesc ceva cu tine, la orice oră, pot să te sun zilele astea?

9

Când am ajuns acasă, am nimerit în mijlocul unei bătălii între mama, înarmată cu megafonul, la fereastră, și administratoarea clădirii, cu mania ei de a steriliza trotuarele cu mașina de aburi. Murdăria nu-i afară, spunea mama, ci în suflet. Degeaba speli pe dinafară, dacă ai conștiința pătată. Tacă-ți fleanca, babă nebună. Mai bine trimite-l pe fiu-tău să plătească întreținerea restantă.

Am luat megafonul din mâna mamei și am îndepărtat-o de la fereastră.

Mie numai Isus Cristos îmi poruncește. Păcătoșii n-au decât să ardă în iad. Dă-mi înapoi megafonul.

Mama o luase razna de tot săptămâna aceea. Predica de la fereastră, iar vecinii făceau reclamații. Dacă e religioasă, mi-a spus unchiul meu Alberto, care era medic, când l-am sunat ca să-i cer să mă sfătuiască ce să fac, dacă ea crede în Dumnezeu, are noroc. Tu n-ai nici cea mai mică idee ce înseamnă să-ți pierzi un fiu, tu n-ai copii, nu știi ce înseamnă acest fel de dragoste. Dacă ea îl are pe Dumnezeu, cu atât mai bine pentru ea, de Dumnezeu și de bani trebuie să profiți cât îi ai, a spus el. Mi-amintesc de unul dintre câștigătorii ăia ai premiului Nobel pentru pace care povestea cum și-a pierdut credința, am citit asta într-o revistă, tipul fusese la Auschwitz sau cam așa ceva și asista la masacrarea unor copii, iar cineva a întrebat: unde este Dumnezeu? Iar o voce dinăuntrul lui a răspuns că Dumnezeu

era spânzurat pe eșafod. N-am avut niciodată nevoie să văd copilași murind ca să știu că Dumnezeu nu există, unchiule Alberto, am spus. O invidiez pe mama ta. Mie mi-e teribil de greu. Dacă nu crezi în Dumnezeu nu înseamnă că nu-i simți lipsa. Părerea mea este că o mamă care-și pierde fiul de douăzeci și doi de ani, de leucemie, are dreptul la orice. Îți spun, când am văzut-o pe mama ta lângă coșciug, făcută praf, toți am avut impresia că pur și simplu se dezintegra în fața noastră, eu nu suport să mai văd o asemenea durere, mai bine mor. De-asta nu vă mai pot vizita. Mercedes îmi tot spune, hai, hai să mergem s-o vezi pe sora ta, Rosário are nevoie de tine. Dar eu nu mai suport s-o văd pe Rosário, să-i văd durerea scrisă pe față, sufăr ca un câine bătut. Un rahat.

I-am dat mamei calmantul prescris de unchiul Alberto și am stat la ea în cameră până a adormit.

Am petrecut restul după-amiezii așteptând-o pe Fúlvia, dar ea nu a apărut decât seara târziu. S-a așezat la mine în brațe, mi-a închis computerul. Uite ce avem aici, a spus Fúlvia arătându-mi o hârtie cu mai multe notițe. Nu a fost deloc ușor, a spus. De trei zile fac asta.

Aveam mai multe variante. Dintre toate, São Francisco Xavier, un orășel aflat la o oră de São José dos Campos, ni se părea cel mai potrivit. Fúlvia avea o prietenă care cunoștea regiunea, șoseaua era într-o stare destul de proastă și era și foarte periculoasă.

Acum urmează partea cea mai interesantă, a spus Fúlvia. Există un spital chiar la intrarea în São José. Citește aici: Spitalul São Januário. Stoc zero. De opt luni nu mai au ser, mai că nu-mi venea să cred când am văzut. Deci, după ce șarpele îl atacă pe Ronald, mergem la São Francisco, unde nu au ser, de acolo fuga-fuga la São José și nici acolo nu găsim, oricât ne-am da cu capul de pereți, îți place planul meu?

Am dus-o pe Fúlvia în pat, îmi place, am spus, scoate-ți bluza, chiar îți place? a întrebat ea, îmi place, scoate-ți pantalonii, crezi

că va reuşi? cred, am spus eu, îi scot, a spus ea, îmi place la nebunie când mă priveşti aşa. Am făcut dragoste până în zori.

Mai târziu, la restaurant, în timp ce aşteptam să ne aducă pizzele, Fúlvia răsfoia ghidul turistic *Cunoaşte Brazilia rurală*, pe care îl cumpărasem de la chioşcul din colţul străzii mele. Uită-te la asta, mi-a spus dându-mi ghidul. Am citit descrierea unui *hotel-fazenda* care se afla într-un târguşor, la optsprezece kilometri de São Francisco de Xavier şi la care se ajungea pe un drum de pământ. Aveam un noroc incredibil. Am găsit, a spus ea, ăsta e locul.

Am calculat că aveau să treacă aproximativ două ore până ce Ronald ar fi putut să primească serul sau chiar mai mult.

O să vorbesc cu el mâine, a spus Fúlvia. Nu o să fie uşor să-l conving. Suntem certaţi, şi deodată eu vin să-l invit să petrecem un sfârşit de săptămână la un *hotel-fazenda*, o să i se pară ciudat. E normal, am spus eu, cuplurile se ceartă, se împacă. O să încerc, a spus ea, vineri îmi scot bandajul, dacă totul merge bine, o să facem chestia sâmbătă. Avem o săptămână ca să pregătim totul, a spus ea. Vineri? am întrebat. Sâmbătă, mi-a răspuns ea. Vorbesc despre bandaj, am spus eu, credeam că vei avea braţul imobilizat timp de o lună. Chelnerul a adus pizza. Da, a răspuns ea, aşa ar fi fost ideal, lasă că mă descurc eu, medicul mi-a spus că nu e o fractură, e numai, calabreză? e numai, miroase foarte bine pizza, e numai o entorsă, pot chiar să şi conduc, a spus ea.

Pizza era o porcărie, sosul scârbos, blatul prea gros. Am pus cuţitul şi furculiţa în farfurie.

Tu mi-ai spus că era fractură, am spus eu. Nu, a răspuns ea, a fost entorsă, îmi aduc aminte perfect ce am spus: e o entorsă, cea cu mozzarella e mai bună, vrei să guşti? Nu, am spus eu. Eu ţi-am spus că n-a fost fractură, sunt sigură că asta ţi-am spus, nu-ţi aduci aminte?

Ciudat. Eu nu-mi aminteam.

10

De la: José Guber Pentru: Wilmer da Silva
Broasca asasină, de Joseph Farnsworth

„Eu, William Mambler, la vârsta de douăzeci de ani, mi-am abandonat serviciul de profesor de karate şi am început să lucrez la cea mai mare companie de asigurări din California. Primul meu client a fost un tip tânăr, bogat, într-o formă fizică bună, care dorea să încheie o asigurare de un milion de dolari. Pentru o asigurare de o asemenea valoare se cer câteva examene medicale. Tipul le-a făcut pe toate. În urma lor s-a constatat că este într-o formă fizică excelentă, şi astfel contractul a fost semnat. Câteva luni mai târziu, acest bărbat, pe care-l chema Walter Nadenger, a murit de atac cardiac. Acest lucru mi s-a părut foarte ciudat, nimeni nu încheie, la treizeci şi patru de ani, o asigurare de un milion de dolari şi moare la scurt timp după aceea de moarte naturală. Am sugerat companiei să ceară autopsierea cadavrului. Mi s-a răspuns că autopsia nu putea fi cerută decât în caz de accident sau de omor, ceea ce în mod evident nu era cazul, având în vedere că aveam un certificat de deces semnat de unul dintre cei mai eminenţi medici din California, care garanta că moartea survenise prin infarct miocardic.

Am hotărât să merg la priveghi. Văduva, una dintre acele femei care iau pastile ca să-şi reducă pofta de mâncare şi calmante ca să nu plesnească servitoarele, era singură, doar ea şi cadavrul, ceea ce

mi s-a părut ciudat, dar știu că oamenii bogați sunt în stare să se certe cu toată familia pentru controlul acțiunilor companiei moștenite de la tată. Foarte bine. Eu mă aflam în curtea cimitirului, nu în capelă, fiindcă evident că văduva nu mi-ar fi permis să stau alături de ea, lângă defunct. Prin urmare, observam totul de la distanță. Deodată, izbucnește un mic scandal, un motociclist beat, care veghea corpul iubitei lui în capela de alături, răcnea «cutăreasca de alături alimentează cadavrul cu o pâlnie». Toți cei prezenți au pus ieșirea pe seama faptului că era beat, dar nimeni, chiar dacă e beat, nu inventează asemenea enormități.

Fapt este că au plătit asigurarea. Eu nu-mi găseam liniștea. Am găsit în gunoiul de la apartamentul unde locuia văduva două lucruri care mi-au stârnit suspiciuni: o plantă cu flori rotunde, foarte urât mirositoare, și o broască moartă. Am contactat Asociația pentru Protecția Amfibienilor. Acolo am cunoscut un cercetător care m-a ajutat mult în investigațiile mele. Am aflat că broasca secreta o serie de substanțe halucinogene și anestezice care puteau provoca o moarte aparentă a sistemului nervos. Persoanele aflate sub efectul acelor droguri nu prezintă nici un semn de viață, deși sunt vii și își păstrează unele funcții, precum memoria, de exemplu. Științific, acest fenomen este cunoscut sub numele de zombinism sau catalepsie profundă. Când o persoană este alimentată cu un amestec făcut din veninul broaștei și substanțele chimice din planta Pyrethrum parthenium, zombinismul se prelungește mai multe ore. (Alt element important. Floarea urât mirositoare pe care o găsisem era Pyrethrum parthenium.) Am pus toate aceste informații în scris și am prezentat companiei de asigurări un raport din care reieșea clar că, din punctul meu de vedere, compania fusese victima unei fraude. Cei de la companie au citit raportul, dar nu au făcut absolut nimic, nu au luat nici o atitudine. Cu alte cuvinte, nu au avut încredere în suspiciunile mele. Dacă aș fi fost mai puțin ingenuu, m-aș fi oprit aici. Dar nu, eu eram foarte sigur pe ceea ce susțineam și de aceea am hotărât să aprofundez cazul. Cu ajutorul câtorva prieteni, am

ingerat amestecul de venin de broască cu substanțele extrase din acea plantă și am intrat într-o stare de catalepsie profundă. Din când în când mi s-a administrat o substanță anestezică. Apoi, prietenii mei au chemat un medic, care m-a examinat și a semnat un certificat de deces. Infarct miocardic. Când m-am trezit, am dus certificatul de deces la președintele companiei de asigurări. Știți ce a făcut? A luat certificatul și l-a rupt în bucățele. L-a mituit pe medicul care semnase certificatul. Și m-a concediat. Președintele companiei de asigurări era implicat în acea fraudă și nu a avut nici o problemă, primind o felie groasă din tortul de un milion de dolari."

Cartea se termină cu scena în care protagonistul închiriază o cameră în Hollywood. Pe ușa camerei atârnă o placă pe care scrie: William Mambler, Detectiv Particular.

De la: Wilmer da Silva Pentru: José Guber

Guber,

Am impresia că tu, nemaiștiind ce să povestești, lungești sinopsisurile, așa că o să măresc și eu lungimea răspunsului. Sunt împotriva folosirii animalelor în ficțiunea polițistă, deși înțeleg că tu vrei să te alături mișcării ecologiste. Știu că trebuie să modernizăm romanul polițist, să-l aducem spre problemele de zi cu zi, cum ar fi internetul, ecologia, hărțuirea sexuală, clonarea și așa mai departe. Dar să folosim broaște? Nu mai lipsește decât să scrii o poveste despre crima înfăptuită de o maimuțică aurie, dacă există o astfel de maimuță. Suntem de partea ecologiștilor, dar Editura Minnesota nu este un ONG, asta să-ți intre bine în cap. Sinopsis respins. Mai ai cinci zile ca să predai cartea.

....

Fúlvia mi-a transmis prin interfonul din garajul casei mele să cobor, fiindcă voia să-mi arate o surpriză. Am coborât. Mi-a arătat brațul fără bandaj, mă simt foarte bine, a spus ea,

m-am vindecat. A deschis portbagajul, a scos o cuşcă în care se afla un şarpe cu clopoţei, gri-închis, cu romburi pe spinare, lung de un metru sau poate mai puţin. *Crotalus durissus*, a spus ea arătându-mi şarpele. Cu un mililitru de venin de la acest *durissus* putem să omorâm treizeci de mii de porumbei. Credeam că o să folosim o *jararaca*, am spus eu. Asta urma să folosim, a răspuns ea. Dar astăzi am primit un lot de şerpi la Institut şi eu am fost prima care a avut acces la el. Nimeni nu ştie câte exemplare am primit. Şi nici nu vor şti.

Fúlvia mi-a cerut să lase şarpele în camera mea. Asta nu mi-a plăcut deloc. Una era anaconda de la căpătâiul patului şi cu totul alta un şarpe cu clopoţei, care mă stresa, nu mă lăsa să dorm.

Încă de la început am avut o presimţire rea. Şarpele nici nu mânca, nici nu bea apă şi practic nu se mişca. Când Fúlvia îl prindea, nu încerca să scape, nici nu devenea atent, cum făcea anaconda mea. Am început să cred că era bolnav. Citisem undeva că şerpii foarte apatici puteau suferi de infecţii respiratorii. I-am spus asta Fúlviei. Nu, a răspuns ea, asta e normal, şerpii, când îşi schimbă mediul, refuză alimentaţia, în parcul zoologic din Calcuta, un şarpe a făcut greva foamei numai pentru că i-au introdus un aliment nou în dietă. Aşa sunt şerpii.

Eu îmi păstram îndoielile, şi dacă, la ora H, spuneam eu, şarpele ăsta deprimat n-o să-şi facă treaba cum trebuie?

Fúlvia, la sfaturile mele, a adus o găină în apartamentul meu. O să punem şarpele la încercare, a spus ea, dându-i drumul în cameră.

M-am aşteptat să asist la una dintre scenele de pe National Geographic, în care şarpele se pregăteşte să atace, cu limba sa despicată vibrând ameninţător, zgomotul de clopoţei anunţând tragedia şi, în cele din urmă, atacul. Nu s-a întâmplat aşa. Găina nu s-a apropiat de şarpe şi viceversa. De mai multe ori, Fúlvia a pus prada lângă şarpe. Nu s-a întâmplat nimic.

Am observat că Fúlvia strângea găina prea tare. Am auzit zgomotul de gât frânt. Fúlvia a aruncat găina pe jos, a călcat-o în picioare pătându-mi podeaua. Ai înnebunit? am întrebat. Şarpele s-a repezit şi a hăpăit găina inertă. În clipa aceea mama a intrat în cameră şi a văzut şarpele înghiţind găina, al cărei cioc încă i se mai vedea ieşind din gură.

Ce boscoană mai e şi asta? a întrebat mama. Am încercat să-i explic, dar nu a vrut să audă nimic, dă-o afară pe fata asta de aici, a spus ea, am văzut găina, am văzut şarpele, am văzut sângele, nu sunt proastă, nu-mi explica nimic. Ştiu foarte bine ce înseamnă asta, e diavolul, fata asta o să ne aducă nenorocirea în familie.

În mijlocul scandalului, mă trezesc cu un telefon de la Ingrid, secretara lui Wilmer. Am crezut că voia să-mi ceară vreun sinopsis, dar, de fapt, dorea să mă invite la cină sau, dacă asta era prea complicat, la o cafea. Nu-mi puteam imagina ce voia de la mine blonda aia insistentă şi am încercat să scap de ea. Am mare nevoie să vorbesc cu tine, a insistat ea. E ceva important.

Am stabilit o întâlnire la ora opt, într-un bar din apropierea casei mele. Am pus şarpele în cuşcă, am spălat pe jos, am condus-o pe Fúlvia până la maşină şi m-am dus să mă întâlnesc cu Ingrid.

* * *

Am ajuns cu douăzeci de minute mai devreme, era genul de loc pe care-l detestam, un băruleţ, cum i se spunea, plin de băutori entuziaşti. M-am aşezat la o masă şi am început să observ fauna. Oamenii aceia îmi inspirau o greaţă imensă, mai puţin femeile. Ele cel puţin nu râdeau în gura mare. Era plin de burtoşi, majoritatea aveau burdihane mari. Ah, şi cuplurile! Poţi şti de câtă vreme sunt oamenii împreună după cum se poartă la masă. După trei ani nici nu se mai privesc în ochi.

Ingrid era îmbrăcată într-un tricou cu mâneci scurte, abia în ziua aceea am observat că avea ochi albaștri. S-a așezat și a cerut o apă minerală. Mi-a spus că e o persoană foarte obiectivă și expeditivă. Și că urăște oamenii înceți. O să-ți spun imediat ce am de spus, a spus ea. Am auzit niște zvonuri la editură. Au de gând să se descotorosească de tine. N-ar trebui să-ți spun nimic, în fond nici nu prea ne cunoaștem. Dar te-am plăcut din ziua în care am făcut cunoștință. Și, în plus, știu că ai o mamă bolnavă. Și mama a fost bolnavă. Mama a murit. Doar de asta am vrut să te previn. Gata, asta a fost tot.

Am mers pe jos până la ea acasă, vorbind despre lucruri fără importanță. Când am ajuns la ușa blocului, m-a întrebat dacă voiam să urc să bem ceva.

Ingrid era foarte atrăgătoare. Am considerat că era mai bine să nu accept. Un bărbat ori bagă o femeie în pat, ori o lasă în pace.

11

....

Pentru: Wilmer De la: José Guber

Wilmer, fii atent, este un sinopsis lung. Ai răbdare. Nu sări peste nici un fragment, altfel nu vei înțelege obiectivul meu.

Animalul, de Peter Walpole (îmi place numele ăsta, dar m-am gândit și la Sol Greene, dacă vrei ceva mai puțin gotic)

Crime neobișnuite

Două femei, mamă și fiică, omorâte cu brutalitate. Fiica e strangulată și băgată cu capul în jos în șemineul casei sale. Cadavrul mamei (care a fost aruncată de la fereastră) prezintă numeroase răni. Capul este practic separat de corp.

Duque, investigatorul

Wilmer, ca să-ți faci o idee despre capacitatea de deducție a acestui formidabil investigator o să scriu o scenă care să-l prezinte, cam în termenii următori:

Duque împreună cu prietenul și asistentul său, Remarq, se plimbă pe străzile Londrei sau ale New Yorkului, cum preferi. Merg în tăcere, cufundați în gânduri, exact cum fac aristotelienii.

„Chiar crezi că actorul John Malcolm ar trebui să apară la televizor?", întreabă Duque. Remarq rămâne uimit de capacitatea prietenului său de a-i ghici gândurile, fiindcă tocmai se gândise că John Malcolm nu era un bun actor de teatru.

„Cum de ți-ai dat seama că mă gândeam chiar la J. Malcolm?"

„Din cauza vânzătorului de fructe de care te-ai ciocnit când dădeam colțul străzii. Ți-ai pierdut echilibrul și te-ai uitat iritat la pavajul făcut din paralelipipede. Am auzit că ai spus în șoaptă cuvântul stereotomie, referindu-te la acel tip de pavaj. Cine se gândește la stereotomie se gândește la atomi și, logic, prin urmare, la teoriile lui Epicur. Mi-am adus aminte că, acum câteva zile, am discutat despre faptul că unele supoziții ale lui Epicur au fost demonstrate de cosmogonia nebuloaselor. Cine se gândește la cosmogonia nebuloaselor se uită la cer și caută marea nebuloasă Orion, ceea ce ai și făcut. Te-ai uitat în sus. Mi-am amintit că, într-o critică la adresa lui Malcolm, un jurnalist s-a referit la versul Perdidit antiquum litera prima sonum, care se referă la Orion. Nu mi-a fost greu să deduc că făceai o legătură între Orion și Malcolm. Ai zâmbit și atunci mi-am amintit de figura inexpresivă a lui Malcolm și am dedus la ce te gândeai: Malcolm este un actor de teatru mediocru. Simplu, nu-i așa?"

Wilmer, aceasta este numai o mostră a capacității de deducție a personajului meu.

Investigația

Duque, în timp ce investighează dubla crimă, descoperă imediat că:

– Asasinul scotea niște sunete ciudate (concluzie la care ajunsese pe baza mărturiilor vecinilor, care spuneau că, în noaptea crimei, auziseră pe cineva vorbind în rusă, cehă, slovenă, tupi-guarani și în alte limbi stranii, în casa victimelor, adică asasinul vorbea o limbă neînțeleasă de nimeni).

– Pentru a ajunge la fereastra apartamentului victimelor, asasinul folosise tubul paratrăsnetului (ca o maimuță care sare din creangă în creangă).

– Asasinul nu a furat cei patru mii de dolari care fuseseră găsiți în apartament. (Asta nu este o atitudine umană.)

– În mâinile victimelor sunt găsite fire de blană de animal. (Animal?)

– Escoriațiile nu fuseseră provocate de mâini omenești. (Ce animal?)

– Firele de blană găsite în mâinile victimelor erau identice cu cele ale blănii urangutanului roșcat din Indiile Orientale.

Strategia prinderii

Duque publică în ziar următoarea știre: „Capturat urangutan dintr-o specie provenită din Borneo. Pentru mai multe informații, adresați-vă la numărul cutare al străzii cutare (adresa lui Duque)".

Deznodământul

Un marinar îl caută pe Duque spunând că el e stăpânul urangutanului. La presiunile detectivului, el mărturisește că:

Vizitase de curând insula Borneo, de unde cumpărase un pui de urangutan. Îl adusese la Londra și îl închisese într-o cușcă. Aștepta ca animalului să i se vindece o rană la picior, pentru a-l vinde la grădina zoologică. Într-o noapte, însă, urangutanul scăpase din cușcă. Marinarul l-a urmărit și l-a văzut cum escalada zidul unei clădiri pe tubul paratrăsnetului. Intrând în apartamentul unde urangutanul pătrunsese, a văzut, terorizat, cum fiara le-a ucis pe mamă și pe fiică. Îngrozit, a fugit, lăsând bestia liberă prin oraș.

Marinarul este pus în libertate, după ce dă declarațiile cuvenite la poliție. Mai târziu, urangutanul este prins chiar de marinar, care îl vinde la grădina zoologică.

Și astfel se termină povestea.

De la: Wilmer Pentru: José Guber

Poveștile tale sunt din ce în ce mai lungi și mai lipsite de talent. O poveste bună este cea care poate fi spusă în cuvinte puține, ca Faust a lui Goethe: un tip își vinde sufletul diavolului și o pizdește. Ai văzut câtă concizie? Trimite alta. Nu mai ai decât două zile.

....

Când te hotărăşti să omori pe cineva, e bine să ştii că faza cea mai dificilă este cea a pregătirii. Este ca şi cum cineva ţi-ar întinde nervii dintr-o parte şi i-ar prinde în altă parte, undeva, în afara corpului tău. Trebuie să te gândeşti la tot, mai ales la minciunile pe care le vei spune după aceea şi la felul în care le vei spune. Ceea ce pare uşor este greu, iar ceea ce pare greu este şi mai greu. Ştiam că Ronald nu se va lăsa uşor de convins să meargă la un *hotel-fazenda*, a fost o adevărată luptă, el voia la plajă, nu-mi place muntele, a spus, îmi place marea, a spus, detest noroiul, detest vacile, ce să facem într-un asemenea loc? Fúlvia chiar s-a gândit să schimbe scenariul, dar şerpii şi plaja nu erau o combinaţie foarte verosimilă, şi atunci a insistat şi a tot insistat până când Ronald a sfârşit prin a fi de acord, sătul de pisălogeală.

Participarea mea la crimă a fost minuţios studiată. Rolul meu era să apar în scenariu pe post de salvator şi să complic totul, să fac din drumul până la São José un calvar, să întârzii pe cât posibil administrarea serului.

Datorită Fúlviei, partea teoretică a planului nostru mergea bine. Hotelul, hărţile, totul era OK, rezervele şi stocul de ser fuseseră verificate cu minuţiozitate.

Cea mai mare bătaie de cap ne-a dat-o şarpele. Când trebuia să atace şi să mănânce, el nu arăta nici cel mai mic entuziasm. În fiecare zi aruncam şoareci în vivariu, iar el nimic. Totul era programat pentru ziua de vineri, nu prea mai aveam mult timp la dispoziţie. Să încercăm cu puişori de găină, a spus Fúlvia. Am încercat cu puişori galbeni. Nimic. Broaşte. Nimic. Miercuri şi joi nu am obţinut nici un rezultat. Fii calm, spunea Fúlvia, e doar speriat. Am mai încercat cu o găină şi nimic, cu un iepure alb, nimic, cu un iepure pe jumătate mort, din nou cu şoareci, pe care până la urmă a trebuit să-i scoatem din vivariu, altfel ar fi mâncat ei şarpele.

Vineri, Fúlvia a fost de acord cu mine. Şarpele ăsta nu-i bun de nimic, ne trebuie altul. Mai fură unul, am spus. Ar fi imposibil să mai fur vreunul de la Institut, mi-a explicat Fúlvia. Lotul adus a fost deja catalogat. Ar fi prea riscant să fac asta.

O crimă bazată pe ştiinţă dă întotdeauna mare bătaie de cap. Nu degeaba asasinii preferă să rezolve problema cu pistoale automate.

12

Fúlvia auzise că exista un vânzător de şerpi clandestin în Atibaia, la aproape şaptezeci de kilometri de São Paulo. A dat câteva telefoane şi a reuşit să obţină adresa exactă. Maşina nu mai avea benzină, a trebuit să alimentăm la ieşirea din São Paulo. Nu spăla geamurile, i-a spus omului de la benzinărie, ne grăbim.

În mai puţin de o oră am ajuns la Fazenda Esperança. Am fost primiţi de un tip care era răcit sau alergic, cu nasul roşu, nenea Lelé. Şerpii erau ţinuţi într-o anexă cu acoperiş, înconjuraţi de plasă, lângă biroul fermei. Nenea Lelé ţinea şerpii de cap, voia să ni-i arate pe cei veninoşi. Ne-a arătat o viperă, *bothrops jararaca*, de doi ani, jivina asta, a spus, e dracu' gol. Pe aceea am cumpărat-o. Aveţi broaşte pe aici?

Ne-am întors la São Paulo, Fúlvia m-a lăsat acasă, ea era foarte liniştită. Pe masă am găsit un fax de la Wilmer. Nu l-am mai citit, l-am mototolit şi l-am aruncat la coş. Am pregătit o gustare pentru mama, i-am explicat că voi lipsi două zile şi că mătuşa Mercedes urma să vină să-i ţină companie.

Am făcut baie, m-am îmbrăcat, mi-am făcut valiza. La ora două eram la firma de închiriat maşini din apropierea casei. Am ales maşina cu tariful zilnic cel mai mic. Am pus valiza, cuşca cu vipera şi cea cu broasca în portbagaj. Am ajuns la São

Francisco înainte de ora cinci după-amiază. Era un târguşor pierdut printre munţi, fără absolut nimic special. Simpla privire în jur m-a deprimat. Am luat-o pe drumul de pământ, era mult mai rău decât ne imaginaserăm. Mi se părea oribil tot ce era în jur, căsuţele alea, noroiul, găinile, porcii, pălăriile de paie, ignoranţa şi bonomia, toate acele lucruri mă întristau îngrozitor. Hotelul se afla pe o veche plantaţie de cafea şi era amenajat într-un conac enorm, unde se aflau camerele cele mai confortabile şi mai scumpe şi câteva cutii de beton gen coteţ-pentru-fraieri, pe care ei le numeau cabane, împrăştiate ici-colo, printre tufişuri. Administratoarea, doamna Iolanda, era o femeie durdulie de vreo patruzeci de ani, cu pielea măslinie şi păr vopsit blond. Genul ăsta de femeie nu ar trebui să-şi vopsească părul, contrastul între blondul părului şi piele îi dă un aspect jalnic, niciodată nu am înţeles de ce îşi vopsesc femeile părul. Am întrebat dacă puteam să-mi aleg camera.

Ea şi-a imaginat că, venind din São Paulo, îmi doream linişte, de aceea mi-a oferit un apartament izolat. I-am explicat că lucrurile stăteau exact invers. Eram sătul de izolare şi doream să fiu printre alţi oameni. Asta a entuziasmat-o. Am văzut cum un fior i-a străbătut tot corpul şi a făcut-o să plescăie din limbă de plăcere. M-a întrebat dacă îmi place să dansez şi ce fel de muzică îmi plăcea. Din trăncăneala cu ea am aflat că hotelul nu urma să aibă decât opt oaspeţi şi că Fúlvia şi Ronald urmau să stea în apartamentul 8. Eu m-am instalat în apartamentul 9.

Am sunat acasă şi am ascultat mesajele înregistrate. Wilmer mă sunase de două ori. Am umplut cada şi am făcut o baie lungă, numai ca să-mi omor timpul.

* * *

Noaptea în São Francisco era chiar asta, noapte neagră şi nimic altceva, de la fereastra camerei mele nu reuşeam să văd

nici copacii care se aflau la câțiva metri distanță. Simțeam mirosul tare al vegetației sălbatice intrându-mi chiar și în ochi, era incredibil. Am auzit când au ajuns Fúlvia Melissa și Ronald, de fapt am auzit tot ce spuneau în timp ce-și aranjau lucrurile, nu se certau, el vorbea delicat cu Fúlvia, iubito, mi-ai adus racheta? Ea era cea care îi răspundea pe un ton aspru, am adus-o, am adus racheta, a spus ea iritată, de ce îmi răspunzi așa? a întrebat el, e a treia oară când mă întrebi de rachetă, a spus ea, nu ești atent la ce-ți spun. Am auzit chiar și apa trasă la baie.

Am fost primul care a ajuns la restaurant. Doamna Iolanda era la telefon, dar a avut grijă să termine îndată convorbirea, ca să mă poată masacra pe mine mai bine cu entuziasmul și cu simpatia ei. Au mai intrat două cupluri, femeile înainte, îmbrăcate în haine strâmte, cu părul lung, vesele, bărbații în bluze polo.

Fúlvia și Ronald au ajuns ultimii. Eu eram singurul care nu purta bluză polo. Dacă aș fi știut, îmi cumpăram și eu una.

Tot timpul Ronald s-a purtat cu simpatie, era amabil, mânca, vorbea, râdea. Celelalte două cupluri la fel.

M-am întors în cameră și am aprins televizorul. Imaginea era oribilă, așa că l-am închis. Fúlvia mi-a telefonat.

Ronald plecase să trimită un fax la companie, mi-a spus ea. Eu i-am spus că el nu mi se părea că se purta urât cu ea. În public se poartă mereu așa, mi-a răspuns ea. Ai verificat dacă au ser? am întrebat. Am verificat, mi-a spus ea, dar știam că nu au. De la un timp, Institutul nu mai trimite seruri decât la dispensare. Se întoarce, mai bine închidem.

Mi-am petrecut restul nopții zvârcolindu-mă în pat.

13

Sâmbătă mi-am pus slipul și m-am dus la piscină. Cele două cupluri erau deja acolo, patru șopârle întinse la soare, unse cu cremă bronzantă. Unul dintre bărbați purta o pereche de ochelari din aceia care ascund toată fața și părea că vrea ca toată lumea să spună, băi, șefule, ai niște ochelari de soare pe cinste.

Fúlvia a ajuns mai târziu. Costum de baie negru, pălărie, mi-a plăcut cum arăta. Ronald a dat un adevărat spectacol sărind în piscină și, pleosc, pleosc, pleosc, a înotat mai mult de o jumătate de oră, crawl, pe spate, fluture. Moisés, fratele meu, înota mult mai bine decât el. E curios faptul că nu reușeam să mi-l amintesc pe Moisés conversând, înotând sau făcând ceea ce-i plăcea, îmi aminteam de el numai pe patul de spital, muribund, chel de la chimioterapie, contorsionat de durere. O dată, după ce luase morfină, mi-a spus că se visa mereu înotând. Când înoți în ocean, a spus el, e ca și cum ai rămâne singur pe lume, e o senzație de plenitudine, ești singur în imensitatea aia lichidă, nu simți oboseala, simți numai că ești una cu apa, cu universul, simți că totul e armonie, totul e perfect.

Amintirea despre fratele meu m-a deprimat. Am intrat în piscină și m-am lăsat să plutesc privind cerul.

Am petrecut restul zilei în cameră. Pe la ora cinci, după ce am dus vipera și broasca în portbagajul mașinii, de unde Fúlvia urma să le ia în timp ce Ronald făcea baie, am început să mă simt neliniștit.

La cină, Fúlvia era destul de tensionată. Cele două cupluri inseparabile continuau să fie inseparabile şi în bluze polo. Nu şi le scoteau decât la piscină. Cele două fete păreau surori, semănau foarte mult şi puteau fi descrise în şase cuvinte: îmbrăcate în alb, franjuri, unghii roşii. Nu, şapte, durdulii. Le plăcea să mănânce fufelor. La desert mâncau fără remuşcări mousse de ciocolată, îngheţată, cea mai grasă a atacat chiar şi porţia soţului ei. E impresionant cât pot mânca unii şi cât se îngraşă, e destul să ne uităm în jur şi vedem numai oameni obezi. M-au invitat la masa lor.

Fúlviei nu i-a plăcut asta, mi-a aruncat o privire furioasă, în timp ce traversa încăperea cu înotătorul ei particular.

Cele două cupluri spuneau: nouă ne place mult bridge-ul, noi o să petrecem carnavalul la Bahia, noi adorăm jet-ski-ul. Singurul care zicea eu eram eu însumi. Înainte de a urca în camera mea, imediat după ce Fúlvia plecase, una dintre femei mi-a spus, am vrea să ştim ceva care ne intrigă de ieri, de ce aţi venit aici singur? Am răspuns că îmi plăcea singurătatea, iar una dintre ele a spus că ei mi-o invadaseră, eu am râs, vai, nu, deloc, am spus, aţi fost foarte simpatici, aţi invitat un solitar la masa dumneavoastră, foarte simpatici, îmi place singurătatea, am spus, dar, din când în când, e bună o variaţie, compania oamenilor, am spus, cred că băusem prea mult, suntem din Valinhos, mi-au explicat ele, cu franjurile alea, m-am gândit, nici nu mai aveam nevoie de explicaţii. Valinhos. M-am dus în camera mea, vinul mi se urcase la cap, n-ar fi trebuit să beau atât. M-am culcat şi, nu ştiu cum, am adormit.

M-a trezit Fúlvia, cu un ghiont. Ce-i? am întrebat. Vorbeşte încet, a spus ea. Cred că am exagerat cu calmantele. Şarpele l-a muşcat. Dar nu s-a trezit. Cum aşa? am întrebat. Nici eu nu înţeleg, a spus ea, ar fi trebuit să înceapă deja să se simtă rău. Mai aştept puţin, să câştigăm timp. Pe urmă intru la baie şi, când ies, o să ţip. O să se trezească şi facem ce-am stabilit.

Asta am şi făcut. Am aşteptat în pat vreo zece minute, mă simţeam năuc. Am auzit-o pe Fúlvia ţipând şi m-am repezit la apartamentul de alături, am bătut la uşă. Nu mi-a răspuns nimeni. Oare Fúlvia a ţipat, m-am gândit, sau am aţipit şi am visat că ţipă? Nu, mi-am spus. Ţipase, auzisem ţipete. Am mai bătut o dată, nimic. Am învîrtit butonul uşii, am intrat şi asta l-a trezit pe Ronald. Cine eşti? a întrebat, sărind din pat şi încălţând nişte sandale. Am auzit pe cineva strigând după ajutor, am spus. Cine a cerut ajutor? a întrebat el.

Fúlvia a ieşit din baie în halat şi cu părul ud.

Ce se întâmplă? a întrebat. Domnul acesta, a răspuns Ronald, domnul acesta a intrat aici şi spune că a auzit pe cineva strigând după ajutor. Am auzit pe cineva strigând după ajutor, am spus, nu ştiu dacă de aici. Poate o fi fost vreun televizor, a spus Fúlvia. S-o fi auzit de afară, a spus Ronald.

Ronald nu dădea nici un semn că l-ar durea ceva, nimic, se purta foarte firesc.

Scuzaţi-mă, dar am auzit foarte clar pe cineva cerând ajutor, am spus. Putem să sunăm la recepţie, a sugerat Ronald. Nu, a spus Fúlvia. De ce nu? a întrebat Ronald. Poate cineva chiar are vreo problemă. Aveţi dreptate, am spus. Ronald, a spus el întinzând mâna, scuze că sunt în pijama. Staţi la numărul 9? Exact, am răspuns. Mă numesc José Guber. Soţia mea, Fúlvia, a spus el, am dat mâna, nu e mai bine să sunăm la recepţie? am întrebat eu.

Fúlvia s-a dus spre telefon, şi atunci, pe neaşteptate, Ronald a pus mâna pe un scaun şi l-a ridicat. Am crezut că vrea să dea cu el în mine, dar, cu un gest rapid, el a lovit precis capul viperei, care se afla lângă dulap, aproape de mine.

Vipera o fi intrat aici pe urmele broaştei pe care am găsit-o în baie, Ronald, a spus Fúlvia. Am găsit o broască azi, în baie, mi-a spus Ronald, o broască enormă, nu mai ştia cum

să fugă, sărăcuța. Vipera m-ar fi atacat, am spus eu, dumneavoastră m-ați salvat.

Ronald a ieșit în balcon, iar Fúlvia și cu mine l-am urmat. Era complet întuneric. Ronald a început o conversație de doi bani despre misticism și mediumuri, el credea că mama lui, care murise, avea darul previziunii. O dată, de exemplu, ea spusese că visase roze și, în ziua următoare, mătușa Rosa venise să-i viziteze. Cu altă ocazie, visase cartofi, și curând după aceea primise moștenire o fermă care producea cartofi, de la o soră a bunicii ei.

În momentul acela, Ronald a făcut o grimasă de durere. Mă doare piciorul, a spus.

Dumnezeule, Ronald, a spus Fúlvia, ai fost mușcat de viperă, uite două orificii aici. Avem nevoie urgent de antidot. S-a uitat la mine. Puteți dumneavoastră să mergeți la recepție? Probabil că ei au serul.

Doamna Iolanda a devenit foarte îngrijorată când a auzit de accident. Nu am ser, a spus ea ducându-și mânuțele durdulii la obraji. Niciodată nu s-a mai întâmplat un asemenea accident aici. Niciodată. M-am întors în cameră și le-am spus că la hotel nu aveau ser și că îi puteam duce la punctul de prim ajutor cel mai apropiat. Luați și vipera, a spus Fúlvia.

Mașina mea nu voia să pornească. Fúlvia era foarte nervoasă, chiar era, nu se prefăcea. Am rămas impresionat de autocontrolul lui Ronald. Sunteți amândoi foarte nervoși, nu e decât o mușcătură de șarpe, o să-mi facă antidotul și n-o să se întâmple nimic, spunea el. Dar când am ajuns la São Francisco și ne-au informat că nu aveau ser, el a început să transpire și să geamă, iar, mai târziu, când am tras mașina la marginea drumului, spunând că aveam pană la o roată, Ronald a început să plângă, plângea și spunea că nu voia să moară, apoi a devenit din ce în ce mai disperat, nu vreau să mă despart de tine, Tica, a spus, Tica era numele de alint pe care i-l dăduse Fúlviei, iar

ea îi spunea Tico, fii calm, Tico, o să te faci bine. Până la urmă, Ronald a vomat în mașină, în timp ce eu schimbam roata. Fúlvia a scos capul pe geam.

Tica, am spus eu. N-am mai văzut până acum o reacție la venin așa puternică, mi-a șoptit ea.

La douăsprezece și un sfert am ajuns la spitalul din São José. Ronald a fost dus de asistente. Puțin timp după aceea, un medic a venit să ne informeze că Ronald intrase în comă.

14

....

Pentru Wilmer De la José Guber
Depravatul epileptic, de Keith Findley

(Wilmer, personajul este inspirat de tipul de criminal al lui Lombroso. Povestea se petrece în secolul al XIX-lea, având în vedere că tematica este legată de producția științifică a acelei epoci.)

Diogo, mecanic de tren, este un criminal înnăscut ratat, fiindcă nu a ucis pe nimeni, în afară de o pisică, pe care a omorât-o în șuturi. Are un craniu lombrosian și suferă de epilepsie cu manifestări comportamentale agresive. Problema lui: ura pe care o simte față de femei, ură provenită din succesivele trădări suferite de bărbați încă din timpurile preistorice, când femeile profitau de perioadele în care bărbații le erau plecați la vânătoare sau la războaiele dintre triburi, pentru a-i înșela. (Wilmer, acum mi-a venit în minte alt titlu: Moștenirea blestemată.)

Eva, proaspăt căsătorită, frumoasă și senzuală, îl omoară, cu ajutorul soțului, pe nașul ei milionar Ernest, a cărui moștenitoare este, în timpul unei călătorii cu trenul. Diogo, mecanicul, este martor la crimă. Între ei se creează o complicitate sangvinară. Diogo se îndrăgostește de asasină, nu pentru calitățile sale, ci tocmai pentru că este o asasină. (Wilmer, mă gândesc să creez următoarea paralelă: crima Evei este opera de artă, ea, criminala, este artista, iar el este artistul potențial, trăind febra creației.) Într-o zi, Eva îi mărturisește

crima (secretele artei sale) lui Diogo și, auzind detaliile asasinatului (opera de artă), el capătă curaj și o omoară pe Eva, realizând astfel propria sa operă. Ultima scenă: Diogo, mecanicul, este omorât de un admirator al Evei, fiind aruncat în angrenajele trenului.

Te îmbrățișez,

Guber

De la Wilmer Pentru José Guber

Ce-i cu tine? Umbli la psihanalist? Sinopsisul Depravatul epileptic a fost aruncat la coș. Ți-a expirat termenul.

Vreau să stăm de vorbă.

....

AJUTĂ-TE TU SINGUR

EU DECLAR
că voi, ca să puteți trăi, trebuie să vă înarmați cu ochi din cap până în picioare: nu numai cu găurile pentru ochi din armură, ci cu ochi enormi, bine deschiși, treji. Ochi în urechi, pentru a descoperi multa falsitate, multele minciuni, ochi în mâini, pentru a vedea ce dau ceilalți și, mai cu seamă, ceea ce iau, ochi în brațe, pentru a vă măsura puterile, ochi pe limbă, pentru a gândi ceea ce spuneți, ochi pe piept, pentru a vă ajuta să fiți mai răbdători, ochi în inimă, pentru a vă apăra de primele impresii, ochi chiar în ochi, pentru a vedea cum văd ei.

BALTASAR GRACIAN
El criticón

15

Una este să înfigi un cuțit în spatele cuiva și cu totul altceva să ușurezi treaba unui șarpe. Era tot crimă, dar adevărul e că nu mă consideram un asasin, mi-era foarte bine, nu aveam sentimente de culpă, nu aveam remușcări, eram calm, conduceam pe șoseaua Dutra și nu simțeam decât un pic de somnolență. Am oprit la o benzinărie și am băut o cafea. Când m-am întors la mașină, am observat că uitasem șarpele mort pe bancheta din spate. L-am aruncat la marginea drumului.

Fúlvia spusese că Ronald va muri în mai puțin de opt ore. Anunțase deja familia, verii, care urmau să sosească în orice clipă. Am socotit amândoi că era mai bine ca eu să mă întorc la São Paulo. Am stabilit ca eu să nu mă duc la priveghi, nici la înmormântare, Fúlvia urma să mă țină la curent despre tot la telefon.

La São Paulo, primul lucru pe care l-am făcut a fost să înapoiez mașina închiriată. Am trecut pe la o brutărie, apoi i-am cumpărat mamei o cutie de bomboane. Am trecut și pe la pet-shop și am luat doi pui de șoarece pentru anaconda mea.

Pe telefon am găsit mai multe mesaje. Majoritatea erau de la Wilmer, care-mi cerea alte sinopsisuri.

Am făcut baie, m-am băgat în pat și m-am pus pe așteptat. După calculele mele, Ronald ar fi trebuit să fi murit deja. Dar nu murise. În secția de terapie intensivă, plin de tuburi și

ace înfipte în corp, Ronald supraviețuia. Respira cu ajutorul aparatelor, iar inima, care deja se oprise o dată, funcționa mulțumită unui stimulator cardiac. Asta îmi spusese Fúlvia la telefon. Abia aștept ca totul să se termine odată, a spus ea, vreau să mă mărit cu tine.

Luni m-am dus la editură, dis-de-dimineață. Termenul pe care îl avusesem expirase, puteam să mai cer o săptămână, puteam să cer un avans, asta intenționam să fac. Nu-mi mai răspunzi la telefon? a întrebat Wilmer îndată ce m-a văzut.

Cred că nu arătam foarte bine. Wilmer mi-a surâs. Asta m-a pus pe gânduri. De doi ani eram în impas, venise ziua socotelilor finale. Nu i-am surâs și eu. Vrei o cafeluță? m-a întrebat, Ingrid, adu, te rog, două cafele. Deci? N-ai reușit? N-am reușit, am spus eu.

Ingrid a intrat cu două cafele în pahare de carton.

Știu ce se întâmplă cu tine, a continuat Wilmer, asta se cheamă criză de inspirație. Credeam că ești unul dintre cei care suportă bine calvarul creației. Scrisul e un infern. Orice altă profesie e preferabilă. Gunoier, de pildă. Câteodată văd câte unul, agățat de mașina aia plină de porcării, și mă gândesc, nefericitul ăsta măcar are sâmbete și duminici libere. Nimeni nu cunoaște scriitorii mai bine ca mine. Singura carte pe care voi o scrieți fără probleme este prima. La a doua, vă simțiți obligați să dovediți că sunteți într-adevăr scriitori, că n-ați călcat în rahat și ați avut noroc prima dată. La al treilea roman, vine criza stilului. La al patrulea, criza căutării stilului din prima carte. E ca în căsătorie, criză după criză. Avantajul căsătoriei este că există divorțul. Lucrez de zece ani cu scriitori și știu că munca voastră e infernală. Paulinho, anul trecut, m-a sunat cu noaptea-n cap ca să-mi spună că nu știe să scrie. Azi, uită-te la el, produce cele mai bune bang-bang-uri ale editurii. Acum ești și tu în criză. Nu-i nici o problemă. Întotdeauna

mi-au plăcut mult cărțile tale, scrii texte bune, ai stil, mereu am spus asta. Dar îți lipsește adrenalina.

Am văzut de la bun început că o să-mi dea papucii. Adrenalina, înțelegi? Unii o au, alții nu, a spus. Am înțeles unde bătea de când mi-a oferit cafea. Niciodată nu-mi oferea cafea. Wilmer anticipa plăcerea de a mă concedia, există un tip de cretin care simte o adevărată plăcere când îi spune subalternului ești concediat. Dar tu ai multe calități, a spus el, nu ai adrenalină, dar, în schimb, ei, ascultă, Wilmer, am spus eu, întrerupându-l, nu aveam de gând să-i las plăcerea asta, Wilmer, nu mai vreau să lucrez aici, fă-mi socotelile. Ce? a întrebat el, surprins. Vocea lui perplexă încerca să pară amabilă, eu tocmai voiam să te invit să fii editorul revistei *Fă-ți singur un cufăr*, pe care o s-o lansăm peste două luni, a spus el, știi, vindem foarte bine *Fă-ți singur hainele* și *Fă-ți singur cosmeticele*. Oamenii trăiesc febra asta de a-și face totul singuri. O să lansăm și *Fă-ți singur înghețată* și *Fă-ți singur economii*. Ești sigur că nu mai vrei să lucrezi aici?

Am simțit că-mi vine să-mi dau cu pumnii în cap.

Nu vrei să te mai gândești? Gândește-te la salariu. O să fie un salariu bun. Și n-o să trebuiască să scrii. Nu, am spus eu, vreau să-mi faci socotelile.

Credeam că o să insiste, de unde să știu că n-o să mai insiste? Wilmer a tras concluzia că n-o să mă răzgândesc. El a tras concluzia greșită, iar eu mi-am luat-o în bot.

Vorbește cu Fuinha, la contabilitate, a spus el punând mâna pe telefon, o să-l anunț că treci pe acolo.

Asta-i viața. Fără slujbă, înnebunit după o femeie care creștea șerpi, așteptând să moară un tip, fără bani, fără nici o perspectivă și cu o mamă din ce în ce mai nebună în casă. Singurul câștig era numai orgoliul satisfăcut. Doar atât.

16

Fúlvia nu m-a sunat în după-amiaza zilei de luni. Seara m-am dus la chioşc şi am cumpărat câteva ziare. Nimic. Era imposibil ca o ştire de felul ăla să nu apară în ziare. Cunoşteam redacţiile de pe vremea când eram corector, o asemenea ştire le bătea de departe pe cele despre accidentele de maşină, de exemplu. Îmi aduc aminte de cea despre băiatul muşcat de un crocodil, le-a plăcut la nebunie. O săptămână întreagă nu au scris decât despre crocodili, interviuri cu medicul, cu băiatul, cu părinţii şi, pe deasupra, spre norocul lor, accidentul avusese loc în Miami, Brazilia adoră oraşul Miami, a fost o adevărată sărbătoare.

Ronald era încă în viaţă, asta îmi spunea tăcerea ziarelor. Unii se încăpăţânează să nu moară.

Când am ajuns acasă, nu am găsit nici un mesaj de la Fúlvia. Sunase numai Ingrid, care se oferea să mă prezinte unei edituri care scotea cărţi motivaţionale. M-am gândit să-i mulţumesc, dar nu voiam să ocup telefonul, putea să sune Fúlvia. Fata asta, Ingrid, eu nu-i prea dădeam atenţie, iar ea voia să mă ajute, îmi telefona, voia să ştie ce mai fac.

Zilele următoare au fost aceeaşi porcărie. Moarte. Fiii, nepoţii şi norele lui Ruth dos Santos comunică îndureraţi decesul său. Alice Alves, 90 de ani, văduvă. José Eustáquio Martins de Souza, văduv. Rafael Scon. Nouăsprezece cadavre. Toţi

mureau, în afară de Ronald. Citeam rubrica de decese în fiecare dimineaţă, înainte de anunţurile de oferte de serviciu. Începeam ziua deja iritat. Fúlvia nu suna. La spital, îmi spuneau mereu acelaşi lucru, starea clinică a pacientului este aceeaşi, domnule.

Nu ieşeam din casă. Citeam lângă telefon, aşteptând, uitându-mă la televizor, mâncând numai porcării, banii erau pe sfârşite.

Joi nu am mai putut aştepta. „Căutăm scriitor de povestiri erotice. Salariu motivant." Am luat ziarul şi m-am dus să-mi văd de viaţa mea.

17

Revista *Fără prejudecăţi* aparţinea unui argentinian, pe care-l chema Santamaria. Mi-au dat un exemplar să-l citesc, în timp ce îmi aşteptam rândul la interviu. L-am răsfoit. Simple trivialităţi, vagine, penisuri, coituri şi cunilingus.

Santamaria m-a primit în biroul lui privindu-mă cu neîncredere. Poate că nu arătam foarte bine. Am observat că a evitat să-mi strângă mâna. Toţi scriitorii noştri semnează condica de prezenţă, a spus Santamaria. Programul de lucru este de la douăsprezece la opt. Nu este permis să luaţi de lucru pentru acasă. Nici fotografii. Ţinuta la serviciu este costum şi cravată. Este interzisă folosirea unui vocabular vulgar în redacţie.

Mi-a arătat un album cu fotografii ale unui pitic negru făcând sex cu o blondă.

Ştiu că aveţi experienţă, dar va trebui să daţi un test simplu. Este destul să scrieţi o povestire pe baza acestor fotografii. Maxim şaizeci de rânduri.

Ne-am dus în redacţie. Trei băieţi, în costum şi cu cravată, scriau la maşină. Puteţi să o folosiţi pe aceasta de aici, mi-a spus Santamaria arătându-mi o Olivetti electrică. Îndată ce a ieşit, unul dintre scriitori a vrut să vadă fotografiile mele.

Chiar poate ieşi ceva de-aici, a spus el. Ştii cum trebuie să fie povestirea? Trebuie să fie un futai după altul. Asta e regula. Ţi-ai ales deja un pseudonim?

N-am făcut o treabă prea rea. Am scris despre o poveste de amor între un pitic de circ şi o vânzătoare de bilete virgină, care, noaptea, după ce se culca toată lumea, intrau în cuşca leului ca să facă sex.

Santamaria a citit povestirea în tăcere, tuşind cu hârâieli din când în când, şi mi-a spus că o să-mi telefoneze îndată ce o să aibă un răspuns. Nu a mai telefonat. Nici el, nici Fúlvia.

În ziua următoare m-a trezit soneria. M-am uitat la ceas, ora opt. S-a terminat tortura, Ronald a murit. E Fúlvia, cine altcineva ar mai putea suna la uşă la opt dimineaţa? Acum, m-am gândit sărind din pat, acum urmează partea cea mai uşoară, priveghiul, înmormântarea, s-a terminat. Am deschis uşa, bună ziua, a spus administratorul, scuzaţi-mă de deranj, aş vrea să vorbesc un minuţel cu dumneavoastră. M-a cuprins lehamitea, ştiam exact care era motivul care îl făcuse pe omuleţul ăla cu înfăţişare banală să mă caute. L-am invitat să intre.

Suntem foarte recunoscători pentru ceea ce mama dumneavoastră a făcut cu vânzătorii ambulanţi, a spus el. S-a terminat cu gălăgia pe care o făcea comerţul ilegal pe strada noastră. Dar, în ceea ce priveşte predicile, înţelegeţi, sunt în favoarea ordinii. Deşi sunt catolic nepracticant, părerea mea este că nu trebuie să ne impunem religia. Pe lângă asta, mama dumneavoastră nu este, ca să spun aşa, o autoritate ecleziastică. Faţă de Dumnezeu, vedeţi, faţă de Biserică, să nu vă supăraţi că vă spun, dar mama dumneavoastră nu este nimeni. Sunt sigur că sunteţi de acord cu mine. Cine este mama dumneavoastră pentru a predica cuvântul lui Dumnezeu?

Pe lângă asta, a profitat de ocazie ca să-mi ceară să plătesc întreţinerea restantă.

Domnul ăsta e foarte obraznic, a spus mama, când am comentat vizita. Carevasăzică, suportă vânzătorii de fructe, suportă maşina cu aburi, suportă tocilarul, suportă claxoanele,

suportă tot. Dar cuvintele lui Dumnezeu nu suportă nimeni să le asculte. Du-te la el şi spune-i necinstitorului ăla de servitoare că nu mă opresc. Mie nu-mi porunceşte decât Dumnezeu.

Am petrecut toată ziua gândindu-mă să ies să-mi caut de lucru, cu ziarul deschis la rubrica de anunţuri, numai porcării. Eram un as la statul lângă telefon, cu privirea în podea. Timpul nu trecea. Am hotărât că aşa nu se mai putea. Două şi jumătate. Am început să iau toate cărţile care erau pe jos şi să le aşez în bibliotecă, în ordine alfabetică. Apoi am făcut curat pe masa de lucru, am şters tastatura cu beţişoare cu vată, am curăţat monitorul, am organizat hârtiile. Trei şi jumătate. Am luat coşul cu haine murdare, am pus detergent în maşină şi le-am pus la spălat. A mai trecut o jumătate de oră. Restul zilei l-am petrecut în pat, cu telefonul alături.

Seara, după ce am pregătit cina pentru mama şi am spălat vasele, nu mai ştiam ce să fac cu mine, cu toate gândurile care-mi fierbeau în cap, simţeam că crăp. Am omorât un tip şi ea nici măcar nu-mi dă un telefon să-mi spună că a murit. O fi la priveghi? Un priveghi dă multă bătaie de cap, m-am gândit, pregătirile, mortul trebuia spălat, îmbrăcat, aduse flori, înmormântat. Dar tot nu-mi venea să cred că nu ar fi avut timp să mă sune. O femeie îndrăgostită îşi lasă soţul singur, în coşciug, şi-i dă un telefon amantului. O să sun eu, m-am gândit, am pus mâna pe telefon, nu-mi pasă de nimic, sun la spital, îi rog s-o cheme, îi cer explicaţii. Când am ridicat receptorul, mi-am dat seama că telefonul era mut. M-am dus până la cabina din colţ, am sunat la companie. Fusese tăiat pentru neplată, mi-au spus.

Am sunat la spital şi i-am rugat să mi-o dea pe Fúlvia. A durat destul de mult până a ajuns. Vocea i se auzea venind de departe, mi-a spus că nu putea vorbi. Am început să răcnesc, ba da, o să vorbeşti, madam, am răcnit, o să-mi povesteşti tot ce se întâmplă, înnebunesc aici fără veşti, fii calm, a spus ea, calm o pulă, am răcnit, vorbeşte dracului o dată, dacă nu vrei

să te trezeşti cu mine la căcatul ăla de spital. Atunci mi-a spus că Ronald ieşise din comă, era în afara oricărui pericol. Ce rahat de viperă a mai fost şi aia? am întrebat şi fetişcana cu moacă de toantă care stătea după mine, aşteptând la telefon, m-a privit speriată, mai durează, i-am spus, du-te la alt telefon, Fúlvia, am spus, alo, nu pot vorbi acum, a răspuns ea, Ronald e dus la chirurgie, o să-i amputeze piciorul. Nu ţine telefonul ocupat. Nu ieşi din casă. O să te sun.

M-am întors acasă, mi-era din ce în ce mai rău. Simţeam o tristeţe enormă. Schilodit, futu-l să-l fut de ghinion.

18

I-am explicat individului că un şarpe ca acela e de nepreţuit, mai întâi pentru că nimeni nu e tâmpit să umble cu el pe toate drumurile să-l ofere de vânzare, e preferabil să fii prins cu zece kilograme de cocaină, am spus eu, decât să fii prins cu un animal din fauna noastră, se ştie foarte bine că pentru asta te leagă. Am explicat că deja cheltuisem cu hrana, veterinarul, echipamentele, şarpele ăsta, la drept vorbind, e de nepreţuit, dar îl vând pentru trei sute de dolari.

Ne aflam în partea din spate a unui magazin de animale, eu încercam să-l conving pe proprietar să-mi cumpere anaconda. El mi-a oferit două sute de dolari. Am pus anaconda în cutie. Două sute cincizeci e oferta mea maximă, a spus el. Am acceptat.

Puteam rămâne fără orice, mâncare, pat, şerpi, slujbă, apă, orice, dar telefonul trebuia să funcţioneze. Fúlvia urma să telefoneze în orice moment, spusese că o să telefoneze. Am trecut pe la compania de telefoane şi mi-am plătit factura. După aceea, am sunat la editură şi am întrebat-o pe Ingrid dacă propunerea pe care mi-o făcuse de a mă ajuta să-mi găsesc o slujbă mai era valabilă.

* * *

Nu era prima dată când auzeam de Universalis, editura care scotea cărţi motivaţionale, unde Mirna, prietena lui Ingrid, lucra ca secretară.

Mirna, cu taiorul său roz bonbon mulat, care-i scotea în relief şunculiţele, şi dată cu un parfum dulceag, mi-a arătat editura, care, ca imitaţie a stilului american, depăşea orice altceva mai văzusem. În afară de birouaşul Mirnei, tot numai mahon şi piele, restul erau cuburi de doi pe doi, unde lucrau vânzătorii. Pe pereţi, zeci de afişe cu dictoane despre succesul profesional. Din fiecare zece cuvinte ale Mirnei, opt erau Jequitibá, principalul scriitor al editurii.

Erau mai multe cărţi ale lui Pedro Jequitibá expuse pe rafturile de la recepţie. *Cucerirea succesului şi a puterii* (o operă stimulantă care vă va transforma într-un profesionist de succes). *Interacţiunea cu eul meu* (kit cu video şi două cărţi despre esenţa spirituală şi forţa eului dumneavoastră, igiena mentală, banii, succesul, puterea şi munca). *Ce să faceţi ca să ajungeţi în topul ierarhiei.* Pe toate coperţile era câte o fotografie a lui Pedro Jequitibá, un metis de alb cu indian surâzător, acel gen de fizionomie care te face să nu ştii dacă individul s-a născut în Coreea sau la Roraima. Textul de prezentare era acelaşi, lozinci despre succesul personal şi profesional. Afacerea lui Pedro Jequitibá se baza ostentativ pe ideea de progres şi de succes în viaţă. De altfel, asta era şi filosofia editurii. Cartea, pentru ei, era aproximativ echivalentă cu un aparat electrocasnic oarecare, util, ceva menit să aducă un beneficiu imediat.

Ţara asta e un depozit de cretini, a spus Ingrid, care aştepta cu mine la recepţie. Prostimea nu citeşte decât rahaturi, nimeni nu mai citeşte poezie, citesc *Cucerirea succesului şi a puterii.* Şapte sute de mii de exemplare, patruzeci şi şase de ediţii, sunt convinsă că nu exagerează, e destul să te uiţi în jur, fiecare persoană care trece prin faţa noastră, pe stradă, aici, oriunde altundeva, secretarele, directorii, studenţii, politicienii, profesoarele, femeile casnice, taţii, mamele, toată lumea din jurul nostru, oraşul întreg, toţi sunt cretini, o mare aglomeraţie de cretini, şi cretinii ăştia, când intră într-o librărie, cumpără rahaturi de

genul cărţii din mâna mea. Şapte sute de mii de exemplare. Aproape un milion. Pe tine nu te indignează asta?

Pentru mine totul era în regulă, câtă vreme mă plăteau.

Primul lucru care se vedea, atunci când intrai în biroul lui Laércio Arruda, patronul editurii, era un poster uriaş cu Pedro Jequitibá. Omul vorbea ca o moară stricată. Era foarte indignat de un articol pe care tocmai îl citise în ziar asupra publicării unor manuale care te învăţau să furi, să cerşeşti şi să devii cobai pentru laboratoarele de cercetări ştiinţifice. Am aruncat o privire pe articol şi am citit chestii de genul *Închiriaţi-vă corpul ştiinţei* – toate sfaturile pentru cine vrea să câştige bani supunându-se la teste de laborator, *Carte de buzunar pentru cei care şi-au pierdut slujba şi au nevoie să cerşească*. Sfaturi despre cele mai bune abordări, în funcţie de obiectiv: bani (mai ales), adăpost, mâncare, cel mai bun loc pentru cerşit şi, în cele din urmă, o analiză a psihologiei celor care dau de pomană („frica şi sentimentul de vină sunt cei mai buni aliaţi ai cerşetorului"). Nu era chiar aşa, adaptez şi eu. Exista şi un manual care îl învăţa pe cititor cum să fure mâncare dintr-un supermarket, driblând alarmele şi camerele video. Trăim în ţara şmecherelilor, a spus Laércio, se pot spune multe pe tema asta. Cum să nu plătim impozitul pe chirii. Cum să-ţi înşeli asociatul. Cum să furi electricitate de pe stradă sau din bloc. Tu ai face asta? Nu, scuză-mă, am luat-o razna, e o prostie, o idee care mi-a trecut prin cap. Eu vorbesc în timp ce gândesc. Nu lua în seamă ce-am spus. Moda asta n-o să prindă în Brazilia. Afacerea noastră este Pedro Jequitibá. Ai citit cărţile lui? Sunt opere clasice ale literaturii motivaţionale. Acum ne pregătim să lansăm o serie de trei titluri fabuloase. Pe Jequitibá l-a interesat mereu universul persoanelor care au dificultăţi în afirmarea eului lor. *Învaţă să fii fericit* este pentru cei care nu-şi îngăduie fericirea. Există indivizi care se simt obligaţi să se

simtă prost, sunt sigur că şi tu cunoşti câţiva. Totul trebuie să fie dezagreabil pentru ei. Dacă copiii nu vin duminica să ia prânzul cu ei, se plâng de singurătate, iar dacă vin, se plâng că trebuie să gătească prânzul. Cartea îi va învăţa să spună da, eu pot, da, eu vreau să fiu fericit, da, eu accept să mă simt bine, da, accept să fac mâncare de macaroane şi să spăl vasele cu plăcere, fiindcă merit să iau prânzul cu copiii mei.

Coperta cărţii *Învaţă să fii fericit* folosea, în cuvintele lui Laércio, conceptul de Be Happy, de fapt copia fără ruşine acel emoticon idiot, cu un surâs lipit pe faţă.

Învaţă să spui nu e pentru alt tip de cititor, a spus Laércio, binevoitorul patologic, acel individ care se simte obligat să facă tot ce i se cere, probabil că ai şi tu o mătuşă care e aşa. Şi mai era şi *Învaţă să spui poate*, bazat pe concepţia platonică, conform căreia cea mai importantă dintre virtuţi este simţul măsurii, iar simţul măsurii este poziţia intermediară între extreme. Filosofia lui *poate* este aceea de a gândi înainte de a acţiona. Este îndoiala. Punerea sub semnul întrebării. Justeţea. Cititorul învaţă să stea în echilibru pe zid, fără să cadă şi să-şi spargă capul.

Laércio nu a vrut să-mi vadă curriculum-ul, nici nu m-a întrebat de experienţa profesională. A vrut numai să ştie dacă eram bun la gramatică. Sunt, am spus eu. Şi la sintaxă? a întrebat el. Pot să vă asigur, am spus, că sunt la fel de bun la sintaxă, ca şi la ortoepie.

Răspunsul a părut că-l satisface. Am fost angajat pe post de corector ocazional, după cum a ţinut Laércio să sublinieze. Vei fi corectorul special al lui Pedro Jequitibá. Freelancer, ai înţeles? Fără contract permanent. O să-ţi placă mult de el. E o persoană deosebită. O să te conduc la biroul lui.

Subiectul despre care Pedro Jequitibá ar fi vrut într-adevăr să scrie era despre îngeri. Dar este un individ aici, în Brazilia, a spus el, care a obţinut dreptul exclusiv de folosire a mărcii „înger

de pază“ de la Institutul Național pentru Mărci și Patente. Foarte șmecher tipul. Am tot respectul pentru cine reușește să ajungă primul undeva, a spus el. Mă gândesc să patentez și eu amorul propriu, imaginea de sine și alte cuvinte-cheie din literatura motivațională, ia chiar, stai un minut să scriu, asta e important, patentare, a spus ca pentru sine, scriind câteva cuvinte într-un carnețel. Așa, a spus, ca să ții minte trebuie să notezi, să notezi totul.

Lui Pedro Jequitibá îi plăcea să vorbească despre sine. Mi-a vorbit despre prietenia sa cu marele lider tibetan Yogie Maye Masheieno, care i-a deșteptat curiozitatea despre „chestiunile metafizice utile“, cuvintele sunt chiar cele folosite de Pedro, știi, a spus el, există chestiuni existențiale care nu duc la nimic, a spus el, eu mă ocup numai de ceea ce este relevant, de ceea ce poate duce la obiective concrete, realizări profesionale, profituri, problema e asta, desigur, am spus eu, de fapt eu nu spuneam decât desigur, da, fără îndoială, iar asta probabil că l-a stimulat pe Pedro Jequitibá, nu mai contenea să povestească amănunte despre stagiul său de trei luni la Science of Transcendental Process University din Ohio și despre cursul de înțelegere a ordinii armonioase a realității, pe care l-a făcut prin corespondență și care i-a conferit titlul de maestru spiritual.

Jequitibá mi-a oferit două dischete cu trilogia *Învață...*, care urma să fie lansată în curând, pentru ca eu să fac corectura acasă. Scriu cu mare ușurință, a spus el, mă așez și scriu, e ca și cum cineva dinăuntrul meu ar face toată treaba, iar eu sunt numai un vehicul, cuvintele îmi vin firesc, eu nu trebuie decât să le aștern pe hârtie și fac asta cu cea mai mare ușurință. Desigur, a spus el, probabil că există unele greșeli de limbă în manuscris. Mărturisesc că ortografia nu este punctul meu forte.

Am ieșit deprimat. Măcar salariul nu este atât de mic ca cel pe care ți-l plătea Wilmer, a spus Ingrid, încercând să mă consoleze. Nimic nu mă putea consola.

19

Când am ieșit de la editură, Ingrid m-a invitat să cinăm la ea acasă. Eu îi promisesem Fúlviei că aveam să stau acasă, ea urma să sune, m-am gândit să o refuz pe Ingrid, dar ea fusese atât de amabilă, îi eram cu adevărat recunoscător, așa că am acceptat. Am trecut pe la un supermarket și am cumpărat vin, lămâi și usturoi.

Ingrid locuia într-un apartament mic, cu o canapea cu tapiserie înflorată, perdele din dantelă și tot felul de obiecte decorative peste tot.

Și-a pus un șorț, a deschis sticla de vin și, în timp ce eu beam, așezat pe un taburet de plastic, lângă chiuvetă, ea trebăluia pe lângă mine, a aprins focul, vorbea, tăia tot felul de ingrediente, râdea, până la urmă vinul m-a binedispus.

În timpul cinei mi-a povestit că fusese căsătorită. Îl cunoscuse pe individ pe un transatlantic, în timpul unei croaziere de la Rio până în Patagonia, au fost prieteni timp de patru luni și apoi s-au căsătorit. Băiatul era pur și simplu senzațional, a spus Ingrid. Îi tot spuneam, a zis ea, nu-mi vine să cred că ești atât de senzațional, dar era într-adevăr senzațional, îi plăcea să danseze, îi plăcea să meargă la restaurant, îi plăceau animalele, îi plăcea să meargă la cinema, la teatru, îi plăceau jazzul, rockul, bossa nova și gătea mai bine decât oricine ai cunoscut tu vreodată. Pastele astea, a spus ea, sunt o rețetă a lui. Eu ajungeam acasă obosită, el scotea niște somon din congelator, deschidea o sticlă

de vin, gătea şi cînta, iar eu mă aşezam la masă şi el îmi servea un adevărat banchet. La două luni după căsătorie, ajung acasă şi îmi găsesc soţul, acel bărbat extraordinar, un metru optzeci de om numai muşchi, să vezi scenă, stătea în cameră cu un cuţit în mână şi cu sângele şiroind din vene. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. El stătea şi mă privea, fără să spună nimic. L-am dus la spital, i-am anunţat familia şi atunci abia mi-au povestit. Soţul meu suferea de psihoză depresivă. Cum pizda mă-sii, zbieram la spital la maică-sa, la fraţii lui, cum de nici unul dintre voi nu mi-a spus nimic până acum? Credeam că el ţi-a spus, au zis ei. L-au internat, s-a făcut bine şi, pe urmă, din şase în şase luni, făcea câte o criză, îl internam, se făcea bine, pe urmă iar avea câte o criză şi tot aşa, bine, rău, bine, rău, timp de doi ani. Într-o zi ajung acasă, mă simţeam ca naiba, deschid uşa şi-l văd în faţa televizorului, cu privirea aia absentă, înainte de criză aşa fac psihoticii, capătă privirea aia în gol care pare a vedea ceva ce tu nu vezi. Am spus: gata, ajunge. El nu a reacţionat în nici un fel, privea doar în gol, n-a spus nici un cuvânt. Mi-am împachetat lucrurile, poate că este egoism, m-am gândit, dar ce pizda mă-sii, există momente când chiar trebuie să fii egoist. M-am mutat la mama. De atunci nu ne-am mai văzut, nu ne-am mai vorbit. Nici nu mai ştiu dacă mai trăieşte. Acum, ajută-mă, te rog, să strâng farfuriile, a spus ea ridicându-se de la masă.

Am petrecut restul serii bând, ascultând muzică, eu tot spunându-mi că ar trebui să plec, dar rămânând, Fúlvia o să sune, îmi spuneam şi continuam să stau, Fúlvia e singură şi suferă, mă gândeam şi stăteam şi, la un moment dat, gurile şi ochii noştri s-au apropiat, sunt o canalie, m-am gândit. Femeia pe care o iubesc suferă, medicii îi taie piciorul soţului iubitei mele şi eu stau aici şi râd cu o nemţoaică. M-am ridicat, am mulţumit pentru cină, pentru tot ajutorul pe care mi-l dăduse, chiar am fost sincer, i-am spus că era o femeie foarte interesantă şi am plecat, înainte ca lucrurile să se complice.

20

Ronald a fost externat o săptămână mai târziu. Fúlvia stătea cu el cea mai mare parte din zi. Cel mai greu îmi era că aproape nu ne mai puteam vedea. Ronald o chema din trei în trei minute, cerând apă, medicamente, suc, cafea, ziare, telecomanda, totul trebuia să i se aducă şi încă pe deasupra fără întârziere, fiindcă avea o stare de spirit oribilă. Conducea afacerile din pat, dând ordine la telefon. Fúlvia sugerase să angajeze o infirmieră, dar Ronald nu voia ca altcineva să-i vadă piciorul mutilat.

Ea mă suna deseori de la un telefon public, te iubesc, simţea nevoia să-mi spună, te iubesc, trebuie să-l omorâm pe Ronald cât de curând, trebuie să-l omorâm cumva, spunea ea, te iubesc, băgăm un glonţ în el într-una din nopţile astea, spunea ea, să terminăm odată cu asta.

Prima dată când ne-am întâlnit, după întoarcerea acasă a lui Ronald, mi-a fost tare milă de ea, slăbise, era palidă, avea cearcăne, am fost nevoit să o fac şi mai nefericită, minţind-o, spunându-i că anaconda noastră murise. Lucrurile o să se îndrepte, a spus ea, viaţa nu poate fi numai rahatul ăsta îngrozitor. Când ne-am dezbrăcat, viaţa a devenit imediat mai frumoasă. Ea mi-a spus că singurul lucru care conta era dragostea noastră, şerpii mei, a spus ea, te iubesc pe tine şi îmi iubesc şerpii, doar asta contează, tu şi şerpii, restul n-are decât

să se ducă la dracu', a spus ea. Atunci vino, i-am spus, părăsește-l pe Ronald și mută-te aici, mie nu-mi e teamă de Ronald, o să-l înfruntăm împreună. Nu mai vrei să-l omori? m-a întrebat ea. Nu mai este nevoie să-l omor, am spus eu, nu, a spus ea, n-ai dreptate, nu, trebuie neapărat să-l omorâm, trebuie să mergem până la capăt, nu, am spus eu, Ronald e acum un neputincios, n-o să se opună la hotărârile noastre, nu mai are nici o putere, accidentul l-a terminat, gândește-te, ce mai e Ronald? e un invalid, am spus eu. Nu, nu înțelegi, a spus ea, într-o zi, în timp ce umblu pe stradă, când ies de la cinema, când merg la cumpărături, o să primesc trei gloanțe în spate, asta o să se întâmple. În fiecare zi mă amenință. Asta o să se întâmple. Trebuie să-l omorâm, a spus ea.

Fúlvia deja plănuise totul. Urma să-l omorâm pe Ronald după schema din cartea mea *Soarele și nimic altceva*. Îl duceam pe Ronald la casa lor de la mare, în Ubatuba. De dimineață, ea îl urca într-o barcă cu pânze, pe jumătate drogat cu somnifere, pe care ea i le punea în lapte. Lui Ronald îi plăcea să se plimbe cu barca cu pânze. Eu închiriam altă barcă și ne întâlneam în larg. Îl loveam o dată, de două ori cu vâslele, doar ca să-și piardă simțurile, și pe urmă îl aruncam în mare. Câteva ore mai târziu, ea suna la poliția maritimă și spunea că soțul ei plecase cu barca pe mare și nu se mai întorsese.

Un infirm nu poate manevra o barcă cu pânze singur, am spus eu. Depinde de invalid, a spus ea, un invalid fericit nu. Dar un invalid deprimat, care se gândește tot timpul la sinucidere... Nu o să meargă planul, am spus eu. Tu vrei să renunți, a spus ea. Nu, nu e asta, am spus, e un invalid.

Fúlvia s-a așezat pe pat. Nu este complet invalid, a spus. Poate merge cu cârjele, a spus, ai văzut ce urme vinete am pe picior? Sunt de la loviturile cu cârja pe care mi le dă.

Eu nu sunt scriitor, am spus, *Soarele și nimic altceva* este *The Talented Mr. Ripley*, de Patricia Highsmith.

Am dus-o pe Fúlvia la raft și i-am arătat toate cărțile pe care le copiasem sau încercasem să le copiez, când lucram pentru Editura Minnesota: *Străinul*, de Camus, *Pisica neagră*, de Edgar Allen Poe, *Dubla indemnizație*, de James Cain, *Omul de pe coridor*, de Chesterton, *Crimă și pedeapsă*, de Dostoievski, *Asasinatul lui James Ackroyd*, de Agatha Christie, *Bufo & Spallanzani*, de Rubem Fonseca, *Crimele din strada Morgue*, de Edgar Allen Poe, *Bestia umană*, de Zola.

Un tren pentru moarte nu e cartea ta? a întrebat ea.

E *Dubla indemnizație*, am răspuns, de James Cain. Cartea pe care o ții în mână.

Ea o răsfoi. Și tu copiai toate astea? Nu tu inventai crimele? Credeam că ești un specialist în chestiile astea.

În uciderea soților?

A auzit ce am spus, dar s-a prefăcut că nu aude evitându-mi privirea, așezată pe pat. Atunci a sunat telefonul. A intrat în funcțiune robotul și s-a auzit o voce feminină, era o anumită Alice, care a spus că a cumpărat anaconda mea și că cei de la magazinul de animale îi dăduseră numărul meu, voia niște sfaturi, sunați-mă, vă rog, la 8742-6671.

Fúlvia s-a ridicat fără să mă privească, ai vândut șarpele, a spus, ticălosule. Și-a luat geanta, foarte hotărâtă, simțeam că avea să explodeze, controlează-te, mi-am spus, controlează situația, e ușor, nu faci decât să cauți un pretext ca să mă părăsești, m-am așezat în fața ușii, dă-te la o parte din fața mea, a spus ea, acum nu-ți mai folosesc la nimic, am spus, nu-s bun decât ca să-ți omor bărbatul, dă-te la o parte din fața mea, a spus ea, nu sunt specialist în așa ceva, am spus, nu asta ai zis? știu foarte bine ce ai vrut să spui cu „chestiile astea", am zis, nu sunt bun să omor, tacă-ți gura, a spus ea. Eram tot atât de speriat ca zebrele când se apropie leii, ea a vrut să-și facă loc ca să plece, eu nu am împins-o, nu voiam decât să rămână, ea a căzut, a căzut singură, nu am împins-o eu, m-am ghemuit lângă

ea, i-am cerut iertare de o mie de ori, dar ea părea că era de piatră, s-a ridicat, a deschis uşa şi a trântit-o în urma ei cu toată puterea. Dacă aceea ar fi fost o scenă dintr-un film, ea ar fi deschis dulapul, şi-ar fi luat valiza şi ar fi început să-şi arunce în ea hainele cu tot cu umeraşe. Niciodată nu am înţeles de ce, în filme, femeile îşi iau şi umeraşele când pleacă.

21

Dacă aş fi căutat o ocazie de a mă scoate din toate belelele acelea, aş fi constatat că aveam deja una, o ocazie mai bună nici nu se putea. Dar eu nu căutam nimic. Astăzi, privind înapoi, văd cât de perfect se potriveau lucrurile, cum formau fire, cum firele ţeseau o poveste, o poveste teribilă, dar în acea perioadă nu vedeam nimic. Am petrecut zilele următoare ba în pat, simţindu-mă ca o epavă, la pământ, având coşmaruri, ba smulgându-i mamei megafonul din mâini, lăsând mesaje la terariu, mesaje la care Fúlvia nu-mi răspundea.

Miercuri, am primit un telefon de la Mirna, care-mi cerea să trec pe la Editura Universalis, cât de curând posibil. Până atunci, nici nu mă atinsesem de manuscrisele lui Pedro Jequitibá. Dacă Laércio mă întreba ce-am făcut, aş fi sfeclit-o. Am făcut baie, am luat o mapă neagră, numai ca să nu mă duc cu mâinile goale, şi am plecat la editură.

Laércio era nebărbierit, iar faţa lui de biscuit părea acum un biscuit cu cremă mucegăit.

Poţi să te opreşti din corectat, Jequitibá s-a dus la altă editură, a spus el, cu un aer trist şi obosit. Mă privea aşteptând să spun ceva, dar eu nu aveam nimic de spus. Am ascultat întreaga poveste. Cu o noapte în urmă, Jequitibá trecuse pe la Laércio pe-acasă şi, fără nici un ocoliş, îl anunţase că tocmai semnase un contract de nouă sute de mii de dolari cu Editura Mondial, unde urma să publice trilogia *Învaţă să...*

Dar nu aveaţi un contract cu el? am întrebat.

El ceruse schimbarea unor clauze de o mie de ori, iar Mirna obosise să-l tot modifice şi nu mai avusese răbdare să dactilografieze şi varianta finală a nenorocitului ăla de document. Adevărul este că Pedro era mai demult în tratative cu cealaltă editură şi nu făcuse decât să tragă de timp. Nici nu-ţi trece prin cap câte a fost în stare să-mi spună. Am nevoie de o editură care să aibă o politică de distribuire mai bună, a spus. A spus că distribuirea la Universalis niciodată nu a fost eficientă şi că el ar fi putut să vândă de trei ori mai multe exemplare dacă le-ar fi publicat la Mondial. Tu crezi că distribuirea noastră e proastă?

Aşa cred, am spus.

Foarte bine, dar ăsta e un motiv ca cineva să-şi caute altă editură?

Ai spus că acolo va primi nouă sute de mii de dolari.

Nouă sute de mii de dolari acum. Ştii cât valora când a început să lucreze cu mine? Zero barat. Eu l-am creat pe Pedro Jequitibá. Era un nimeni. I-am arătat cartea lui Dale Carnegie *Cum să-ţi faci prieteni şi să-i influenţezi pe ceilalţi* şi l-am întrebat dacă el putea să scrie ceva asemănător. Pedro practic copia alte cărţi la început. Chiar trilogia, ideea de trilogie, nu este a lui, e a unui alt american, am uitat cum îl cheamă, cred că Herbert Richards sau cam aşa ceva. Asta nu o ştiu de la el, am descoperit singur. Eram acasă la el şi beam whisky şi, la un moment dat, a sunat telefonul şi el s-a dus să răspundă, iar eu am rămas singur şi mă uitam prin rafturile bibliotecii, când, deodată, un titlu mi-a atras atenţia. Am scos cartea, am răsfoit-o şi am văzut, totul era acolo, toată concepţia trilogiei. Şi nu numai concepţia. Erau fraze întregi pe care le copiase de acolo. Şi eu care căzusem pe spate când am văzut pentru prima oară formula „o manieră uşoară şi agreabilă de a spune nu". Asta nu-i aparţine. E a americanului. Am mai găsit în cartea americanului şi un capitol în care vorbea despre umilinţe. Şi pe-asta a şparlit-o Pedro. Pedro este un plagiator de cea mai joasă speţă.

Laércio s-a aşezat pe un colţ de birou, foarte abătut. O să dau faliment.

Pot eu să scriu cărţile astea pentru tine.

Ticălosul ăla copia, e adevărat, dar ştia ce vor masele.

Şi eu ştiu.

Nu, nu înţelegi.

Toată lumea vrea să fie înşelată, am spus eu.

Eu vorbesc despre acel fel de a scrie care place atât de mult atât de multor oameni.

Vorbim despre acelaşi lucru. Oamenilor le place să audă „adevăruri" pe care deja le cunosc. Şi le place schimbarea pentru care nu trebuie să ridice nici un deget. Ştiu să fac asta, Laércio.

N-o să-ţi iasă.

Ba o să-mi iasă.

O carte despre ce?

Despre ce vrei tu să fie? Spune-mi şi o scriu. Cum să mergi cu bicicleta cu fiul tău într-o duminică însorită?

Pedagogia nu se vinde.

Cum să-ţi alegi îngerul?

Sunt deja o grămadă de îngeri pe-aici.

Cum să nu ai duşmani?

Concepţia noastră e alta. Nu ne interesează duşmanii. Dacă ştii să-ţi faci prieteni, nu mai ai duşmani. Cel mai bine ar fi *Cum să-ţi faci prieteni şi să-i influenţezi pe ceilalţi*. Nimeni nu-l depăşeşte pe bătrânul Dale. Ăsta-i adevărul.

Eu cred că *Manager-Acum* e la fel de bun ca Dale.

Dar José Guber nu este un nume bun.

Putem inventa un american.

Doar dacă punem un Ph.D. după nume. Orice american trebuie să predea la Universitatea Stanford sau să aibă o clinică de studii comportamentale la Los Angeles. Tu ce studii ai?

Jurnalism.

Laércio suspină, dezamăgit.

Mie-mi place José Guber.

Problema nu-i ce-ți place. Trebuie să fie eficient. Şi pentru asta există reguli. Prenumele trebuie să fie nume de sfânt, Pedro, Tiago, João, adică din lumea animală, numele de familie trebuie să fie din regnul vegetal sau din cel mineral, pentru a crea un echilibru între astea, ăştia, astea, să le spunem elementele naturii. Ágata, de exemplu, este foarte potrivit pentru o femeie. Ai putea să te numeşti Gonçalo Alves, care sună a lemn dur, bun pentru lucrări de tâmplărie fină. Nu-ți place? Cum ți se pare Tiago Argento?

Prefer João Peroba.

Peroba sună a perobo[1]. Dacă nu-ți place Argento e pentru că preferi lemnul, ceea ce este foarte nobil din partea ta. João Aroeira. Ei, ce zici? Este un arbore medicinal.

Dacă e medicinal, e bun. *Ajută-te tu singur*. Ăsta va fi titlul cărții.

Tă-te-tu?[2]

Publicului de rând îi plac cacofoniile. Şi, de altfel, ele au fost deja legitimate de profesorii de literatură. Îți aminteşti desigur de „alma minha"[3] a lui Camões.

Despre asta o să fie cartea?

1. Joc de cuvinte intraductibil. Cuvântul *peroba* este numele dat mai multor specii de arbori, al căror lemn este folosit în construcții, dar, ca adjectiv, are nu numai forma de feminin, *peroba*, ci şi forma de masculin *perobo*, amândouă cu sensul figurat de „iritant", „inoportun".

2. În portugheză, în original, alăturarea „uma mão" din titlul „Dê uma mão a você mesmo" („Dă-ți o mână de ajutor ție însuți") sună asemănător cu „um mamão", iar „mamão" are mai multe sensuri: 1. Fructul papaia; 2. (adj.) Care suge mult, care vrea să sugă şi după ce a fost înțărcat; 3. (în jargon, în Brazilia de nord) țâță, balcon.

3. „Sufletul meu", primele cuvinte dintr-un celebru sonet al lui Camões. În portugheză, ultima silabă a cuvântului „alma", urmată de „minha" formează cuvântul „maminha", care înseamnă „sânişor/țâțişoară".

Ajută-te tu singur, titlul explică totul. Aici e toată esența filosofiei autoajutorării. Nimeni nu te poate ajuta, dacă nu te ajuți singur. Dacă nu te ajuți, nici Dumnezeu nu te ajută, nimeni nu te ajută.

Şi mai ce? Începe să-mi placă.

Abia mi-a venit ideea, trebuie s-o aprofundez. Dar asta e concepția de bază.

Ajută-te tu singur. Da. O să scoatem un tiraj mic, orice idee îndrăzneață trebuie însoțită de o doză de prudență.

22

....

Nu trebuie să ne temem decât de cuvinte

Ruben Fonseca

Câteva cuvinte introductive

În conferințele mele de peste tot din lume, povestesc mereu cazul unui domn care a venit să mă caute la Centrul de Consiliere Transcendentală Universalis. Se plângea de dureri de cap, grețuri, insomnie, trăia terorizat de teama că ar putea face o boală gravă, precum cancerul sau oreionul. Muncea paisprezece ore pe zi, fuma două pachete de țigări pe zi, mânca ce-i ieșea în cale și își petrecea serile la televizor urmărind filme de război „pentru a se relaxa". Medicul său îi dăduse deja diagnosticul de stres și îi recomandase să-și ia o vacanță, dar el nu voia să urmeze acest sfat, fiindcă, atunci când își lua vacanță, își crea o grămadă de așteptări, se gândea că se va odihni, va dormi, va face mișcare, își închiria o casă la mare, cheltuia o grămadă de bani cu toate pregătirile, parcurgea sute și sute de kilometri până ajungea acolo și, după ce ajungea, nu simțea nici cea mai mică plăcere, îl iritau nisipul, soarele, casa, nu făcea deloc mișcare, se îngrășa, dormea prost și, ceea ce era mai rău, nu se putea gândi decât la muncă, prin urmare, așa stând lucrurile, prefera să nu-și ia deloc vacanță. Când l-am întrebat care crede el că este cauza marii sale temeri că se va îmbolnăvi grav, mi-a răspuns că are un dușman. Cineva care îi spune mereu ești un nimic, ești un ratat, ești

gras, nu te gândești decât la mâncare, faci totul anapoda, n-ai să ajungi nicăieri, nu încerca să faci nimic, nu începe, nu termina, lasă totul baltă la jumătate. Dacă așa stau lucrurile, tăiați orice relație cu acea persoană negativistă, nu face decât să vă transmită mesaje distructive. Cum să tai relațiile cu mine însumi? mi-a răspuns el. Eu sunt propriul meu dușman. Eu îmi fac singur acest rău.

Îmi închipui că probabil credeți că era vorba despre o persoană excentrică, un nevrotic, un ipohondru. Așa să fie? Greșit. Era o persoană foarte normală. Mai mult decât atât, la centrul nostru apăreau o mulțime de persoane cu probleme asemănătoare.

Dar să punem punctul pe i. Când examinăm ceea ce ne împiedică să fim fericiți, să ne bucurăm de dragoste, de prieteni, să avem încredere în noi înșine, să avem succes pe plan profesional, ajungem la următoarea concluzie: vina este a celorlalți, a șefului, a soțului, a soției, a țării, a economiei și așa mai departe. Cu toate acestea, conform celor mai recente studii ale grupului american de Știința Comportamentului Biochimic, nouăzeci și patru la sută dintre persoanele care se plâng de eșec pe toate planurile vieții lor sunt ele însele vinovate de acest eșec. Și cum ajungem la eșec? În același fel în care a ajuns și acel domn care m-a căutat. Din cauza gurii noastre. Din cauza cuvintelor pe care le rostim.

Această carte vă va învăța să vă schimbați viața prin intermediul schimbării vocabularului pe care îl folosiți în mod uzual. Veți ajunge să știți să folosiți cuvântul potrivit, la momentul potrivit și cu persoana potrivită, și astfel veți progresa în viața dumneavoastră profesională, financiară și afectivă. Veți învăța să vă priviți în oglindă și să spuneți: astăzi va fi o zi frumoasă, chiar dacă o să plouă, și astfel veți schimba în bine realitatea înconjurătoare.

Să trecem la treabă.

PS: Laércio, după cum ai văzut, există câteva „incorectitudini" în această introducere, ca de exemplu conferințele mele, Centrul de Consiliere Transcendentală Universalis, dar, după cum chiar tu ai sugerat, am studiat un pic introducerile la cărțile americane și am constatat că

partea empirică este fundamentală. Dacă nu avem Ph.D., dacă nu avem Stanford, dacă nu avem o clinică în California, nu ne rămâne decât să fantazăm un pic. În fine, trebuie să riscăm. Dacă această carte va avea succes, deschidem Centrul și inventăm conferințele. Dacă nu va avea succes, cui o să-i pese de neadevărurile noastre?

....

Ideea cărţii *Ajută-te tu singur* era foarte simplă. Vă puteţi ajuta numai făcând ceea ce trebuie. Iar pentru a face ceea ce trebuie, este necesar să spuneţi ceea ce trebuie. De aceea am creat un vocabular legat de conceptul de simbioză, o propunere de schimbare comportamentală, bazate pe un limbaj constructiv. Cuvintele şi voi, corpul vostru, mintea voastră, spiritul vostru interacţionează în mod simbiotic. Pornind de la schimbarea vocabularului vostru, toată viaţa voastră se va schimba. Eufemismele şi metaforele fac bine la sănătate, spuneam eu în carte. Eufemismul este folosirea unui cuvânt vesel şi pozitiv, în locul unuia trist şi negativ. Iar metafora este a spune lucrurile într-un mod indirect. De exemplu, nu spune, povestea mea de dragoste cu acea femeie minunată s-a terminat, ci, criza e temporară. Spune, ea o să se întoarcă la mine. Spune, îmi va telefona. Spune, voi face tot ceea ce ea doreşte. Domină cuvintele ca pe un porc sălbatic, era prima lecţie din cartea mea. Eliminaţi din vocabularul vostru cuvinte precum: teamă, eşec, gelozie, angoasă. Ele vă contaminează organismul ca o toxină.

Lucram cu spor la cartea mea, când a sunat telefonul. Am răspuns. Era o voce de bărbat. Sunt Ronald Amarante, a spus el, ne-am cunoscut la hotelul-fazenda din São Francisco şi vă sun ca să vă mulţumesc. Soţia mea mi-a povestit că ne-aţi ajutat foarte mult. Aş dori să vă invit la noi, la cină, la sfârşitul săptămânii.

Era ocazia de care credeam că aveam nevoie. Am acceptat. Am fixat vizita pentru sâmbătă, la ora opt.

23

Ne aflam în camera de zi a casei lui Ronald, el, eu şi Fúlvia, fiecare cu un pahar de whisky în mână, eu fiind deja la a doua doză. O casă foarte confortabilă, neîncărcată cu mobilă, din acelea care se văd în zona de lux a părţii de sud a litoralului, făcută din cărămidă aparentă. Era al naibii de cald, Fúlvia nu se uita la mine, nu vorbea, nici eu nu spuneam nimic. De fapt, asta era una dintre regulile pe care le adoptasem în noua mea filosofie. Lasă-i pe ceilalţi să vorbească, nimeni nu vrea altceva decât o pereche de urechi care să servească drept pâlnie în care să-şi verse problemele şi prostiile. Pe asta o copiasem de la Pedro Jequitibá şi, din câte îmi spusese Laércio, nu era o problemă, toţi copiază de la cineva, a spus el, tu copiezi de la Jequitibá, Jequitibá de la americani, americanii de la indieni, e un împrumut fără sfârşit, a spus el. Tăcerea, spuneam în cartea mea, este o formă de dialog. Când nu ştii ce să spui, mai bine taci. Ascultă.

Cât am fost la terapie intensivă, a spus Ronald, aveam impresia că sunt mort, totul alb în jur, gemete, sunt mort, m-am gândit. Într-o zi în care eram mai puţin dopat cu medicamente am văzut o femeie, o doamnă în alb, care semăna foarte mult cu o mătuşă a mea moartă, ea mi-a spus că eram la spital. Şederea acolo m-a învăţat ceva. Medicii sunt nişte bestii. Sunt îngrozitori. Sunt mai răi decât politicienii, decât avocaţii, decât contabilii. Îi urăsc pe medici. Mă intubau, mă împungeau cu

ace şi, în acelaşi timp, vorbeau între ei despre cât de prost funcţionează telefoanele celulare. Când medicul mi-a spus că trebuia să-mi amputeze piciorul, mi-a venit să-i spun, foarte bine, sunteţi concediat. Ca şi cum ar fi fost un furnizor de lemn stratificat, pe care aş fi putut să-l înlocuiesc cu altul, mai bun, dar, în medicină, nu poţi înlocui pe nimeni. E unul mai rău decât celălalt. Mai vrei un whisky?

Ronald vorbea întruna. L-am întrebat, nici nu ştiu bine de ce, poate pentru că eram deja ameţit, l-am întrebat dacă credea în Dumnezeu şi mi-a răspuns că credea în Dumnezeu, şi nu în ştiinţă. O muşcătură de şarpe a fost de ajuns ca să rămân fără un picior, a spus el. La ce sunt bune picioarele? am întrebat. La mers, a spus el. Da, am spus eu, la mers, desigur, dar faptul că eu am două picioare mă face să-ţi fiu superior? Măgarul are patru picioare, masa are patru picioare, mai mult cu trei decât tine. Cred că băusem prea mult. Mi-am dat seama că Ronald şi Fúlvia mă priveau cu perplexitate. O să-mi pun un picior mecanic, de fapt electronic sau cam aşa ceva. Se pare că lucrurile au evoluat în privinţa asta.

În timpul cinei, care, în treacăt fie spus, era excelentă, Ronald a fost şi mai deprimat. Fúlvia nici nu mă băga în seamă, era tot timpul cu ochii pe Ronald, mai vrei, iubitule? Vrei asta, vrei aia? De ce îl trata cu atâta grijă? Invalidul nu voia nimic, se uita fix la mâncare, cu ochi de căţel, cu un surâs idiot, trist pe buze, căţelul era acum trist, asta mai lipsea, acum că nu mai avea un picior era mai umil, trist, poate că nici nu-şi mai bătea nevasta. Iar ei părea că-i plăcea că nu mai era bătută de schilod, poate că avuseseră o discuţie, îşi rezolvaseră divergenţele, nu o să te mai bat, spusese el, să mergem la Paris, să o luăm de la capăt, cine are bani poate să o ia de la capăt la Paris, aşa m-am gândit, da, o fi răspuns ea, hai să facem un copil, în asemenea situaţii se nasc copiii, soţii sparg vasul

căsniciei şi încearcă să-l dreagă cu copii, la Paris, aşa se întâmplă câteodată, o să vezi că asta se va întâmpla, s-au înţeles între ei, vor avea un copil, vor merge la Paris, iar eu eram deja a cincea roată de la căruţă şi-mi pierdeam acolo timpul. Fúlvia era toată numai surâsuri şi amabilităţi cu soţul ei şi asta mă făcea să sufăr. Dacă nu blufează, m-am gândit, dacă surâsurile ei sunt sincere, dacă într-adevăr nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu mine, m-am gândit, sunt distrus. Ce mai am în viaţa mea în afară de Fúlvia? Nimic. Adevărul este că eu niciodată nu mă mai îndrăgostisem până atunci. Înainte de Fúlvia, nu mă interesa decât să mă fut şi să plec cât mai repede, nu voiam nici o femeie la mine acasă, în patul meu, unde dormeam toată ziua, nu voiam decât să mă fut şi atât, după aceea nici nu-mi mai aminteam cum erau sânii femeii sau culoarea exactă a părului ei sau cum mirosea, dar cu Fúlvia Melissa a fost altfel, ştiam şi cum arătau buricul ei şi degetul mare de la picior şi o dusesem acasă şi o lăsasem să-mi umple cearşafurile cu mirosul ei, voiam să-mi petrec cu ea toată ziua, să facem dragoste şi să stăm de vorbă, fie şi numai despre şerpi sau asasinate.

După cină, când Fúlvia strângea masa, am spus că merg la toaletă şi am aşteptat pe hol. Când ea trecea cu farfuriile, am împins-o în baie. Fii atent, a spus ea, am pus teancul de vase pe capacul wc-ului, am aşezat-o pe chiuvetă, îi sărutam faţa, lasă-mă, a spus ea, nu am lăsat-o, eşti un laş, a spus ea, i-am ridicat fusta, laşule, i-am dat chiloţii la o parte, laşule, repeta ea fără încetare. În timp ce ne futeam, îi şopteam la ureche că nu eu vândusem anaconda, cineva mă denunţase că o am, vreun ticălos, am spus, am primit un telefon de la IBAMA[1], am spus,

1. Institutul Brazilian al Mediului şi al Resurselor Naturale Regenerabile.

a trebuit să duc şarpele la magazinul de animale al unor prieteni, nemernicii ăia au vândut-o fără să-mi ceară voie, am spus, în timp ce ea gemea de plăcere. Eu nu simţeam plăcere. Am îngenuncheat şi mi-am băgat faţa între picioarele ei, i-am spus că eram sclavul ei, îl omor pe schilodul ăsta, am spus, îl omor chiar acum, dacă vrei.

24

Cuvintele sunt inutile

James Joyce

Sau foarte utile, depinde de tine.

Iată o situație. Este cald. Ai avut o zi mizerabilă. Șeful tău a fost prost dispus și ți-a făcut scandal, a fost foarte neplăcut, tâmpitul ți-a spus tot felul de lucruri neplăcute. Ajungi acasă și găsești copiii certându-se pe jucăria cea nouă pe care bunica lor le-a adus-o de la Miami. Soția ta e și ea îmbufnată. Cum reacționezi? Le verși sacul de gunoi în cap, faci reproșuri și ieși trântind ușa după tine? Există și o altă alternativă. Îți scoți haina și spui ce bine e să te întorci acasă, lauzi mirosul mâncării, povestești ceva interesant care s-a petrecut în timpul zilei sau spui o glumă. Te așezi pe jos lângă copii, le vorbești frumos și te joci cu ei jocuri educative. Fă toate astea și-ți garantez că vei avea o seară plăcută.

Îți sugerez în acest capitol să participi la o diagnosticare a vocabularului tău.

Spune-mi ce cuvinte folosești și eu îți voi spune ce calitate are viața ta și care îți sunt perspectivele de viitor.

Notează pe o foaie de hârtie cuvintele pe care le folosești când:

1. Soția ta (sau soțul tău) îți critică felul în care te comporți.
2. Prietenul tău întârzie o jumătate de oră la prânz/cină.
3. Un șofer îți taie fața în trafic sau te afli într-un ambuteiaj.

4. Un funcționar de la bancă (sau de la oricare ghișeu) se mișcă încet.

5. La ATM, persoana din fața ta nu știe cum să efectueze o operație.

6. Vrei să îmbraci o anumită cămașă și menajera (sau soția) nu a spălat-o încă, deși este luni și a avut la dispoziție sâmbăta și duminica pentru a o spăla.

7. Auzi un zvon că vor fi concedieri la firma unde lucrezi.

8. La firma unde lucrezi este angajat un funcționar cu un profil exemplar.

9. Ai gripă și cineva te întreabă cum te simți.

10. Nu reușești să îndeplinești sarcina pe care ți-a dat-o șeful.

11. Un vecin pe care îl antipatizezi intră în lift în același timp cu tine.

12. Biletele la filmul pe care vrei să-l vezi se termină chiar când îți vine rândul la coadă.

....

Fúlvia, goală, cu o carte în mână. Eram la mine în pat. Limba linge, citeam eu poemul cu voce tare, limba linge petalele roșii, lasă poeziile și să trecem la lucru, a spus Fúlvia, luându-mi cartea din mână. Atunci îmbracă-te, am spus eu, picioarele tale mă împiedică să gândesc, numai asta pot citi când ești goală lângă mine. Fúlvia s-a băgat sub cearșafuri. Uită-te puțin pe asta, a spus ea, dându-mi cealaltă carte, plină de sublinieri cu roșu. Încă o crimă. Cu asta ne ocupam noi de obicei.

Eu deja știam ce puteam găsi în cărțile polițiste. Pistolul, cuțitul, otrava erau mijloacele cel mai des folosite în comiterea crimelor, fiecare dintre ele permițând nenumărate variante de utilizare. De asemenea mai puteam folosi și strangularea, lovitura de ciocan la tâmple sau la baza craniului, aruncarea pe fereastră, asfixierea cu o pungă de plastic sau cu o pernă, electrocutarea, incendierea hainelor stropite cu benzină, înecarea

în cadă, orice doream. Am studiat zdravăn și eu, și Fúlvia. Ne-am băgat în acele cărți așa cum viermii se bagă în cadavre, Christie, Sayers, Chandler, Hammett, Doyle, Hillerman, Block, Stout, Simenon, Marsh, Collins, Dickson, Carr, Wesdake, Conrad, Rendell, Spillane, Dostoievski, Bendey, Dickens, Eco, Chesterton, Stocker, la orice autor v-ați gândi, noi l-am citit. Am făcut mai multe liste cu locurile ideale pentru ascunderea unui cadavru, cu cele mai bune arme, cu locurile cele mai potrivite pentru comiterea unei crime, cu diferitele modalități și stiluri de a o comite. Ne-am gândit să simulăm un accident, aruncându-l pe Ronald dintr-un tren, ca în *Dubla Indemnizație*, cartea noastră favorită. Ne-am gândit să-l omorâm cu un glonț în cap și să-l abandonăm în portbagajul unei mașini închiriate pe numele lui, la aeroport, ca în *Onoarea familiei Prizzi*, ne-am gândit la tot. Adevărul este că există o mie de feluri de a omorî pe cineva, chiar dacă victima își ia toate precauțiile, ca de pildă angajarea cuiva care să-i guste mâncărurile. Se spune că Ferdinand de Medici și-a lichidat fratele într-un mod foarte ingenios. A uns cu otravă numai una dintre fețele lamei unui cuțit, a luat o piersică, a tăiat-o în două, i-a dat fratelui jumătatea otrăvită și el a mâncat liniștit cealaltă jumătate.

Timpul pe care l-am petrecut în patul meu, citind și făcând dragoste, notând idei și discutând pe marginea cercetărilor noastre literare, nu ne-a fost de absolut nici un folos. Găseam ceva, asta ar putea fi ceva util, spuneam, entuziasmați, în sfârșit un bun asasinat, dar renunțam la acea idee după ce mai citeam câteva pagini, când dădeam de un detaliu a cărui adaptare pentru proiectul nostru era foarte dificilă, dacă nu complet imposibilă.

Nu există crimă perfectă. Nu există, de fapt, nici măcar o singură carte polițistă care să prezinte o crimă perfectă. Există crime săvârșite cu artă, foarte originale, extravagante, și mai există și multă prostie în jurul nostru. Există multe greșeli în

investigații, dar nu te poți baza pe așa ceva atunci când plănuiești să omori pe cineva, pentru că există și hazardul, detectivii inteligenți, martorii, există o mulțime de astfel de factori. Trebuie să ții seama mai ales de loc și împrejurare, doar asta am învățat din cărți. Deci, victima și locul crimei trebuie cunoscute până în cele mai mici amănunte, trebuie știut tot ce se petrece acolo și persoanele care frecventează acel loc.

Am discutat aceste lucruri cu tot zelul. Și astfel, până la urmă, ne-am conturat un plan.

25

Trebuie să admit că niciodată nu am fost un tip curajos. De aceea, era normal să-mi fie teamă, deși o aveam alături pe Fúlvia Melissa, care mă stimula și-mi dădea motive să-l omor pe Ronald. Mi-era atât de frică, încât nu reușeam să dorm nopți în șir, gândindu-mă la crimă și la consecințe, iar când dormeam, aveam un somn agitat, plin de coșmaruri oribile.

Ceea ce m-a ajutat în această fază atât de neagră a vieții mele, pe lângă Fúlvia, a fost vocabularul meu simbiotic. Este important să spun că, înainte de a încheia contractul cu Editura Universalis, nu mai citisem cărți motivaționale, nu din vreo prejudecată, ci fiindcă pur și simplu nu mă interesa această tematică.

Dar, într-o zi în care mă aflam la editură și vorbeam cu Laércio despre vocabularul simbiotic, a apărut un om care voia să discute cu autorul cărții *Învață să te iubești*. I-am spus că Jequitibá nu era acolo și l-am întrebat de ce îl căuta. Tipul a spus: vreau să-i sărut mâinile acestui om, el mi-a salvat viața, pur și simplu, fără nici o exagerare. Mi-a povestit apoi cum i-a salvat viața. Nu avea bani nici pentru cele strict necesare, viața lui de familie scârțâia, iar viața profesională mergea și mai prost și nimeni, *nimeni* nu îl ajuta. În timp ce alții progresau, primeau favoruri și tot felul de avantaje, el nu primea nimic, nici ceea ce i se cuvenea. Era un om învins, ranchiunos, invidios și

nefericit, care îi învinuia pe cei din jur pentru nenorocirile lui şi care, în cuvintele lui, avea „inima plină numai de ură şi de disperare". S-a gândit să pună capăt acelei vieţi mizerabile, după ce îşi va fi omorât copilul de doi ani, „pentru a-l salva de această lume plină de nedreptăţi". Într-o zi, mergea abătut pe stradă, după ce ieşise de la serviciu, gândindu-se să se omoare chiar în acea noapte, când a văzut *Învaţă să te iubeşti* într-o vitrină a unei librării. Fără să ştie de ce, a intrat şi a cumpărat-o. Şi tot fără să ştie de ce, îndată ce a ajuns acasă, a început s-o citească. A citit-o pe nerăsuflate, până la sfârşit. După ce a terminat-o, a luat hotărârea să urmeze „preceptele cărţii" şi, în scurt timp, viaţa lui a început să se schimbe, a început să aibă relaţii mai bune cu soţia, cu rudele şi cu colegii de muncă, la serviciu a fost promovat, este un om fericit şi realizat, şi asta pentru că a învăţat, după cum a spus el, „că primul lucru pe care cineva trebuie să-l facă este să se iubească pe sine însuşi".

Ce este interesant e că, în timp ce acel om vorbea, eu mă gândeam, aşa este, asta mi se întâmplă şi mie. Vocabularul meu simbiotic îmi dădea o forţă deosebită. Noua mea atitudine, claritatea gândirii mele, starea mea de spirit, cuvintele mele, felul meu de a vorbi, totul arăta că mă schimbam, iar asta avea legătură cu noua mea abordare a vocabularului. Un semn al schimbării era, de exemplu, faptul că am început să nu mai tolerez excesele mamei. I-am smuls megafonul din mână şi l-am aruncat pe fereastră. Mama s-a iritat la culme, dar eu nu m-am mai simţit prost, cum m-aş fi simţit înainte. Iar când a început să strige de la fereastră şi vecinii au semnat o plângere, nu am mai ezitat şi am internat-o pe mama într-un cămin de bătrâni. La început, când o vizitam, îşi întorcea capul şi refuza să vorbească cu mine, ceea ce altădată m-ar fi omorât. Acum îmi tot repetam, eu aşa sunt. Eu aşa gândesc. Asta e ceea ce vreau. Plănuiam detaliile uciderii lui Ronald şi simţeam că voi rezista, că voi merge înainte. Merg înainte, repetam. Asta era o

dovadă a puterii cuvântului. Cărţile nu trebuie scrise numai pentru a servi ca divertisment, cum făceam eu înainte, ci pentru a transmite cunoştinţe, pentru a edifica oamenii şi a-i salva.

Pe lângă pregătirea tehnică, Fúlvia şi cu mine ne perfecţionam şi emoţional, folosind exerciţiile mele subliminale, care, după cum am înţeles, creau un stimul care acţiona în straturile mai profunde ale conştiinţei.

Fúlvia îmi era foarte utilă la aceste experimente. Ea era prima care testa exerciţiile pe care le concepeam.

26

Exerciții subliminale

<u>Cercul</u>: Desenează pe o foaie de hârtie un cerc mare. Lipește-l pe perete. Închide ochii și încearcă să nimerești cu degetul arătător mijlocul cercului.

<u>Numărul unu</u>: Unu este un număr magic. Este începutul a tot, prima treaptă a scării care duce la succes. Folosește mult numărul unu. Inspiră. În timp ce expiri, rostește, unuuuuuuuuu, umflând obrajii cu ultimul sunet. Repetă exercițiul de cinci ori.

Exerciții revelatoare

<u>Eu</u>: *Eu* este cuvântul pe care oamenii îl folosesc cel mai des. Ori de câte ori vrem să spunem ceva, apare cuvântul *eu*. Conștientizează ceea ce spui. Du-te în fața unei oglinzi, privește-ți chipul și spune eu, euuuuuuuuu, gândindu-te la ce ești. Apoi, când acest cuvânt apare, în orice situație, gândește-te ce face el în mijlocul celorlalte cuvinte.

Să ne întoarcem la fapte. La sugestia Fúlviei Melissa, Ronald mi-a telefonat din nou într-o joi după-amiaza, spunându-mi cu o voce foarte entuziasmată că-și inaugurase piciorul mecanic și invitându-mă să beau un pahar de whisky cu el.

Am ajuns cu zece minute înainte de ora fixată. Interfonul exterior era defect, ceea ce a obligat-o pe menajeră să vină să-mi deschidă poarta, asta era bine, mi-am notat în carnețel că interfonul nu trebuie reparat.

După cum îi cerusem, Fúlvia a întârziat câteva minute până când a coborât cu Ronald. Între timp, am cutreierat casa, am văzut unde sunt telefoanele din salon, grădina, accesul la ușa salonului, accesul la ușa din spate, am fost la bucătărie cerând un pahar cu apă sub pretextul că trebuia să iau un medicament, am descoperit unde era debaraua, după indicațiile Fúlviei, partea din spate a casei cu zidul care o despărțea de spațiul casei vecine. După ce m-am întors în salon, am făcut o schiță pe o foaie de hârtie.

Ronald a coborât primul. Într-adevăr, piciorul mecanic părea un picior normal. La mers abia se observa. Ronald și-a scos pantoful ca să văd mai bine, materialul era incredibil, imita pielea, degetele, era impresionant.

Dar ceea ce m-a impresionat cu adevărat a fost Ronald. Un bărbat corect, manierat, genul de persoană pe care, când o vezi, spui: uite un tip impecabil. Fúlvia îmi povestise cum evoluase, încă de pe timpul când era un mic comerciant neînsemnat, proprietarul unui magazin de materiale de construcții, o baracă de lemn plină de colaci de sfoară, diferite unelte, saci de ciment și var. Ronald o angajase pe Fúlvia ca vânzătoare și, trei luni mai târziu, erau căsătoriți. La început, au trăit liniștiți. Fúlvia a reușit la examenul de admitere la facultatea de biologie, Ronald a deschis alt magazin și apoi încă unul, afacerile mergeau bine, dar el deja începuse s-o facă toantă și proastă și vacă. Apoi, când Fúlvia a început să lucreze, Ronald a început s-o bată. Există bărbați, a spus Fúlvia, care simt o adevărată plăcere să-și bată nevestele.

După ce m-a cunoscut pe mine, lucrurile s-au agravat și mai mult. Fúlvia mi-a spus că, atunci când i-a cerut să se despartă, reacția lui Ronald a fost să-i rupă brațul.

Mă uitam la Ronald şi încercam să-l văd pe acel om ahtiat după bani, violent, agresiv, care loveşte, care îşi încuia nevasta în cameră într-o duminică însorită numai ca să o facă să sufere, dar ceea ce aveam în faţă era un soţ ca în reclamele pentru margarină.

Ronald a pregătit un whisky pentru mine şi altul pentru el, iar apoi, când Fúlvia ni s-a alăturat, frumoasă ca întotdeauna, am mai băut unul şi încă unul. La cină am mai băut şi două sticle de vin.

Eu eram mereu atent, observând toate detaliile.

Când eram pe punctul de a-mi lua rămas bun, Ronald mi-a cerut să aştept, voia să ne arate ceva. S-a dus la combina muzicală, a băgat un CD în aparat, uită-te la asta, a spus.

Ronald a început să danseze step. De la un capăt la celălalt al salonului, picioarele făceau mişcări atât de scălâmbăiate, încât, de câteva ori, mai că m-am aruncat pe el crezând că avea să cadă. La sfârşit, a făcut gestul clasic de mulţumire, cu capul aplecat şi braţele deschise. A întrebat dacă ne plăcuse. Eu am spus că da, Fúlvia nu a răspuns.

M-am întors acasă simţind că voiam să las totul baltă. Dacă nu aş fi văzut în ziua următoare urme de ghionturi, pumni şi lovituri cu piciorul pe corpul Fúlviei, e foarte probabil că aş fi renunţat.

27

....

Proiect de copertă

Vrei să ai succes? Bani? Vrei să-ţi schimbi viaţa? Atunci, Ajută-te tu singur.

(Laércio, acest text trebuie să apară cu litere mai mici, pe copertă.) Jos, scris cu roşu, vine titlul Ajută-te tu singur. Coperta este albastră, cu desenul unei palme, care simbolizează actul de a cere şi a oferi. Pseudonimul meu este scris cu roşu. João Aroeira. Învaţă să te ajuţi.

O fotografie frumoasă, a unui bărbat puternic, surâzător, cu mâna la bărbie, apare mai jos. Putem să folosim fotografia fratelui meu, Moisés, pe care ţi-o trimit. Când trăia, Moisés avea un succes teribil la femei.

Pe coperta a patra, încă un text: João Aroeira, 35 de ani, iniţiatorul predării tehnicilor de modificare comportamentală prin intermediul lingvisticii simbiotice.

....

Era un drum de pământ, foarte îngust, plin de denivelări. Nu se vedea nici ţipenie de om prin împrejurimi. În faţă, erau puţurile de petrol abandonate. Am oprit maşina aproape de platformă, am coborât, bătea un vânt puternic, ea s-a oprit să-şi aranjeze părul în oglinda retrovizoare laterală a Chevroletului

meu. M-am dus până la un puţ, voiam să văd casa pompelor. Era plină de tot felul de gunoaie şi deşeuri şi părea părăsită de mult timp. M-am îndreptat spre Chevrolet. Ea stătea lângă maşină, dă-mi arma. I-am dat arma, am luat de pe jos o cutie de conserve. O să pun cutia asta acolo, am spus arătând spre o maşină abandonată. Nu trage până nu-ţi spun, da? Ea a scuipat guma de mestecat. E-n regulă, trebuie numai să apăs pe trăgaci? M-am îndreptat spre maşină, am pus cutia pe capotă. Când mă întorceam spre ea, a îndreptat revolverul spre pieptul meu. Stai pe loc, ticălosule. Am auzit un pocnet sec, nici nu mi-a trecut prin cap să mă opresc. A mai tras de două ori.

M-am trezit şi l-am scos pe James Cain din cap. Nu, nu James Cain, ci Chandler, *Visul etern*. În ultimul timp visam numai crimele despre care citeam, o adevărată tortură.

Când ai o treabă murdară de făcut, trasează-ţi un plan şi pune-l în aplicare fără întârziere, acesta este sfatul meu. Altfel, o să te bântuie, dându-ţi coşmaruri în fiecare noapte, tulburându-ţi vederea, raţiunea, transformându-se într-o mlaştină, şi tot ceea ce înainte crezuseşi că e foarte bine gândit nu va mai părea aşa, vei începe să te îndoieşti, vei deveni nesigur, vei începe să crezi că vei fi prins, eu eram deja pradă tuturor acestor sentimente şi obosit de ele. I-am telefonat Fúlviei la terariu şi am prevenit-o că se întâmpla în acea seară.

Calitatea de bază a planului nostru era simplitatea. Urma să facem ceea ce toată lumea se gândeşte să facă. Ideea îmi aparţinea, vocabularul meu simbiotic fusese cel care mi-o revelase. În acea perioadă, făceam o adevărată muncă de cercetare literară, căutăm ceva original, am spus, dar ceea ce trebuie să facem este să recurgem la vechea schemă mâinile-sus, aşa se ucide în Brazilia. Am luat nişte tăieturi din ziare mai vechi şi i-am arătat Fúlviei statisticile. S-au dus timpurile când atacul de cord era responsabil pentru cel mai mare număr de morţi în São Paulo, am spus. Acum numărul de oameni care mor în

jafuri armate, am spus, este mult mai mare decât al celor care mor de infarct miocardic. Statisticile sunt limpezi. Aşa că mergem pe varianta simplităţii, am spus, laşi uşa de la bucătărie deschisă, eu intru şi rezolv problema în două minute. Chiar tu ai zis că prima idee care-i vine în cap unei femei, a spus Fúlvia, când vrea să-şi omoare bărbatul, e să simuleze un jaf armat. Problema, am răspuns, problema este că ele fac greşeli, povestesc prietenelor că au un amant, trimit copiii la bunica lor în ziua crimei, leagă căţelul care de obicei umblă de capul lui, dau liber menajerei. Problema unei crime de felul ăsta este că se încearcă facilitarea ei, noi nu o să facem asta, am spus. Uşa trebuie să fie încuiată, bucătăreasa trebuie să gătească, căţelul trebuie să fie în curte. Uşa încuiată? a întrebat Fúlvia, nu ai spus tu adineauri că trebuie să descui uşa de la bucătărie? Da, am spus eu, vorbesc în termeni teoretici, poliţiştii trebuie să găsească uşa încuiată, dar, de fapt, tu ai s-o descui pentru mine. A, bine, a răspuns Fúlvia, credeam că vrei să schimbi planurile. Totul trebuie să se desfăşoare ca de obicei, am spus eu, asta vreau să zic.

28

....

Guber,

După cum am stabilit, las la poarta blocului tău un exemplar al cărții tale. Mărturisesc că, la început, nu mi s-a părut prea bună ideea cu fotografia fratelui tău pe coperta cărții, dar rezultatul îmi place. Cred că va stimula vânzările. Sună-mă ca să-mi spui dacă îți place.

Te îmbrățișez,

Laércio

PS: Canalia de Pedro Jequitibá a spus într-un interviu că nu l-a citit pe Carnegie. Știi ce am făcut? Am sunat la ziar și le-am spus să compare capitolul 2 din cartea Învață să fii fericit cu capitolul 6 din Cum să-ți faci prieteni și să-i influențezi pe ceilalți. Jequitibá vorbește despre afișul pe care și l-a lipit pe ușa camerei lui, ești important, și pe asta a luat-o plagiatorul de la Carnegie. A copiat *ipsis litteris* fraza: „Aproape toate persoanele se consideră importante. Foarte importante". În același capitol, Jequitibá vorbește despre cercetarea făcută de New York Telephone Company, care a demonstrat că cel mai folosit cuvânt în conversațiile telefonice este pronumele eu. Asta e luată din cartea lui Carnegie. Tu ai folosit aceeași idee în mod inteligent, în

exercițiile revelatoare, dar Jequitibá a copiat-o ca un imbecil. Și canalia a vândut șapte sute de mii de exemplare.

....

Ora douăzeci și trei. Din prudență, am dat un ocol perimetrului în care se afla casa, pe jos. În cartiere selecte ca acela, cu străzi înguste și luminate discret, nimeni nu circula pe jos după ora opt, numai în mașină. Se auzeau sunete de la televizoare, filme, reclame, programe de știri, toată lumea stătea la televizor. Stația de benzină era deschisă, dar de acolo, după cum am verificat, nu se vedea bine casa Fúlviei.

M-am întors. Am sărit gardul și, când am căzut, mi-am sucit glezna. Pudelul a apărut lătrând, Ralf, așa îl chema, Ralf, vino aici, am spus. I-am sucit gâtul cât ai clipi. Am mers prin grădină, pe lângă zidul casei, șchiopătând, luminile erau aprinse în salon.

În fața ușii de la bucătărie, m-am ghemuit la pământ. Zgomot de apă și de vase care erau spălate. Am învârtit butonul, am împins ușa și am intrat. Văzând arma și masca neagră care-mi acoperea fața, menajera s-a dat înapoi, cu ochii cât cepele. S-a lovit de masă, a căzut pe spate, dar nu a scos nici un sunet. Nu se uita decât la revolverul meu. Am scos din buzunarul hainei o rolă de bandă izolantă și i-am acoperit gura. Când simte frica de moarte, omul devine o ființă grețoasă, încă și mai grețoasă era femeia aceea, supusă, gemând, mi-a fost milă de ea, puțin lipsea să facă pe ea, săraca. Am dus-o în debara, am așezat-o pe un scaun. Totul e în regulă, am zis, n-o să ți se întâmple nimic. I-am legat brațele de spătarul scaunului, picioarele, am închis-o acolo.

La întoarcere, am tăiat firul telefonului. Am trecut prin hol, pe lângă wc-ul de serviciu, Ronald și Fúlvia erau pe sofa, se uitau la televizor, când am intrat și am îndreptat arma spre ei.

Dumnezeule, un hoț, a spus Fúlvia. Asta nu făcea parte din plan, mi s-a părut nostim. A fost atât de falsă, că nu știu cum de

Ronald nu a priceput. M-am apropiat, i-am cerut lui Ronald să se ridice. El mi-a spus să fiu calm, a spus că este dispus să colaboreze, că îmi dădea dolari, bijuterii, maşinile şi orice aş fi vrut să mai iau, dar să nu-i fac nici un rău soţiei lui, care era gravidă, să o las în pace. N-o să i se întâmple nimic, am spus eu, şi în acel moment am observat că Ronald m-a privit în ochi, m-a privit ţintă, m-am temut că îmi recunoscuse vocea, am avut o senzaţie foarte neplăcută, ca şi cum aş fi scăpat situaţia de sub control. Credeam că Ronald avea să spună ceva, dar el a rupt-o la fugă spre grădină. Am alergat în urma lui, cu revolverul în mână, m-am împiedicat de pragul uşii de sticlă care dădea spre grădină. Fúlvia a trecut pe lângă mine, vino, mi-a spus, vino repede, m-am ridicat cu greu. Am găsit-o pe Fúlvia pe verandă, s-a băgat sub maşină, mi-a şoptit ea la ureche.

Am dat fuga în garaj, acolo era, băgat sub maşina Fúlviei. M-am aplecat şi l-am tras de picior, el s-a zbătut şi am rămas cu piciorul mecanic în mână. L-am prins de braţ şi l-am scos de sub maşină. Guber? a spus el. Nu era o întrebare. Ştia că sunt eu. Nu avea de gând să strige, nici să lupte. Am îndreptat arma spre el. Ce aştepţi? a întrebat Fúlvia. Taci, am spus. Trage, a spus ea. Fúlvia mi-a smuls revolverul din mână şi a tras în capul lui Ronald. Un singur foc, în frunte. Vino, a spus, nu avem timp de pierdut.

Am urmat-o, fără grabă, pe Fúlvia. Când am intrat în bucătărie, am auzit alt foc. Fúlvia a ieşit din debara, târând de braţe corpul însângerat al bucătăresei. Ai înnebunit? am întrebat. Am înnebunit, a spus ea, nu mă face să pierd timpul, hai, ajută-mă. Ce pizda mă-sii, am spus, ai omorât-o pe nefericita asta, pizda mă-sii, pune mâna şi ajută-mă, a spus Fúlvia, nu ne-a făcut nimic, am spus eu, era o chestiune de timp, a spus Fúlvia, ar fi dat informaţii, voiai să riscăm? hai, fii atent, curge sânge pe carpetă, scoate carpeta, a strigat ea. Am pus corpul lui Ronald şi pe cel al bucătăresei în salon şi în anexa bucătăriei.

Am şters sângele şi am dat foc cârpelor. Am încuiat uşa de la bucătărie şi pe urmă am forţat-o, cum ar fi făcut un hoţ. Am răvăşit comodele, am deschis sertarele, am aruncat obiecte pe jos, am spart tot, am deschis seiful. Fúlvia a pus bijuteriile şi dolarii într-o valijoară pe care a ascuns-o într-un dulap din casă. În cele din urmă, am legat-o pe Fúlvia în salon. Ea voia s-o împuşc în braţ sau în picior, dar nu am avut curaj. Bate-mă, mi-a spus ea, după ce era deja legată. Nu puteam s-o bat. Idiotule, vrei să fii arestat, da? I-am dat un pumn în faţă. Loveşte-mă cu picioarele, a spus ea. Am lovit-o. Mai dă. Ajunge, a spus ea, cred că mi-ai spart un dinte.

Am ieşit, nu m-a văzut nimeni. Am aruncat arma şi masca în râul Tietê, înainte să mă îndrept spre casă. În dimineaţa următoare, Laércio mi-a telefonat spunându-mi că deja se vânduseră două mii cinci sute de exemplare din *Ajută-te tu singur*.

CER ŞI INFERN

... Lăsaţi-mă să spun cum s-a-ntâmplat.
Veţi auzi de fapte sângeroase
Şi scârnave şi nefireşti, de-omoruri
Nevrute şi de strâmbe judecăţi,
De inşi ucişi prin vicleşug şi silnic
Şi-n tot acest sfârşit, de-o cursă-n care
Căzut-au înşişi cei ce au întins-o.
Acestea toate pot să le destăinui
Cu adevărat[1]

WILLIAM SHAKESPEARE,
Hamlet

1. Traducere de Ion Vianu.

29

....

Pentru: João Aroeira De la: Afonso Moraes, Caiet Special

După cum am stabilit, vă trimit întrebările interviului. Vă rog să-mi trimiteți răspunsurile cât mai curând posibil, pentru a putea fi publicate în ediția noastră de duminică.

CS: De ce vă învăluiți viața personală în atâta mister?
AROEIRA: Nu-i nici un mister. Viața mea personală nu privește pe nimeni. Atât.
CS: Fotografiile dumneavoastră, care sunt distribuite prin intermediul departamentului de publicitate al Editurii Universalis, smulg suspine cititoarelor. Este firesc ca ele să dorească să știe mai mult despre dumneavoastră, de exemplu, sunteți căsătorit? Care este rutina dumneavoastră zilnică? Ce vă place să faceți?
AROEIRA: Sunt căsătorit. Duc o viață absolut normală.
CS: De ce dați interviuri numai prin fax?
AROEIRA: Sunt foarte solicitat. Pe lângă cărți, scriu și articole pentru diferite reviste și ziare. Fac traininguri cu echipe care țin conferințe despre tehnica echilibrului simbiotic în toată țara. De asemenea, sunt în curs de a înființa o centrală de telemarketing, pentru a răspunde mai bine cerințelor cititorilor. Pe lângă asta, studiez aramaica și practic scrima. Deci, nu am timp să răspund tuturor solicitărilor venite din partea presei.
CS: De ce nu țineți chiar dumneavoastră cursuri și conferințe?

AROEIRA: Pentru că, dacă aș face-o, nu aș mai avea timp să scriu cărți.
CS: Circulă zvonul că João Aroeira este un pseudonim al lui Pedro Jequitibá. Ce aveți de spus despre aceasta?
AROEIRA: Într-adevăr? Presa este afectată de faptul că nu pot avea contacte directe cu ea. Inventează lucruri. Presa este foarte creativă.
CS: În ultimul an, ați lansat trei titluri, *Ajută-te tu singur*, *Dicționar simbiotic al succesului profesional* și *Dicționarul simbiotic al sănătății* și toate se află pe lista cărților cel mai bine vândute. Ce credeți despre expansiunea pieței cărților motivaționale?
AROEIRA: Oamenii sunt în căutarea energiilor lor creatoare. Simt asta foarte mult din scrisorile pe care le primesc. Nimeni nu-mi scrie, ajută-mă, ci EU vreau să mă ajut. Acest EU schimbă totul. Lucrările mele propun exact această schimbare comportamentală, prin intermediul unui instrument de bază, care este cuvântul.
CS: Ați declarat într-un interviu că, dacă v-ar interesa banii, ați alege altă profesie, nu ați mai fi scriitor. Câștigați bine cu literatura motivațională?
AROEIRA: Nu câștig atât de bine cât credeți. Scriu din plăcere.
CS: Dumneavoastră puneți în practică propunerile lansate prin vocabularul dumneavoastră simbiotic?
AROEIRA: În general, când mă scol, fac secvența de exerciții de bază menționate în prima mea carte, la capitolul 2. Sunt niște exerciții ușoare, plăcute și foarte, foarte eficiente. Viața mea s-a schimbat complet de când am creat tehnica vocabularului simbiotic. Astăzi, am mai multă energie pentru lucru, sunt mai bine dispus, sunt mai creativ și, în general, reușesc să ating obiectivele pe care mi le propun.
CS: Care va fi următoarea dumneavoastră carte?
AROEIRA: Veți avea o mare surpriză. Nu pot să spun decât atât.

....

Un pat rotund, oglindă pe tavan, haine împrăștiate peste tot, așa arăta camera lui Ingrid. Ea fuma, goală, cu capul pe pieptul meu. Eu o mângâiam ușor pe spate, pe fund, două sfere ferme, îmi încăpeau în mână.

Eram în avion, povestea ea, lângă mine doi indivizi vorbeau despre femei. În ziua de azi, erau ei de acord, ca să cucerești o femeie nu mai e suficient sexul. Cel care nu părea a avea nici patruzeci de ani își începea toate frazele cu „pe vremea mea", pe vremea lui femeile își alegeau bărbații după cât de buni amanți erau, pe vremea lui femeile erau femele, pe când astăzi sunt cetățene, cetățene de categoria a doua, spunea el, asta a dat feminismul femeii moderne, și-a pierdut misterul, dar nu-i pasă de asta, fiindcă ceea ce vor femeile este ca bărbații să spună că sunt competente, deși nu au avut nici o contribuție la filosofie, spunea el, la știință, timp îndelungat, înainte, dacă voiai să cucerești o femeie, spunea el, era destul să-i spui că e frumoasă, astăzi nu mai ține, trebuie să-i spui că este competentă, rațională, pragmatică și poliglotă. Ascultă, partea cea mai interesantă este ce i-a spus cel care părea de vreo cincizeci și ceva de ani celuilalt, ceva de genul, situația socială a femeii, machismul, feminismul, dracu' ghem, toate astea sunt prostii când vrei să discuți despre relația între un bărbat și o femeie, lucrurile stau așa, femeia vrea bărbatul, bărbatul vrea femeia, e simplu, desigur, în condiții normale, eu, de pildă, nu am fost niciodată respins de nici o femeie, eu am iubit femeile care m-au iubit și ele pe mine, dacă nu m-ar fi iubit, spunea el, nu m-ar fi interesat, ideea de bază în iubire este receptivitatea, reciprocitatea, eu mă deschid, tu te deschizi și intrăm amândoi într-o relație, povestea asta că eu iubesc o femeie care nu mă iubește n-am înțeles-o niciodată, pe mine trebuia să mă iubească, așa s-a întâmplat mereu. Mi s-a părut interesant ce a spus ăsta mai în vârstă, păunul. Se umfla în pene ca un păun. Dar să știi că i-am dat dreptate. Vrei foc de artificii? Trebuie să mă aprinzi, să mă iubești. Mă iubești? Sau vrei numai futai, ca la început? Răspunde-mi, a spus Ingrid trăgându-mă de păr și sărutându-mă pe gură. Te iubesc, am spus. După cât am observat, a spus Ingrid, mă iubești cam de când te-ai îmbogățit. Numai după ce te-ai mutat în casa aia de prost gust, cu

nebuna aia de legat. În martie. Înainte, când ne futeam, eu spuneam, te iubesc, iar tu spuneai, îmi place la nebunie să mă fut cu tine. În săptămâna aia în care te-ai mutat, eu ți-am zis, te iubesc, iar tu mi-ai răspuns, te iubesc.

M-am ridicat, am început să mă îmbrac. Unde te duci? a întrebat Ingrid. Cinează cu mine, îți fac piure de dovleac.

I-am explicat că nu puteam, Fúlvia îmi ceruse să cinez acasă.

Dacă i-ai explicat deja Lucreției Borgia asta a ta că vrei să divorțezi, de ce trebuie să cinezi cu ea?

Nu-mi plăcea când Ingrid se referea la Fúlvia în acest mod. Eram încă legat de Fúlvia, eram încă uniți, Fúlvia și cu mine, nu mai era vorba de iubire, evident, după căsătorie totul se schimbase, nu mai era dragoste, nici sex, era un alt fel de legătură, mai degrabă un fel de cătușe, am început să ne îndepărtăm unul de celălalt, mai întâi nu ne mai amuza nimic, pe urmă am început să ne măsurăm cuvintele, pe urmă am pierdut dorința nebună de a face dragoste și a intervenit rutina, a rămas numai un rest de afecțiune, un rest, respect, rutină, doar asta. Un cadavru e greu de dus în spate. Dar mie continua să-mi placă de Fúlvia, îmi plăcea de ea cu adevărat, îmi era dragă.

Soția ta crescătoare de șerpi, a spus Ingrid, știe că o să vă despărțiți, a spus ea, iar soții, când se despart, nu mai cinează împreună, el cinează cu iubita lui, cu amanta lui, care în curând va ocupa tronul, iar fosta trebuie să-și vadă de-ale ei, a spus Ingrid, să cineze cu șerpii, că doar îi plac șerpii. Îi plac, am spus eu, și mie îmi plac, șerpii sunt foarte interesanți. Detest șerpii și crocodilii, a răspuns Ingrid. Detest toate târâtoarele. Știi ce mi-a spus Mirna? Nevastă-ta mă face vacă teutonă. Lucreția nici măcar nu e foarte creativă. Eu sunt de genul ecvestru. Ar putea să mă facă iapă teutonă.

Am sărutat-o pe Ingrid, ea m-a tras din nou în pat, s-a urcat pe mine spunând, iapa ta teutonă vrea să-ți arate ceva.

30

....

São Paulo, 22 ianuarie. Căminul Recanto da Paz.
Sâmbătă

José, fiu ingrat, astăzi îți trimit cuvintele Sfântului Iacov, despre stăpânirea limbii. „Foc este și limba, lume a fărădelegii. Limba își are locul ei între mădularele noastre, dar spurcă tot trupul și aruncă în foc drumul vieții, fiindcă a fost aprinsă de flăcările gheenei. Orice fel de fiare și de păsări, de târâtoare și de vietăți din mare pot fi stăpânite și sunt stăpânite de om. Dar limba, nimeni dintre oameni n-o poate stăpâni. Ea este un rău fără astâmpăr, e plină de venin aducător de moarte."

Îți doresc numai bine. De la mama ta care te adoră. Rosário de Deus

....

Așezat în capul mesei, am observat alinierea perfectă a cuțitului și furculiței. Fața de masă de in, albă, șervețele, pahare pentru apă și vin, vase cu aranjamente de flori și eu acolo, așteptând bunătățile, fără să-mi fie deloc foame. La ce te gândești? a întrebat Fúlvia, intrând în salon cu o tavă, pe care erau două vase aburinde și o salată. La nimic, am spus, pe naiba, ești trist, a spus ea, știu eu. Am cinat în tăcere. Fúlvia nu a mâncat decât salată.

Telefonul a sunat de trei ori și s-a oprit, înainte ca Fúlvia să apuce să răspundă. Era codul lui Ingrid, mereu făcea așa. Îi cerusem de milioane de ori să nu mai sune la mine acasă fără să fie absolut nevoie, nu voiam s-o rănesc pe Fúlvia. Unii nu reușesc să accepte că o relație poate să se termine fără porcăriile obișnuite, certuri, înjurături, șicane. Lui Ingrid îi plăcea să creadă că din cauza ei se sfârșise căsnicia mea. Dar adevărul este că nu a existat un motiv, o ruptură, căsnicia mea s-a sfârșit de la sine și cel mai trist era că devenise numai un fel de afacere, facturi care trebuiau plătite, funcții bine determinate, obligații, iubito, dă-mi, te rog, orezul, o afacere sănătoasă, în care asociații, vrei salată?, în care asociații, în ciuda neînțelegerilor dintre ei, ai mâncat atât de puțin, în ciuda neînțelegerilor, asociații, și stomacul continuă să mă doară, în ciuda neînțelegerilor, asociații, asta e din cauza stresului, muncești prea mult, în ciuda neînțelegerilor, asociații se așază la masă și discută prietenește. Când te căsătorești crezi că ție nu o să ți se întâmple așa ceva. Dar se întâmplă. Timpul trece și vine ziua în care te afli lângă acea femeie, la masă, în cameră, în pat, oriunde altundeva, și-ți dai seama că totul s-a sfârșit. La început, te sforțezi, ți-e milă, milă de tine, de nevastă, ce naiba se întâmplă? Se termină, e un rahat, dar așa e, dragostea se termină. Ai omorât un tip pentru ea, ți-ai internat mama într-un cămin ca să fii cu ea, ai câștigat bani și ai construit casa pe care ea și-o dorea, dar nimic nu mai contează. Dragostea tot se termină. Iar Fúlvia, recunoșteam asta, nu-mi cerea mult, ar fi putut cere casa, avea acest drept, cincizeci la sută din tot ce câștigasem. Dar nu, ea a fost corectă. Mi-a cerut numai să așteptăm împreună ca investigația morții lui Ronald să se încheie, ceea ce, după cum ne spusese avocatul, urma să aibă loc în curând. De ce naiba Ingrid nu putea să înțeleagă asta?

M-am ridicat de la masă, am răspuns la telefon îndată ce a început să sune. Ingrid mereu spunea că aveam o voce de vânzător de enciclopedii când Fúlvia era lângă mine. Întâlnirea cu

Laércio e mâine la zece, a spus ea. Da, știu, mi-ați mai spus. A, da? a spus ea maimuțărindu-mi vocea, doamna ți-a mai spus, știu, a zis ea, atunci, dragă domnule, să vă pregătiți, vulpoiul de Laércio e un pic bănuitor, simte că i se pregătește ceva. Aha, aha, am spus eu. Detest tonul ăsta al tău de plastic, a spus ea, aha, aha, un rahat, și nu mă mai face pe mine doamna Ingrid, doamnă, prefer vacă teutonă. Du-te și crapă-n tine cu soțioara ta. Clic. Da, vă mulțumesc foarte mult, doamnă Ingrid. M-am întors la masă.

Din cauza ei vrei să ne despărțim? a întrebat Fúlvia. Am încercat să repet discursul din seara anterioară, spunând că bănuiala ei era nefondată și absurdă, complet absurdă, Ingrid, doamna Ingrid, e o fată serioasă, oamenii sunt foarte meschini, clevetesc, inventează, Fúlvia m-a întrerupt, problema mea, a spus ea, e că sunt inteligentă, nu am nevoie să-mi spună nimeni nimic, eu simt, știu, ai o aventură cu Ingrid, punct.

După cină, Deusdeth, fata în casă, ne-a adus cafelele în bibliotecă. Fúlvia s-a așezat lângă mine, cu un șarpe nou încolăcit pe braț, un piton indian albinos, și a insistat să mi-l dea și mie, e un exemplar rar, mi-a spus, a costat o mie de dolari. Am lăsat-o să-mi pună pitonul în brațe. Ea știe despre Ronald? a întrebat Fúlvia. Șarpele mi s-a urcat încet pe braț, iar apoi deodată mi s-a încolăcit în jurul gâtului. Ea știe de Ronald?

Am simțit o presiune puternică pe gât, am rugat-o pe Fúlvia să mă ajute, ea știe de Ronald?, repede, am spus eu, nu face mișcări bruște, a spus ea, îl poți speria, ia-l, am spus, repede. Ți-e frică? a întrebat ea, ia-l, am spus eu, șarpele te simte că ți-e frică, a zis ea, ia-l, am spus eu.

Cu mișcări îndemânatice, Fúlvia a făcut șarpele să se descolăcească din jurul gâtului meu și să i se urce pe braț. Este hrănit, nu are cum să atace. Am simțit o undă de căldură trecându-mi prin tot corpul.

Fúlvia a mai încercat să vorbească despre căsnicia noastră, sugerându-mi să călătorim undeva, la Paris poate, a spus, poate, departe de aici, departe de Ingrid...

Nu mai există dragoste între noi, mi-ai spus ieri. Dar există un cadavru şi, atunci când e vorba de lucruri care leagă oamenii, un cadavru este la fel de eficient ca pasiunea.

Am simţit o greaţă îngrozitoare. M-am dus la baie, am vomat. M-am clătit cu apă de gură mentolată, m-am spălat pe faţă. Când m-am întors, Fúlvia nu mai era acolo. M-am dus în camera mea, dormeam în camere separate. Am citit un pic. Înainte să adorm, am observat că lumina era aprinsă în camera Fúlviei. Am intrat. Când m-am apropiat de ea ca s-o învelesc, am observat că ţinea strâns ceva la piept, era piciorul mecanic al lui Ronald.

M-am întors în camera mea. M-am băgat în pat şi am stins lumina.

* * *

În ziua următoare m-am trezit cu arsuri de stomac şi durere de cap. Am deschis sertarul măsuţei de la capul patului, am luat două pastile de Antak şi le-am mestecat.

Când m-am sculat, Fúlvia deja plecase la fermă, după cum mi s-a spus. La două luni după moartea lui Ronald, Fúlvia a vândut magazinele, a cumpărat o fermă şi a început să se ocupe de comerţul ilegal cu şerpi veninoşi şi de contrabanda în străinătate cu venin liofilizat, recoltat mai ales de la vipere şi de la şerpi cu clopoţei.

Am făcut baie, m-am îmbrăcat, nu mă simţeam bine deloc. Transpiram abundent. M-am aşezat în grădină, mi-am slăbit cravata. Băiatul care avea grijă de piscină scotea frunzele din ea cu o plasă prinsă de un băţ lung. Mi-a zâmbit. Greţurile mi-au revenit. M-am dus la baie, dar n-am reuşit să vomit.

31

....

Carte de João Aroeira continuă să fie pe primele locuri

João Aroeira se menţine în topul celor mai populari autori cu *Dicţionarul simbiotic al sănătăţii. Ajută-te tu singur*, prima sa carte, lider de vânzări de-a lungul întregului semestru întâi al anului, revine pe lista celor mai vândute cărţi, aflându-se pe locul patru pentru a treia săptămână consecutiv.

....

Am pus ziarul pe care mi-l dăduse Laércio pe masă. El mă privea zâmbind satisfăcut, dezvelindu-şi dinţii vineţii. Tu te rogi? l-am întrebat. Mi-a spus că nu-şi amintea de Dumnezeu decât când era „strâns cu uşa".

I-am dat o revistă americană cu rezultatele unor cercetări privitoare la religie. Conform rezultatelor, cincizeci şi unu la sută dintre americani se roagă. Şi dacă Dumnezeu nu le răspunde, e în regulă, ei continuă să se roage, asta spuneau acele statistici, motivele erau destule şi aveau legătură între ele, boli, şomaj, deziluzii, neputinţa de a avea copii, dependenţa de droguri, abandonul şi multe altele.

Laércio aruncă o privire pe revistă, fără mare interes. Şi ce dacă? a întrebat el. Noi jucăm pe alt teren, ce vrei să spui cu asta? I-am explicat că Biserica Catolică pierde, în Brazilia, şase

sute de mii de credincioşi pe an şi că sectele proliferează. Mi se pare normal, a spus el vrând să închidă subiectul, oamenii caută pace, alinare, este simplu. Da, am spus eu, exact, chiar asta e ideea, ai înţeles perfect, aşază-te, te rog. Chiar vrei să vorbim despre asta? a întrebat Laércio. Da, vreau, am spus eu. Laércio s-a aşezat, am observat că abia îşi mai putea controla nerăbdarea. Ai nimerit exact fondul problemei, am spus, cuvântul important este *alinare*, oamenii caută pace, alinare, iar Biserica, am spus eu, nu oferă nimănui alinare, ştiu, a spus el uitându-se la ceas, Biserica, am spus eu, în ziua de azi, nu-i nici cal, nici măgar, e doar o vacă pe păşune şi, din când în când, deschide gura ca să spună că este contra avortului. Uită-te aici la statistici. Ştiu, a spus Laércio. În fiecare an, am continuat, mii de oameni dispar de acasă în diferite ţări din lume, pentru a intra în tot felul de secte ţicnite. Acum câţiva ani, nouă sute de persoane dintr-o astfel de sectă s-au sinucis cu cianură. Credeam că ne-am întâlnit ca să vorbim de noua ta carte, a spus Laércio, pe un ton care m-a iritat. O să ne adresăm acestor persoane, am spus eu. O să le învăţăm să se roage. Vreau să scriu despre Dumnezeu într-un mod constructiv, am spus. Vreau să propun oamenilor o relaţionare paşnică şi sănătoasă cu Dumnezeu. Şi vreau să folosesc numele meu. Ajunge cu pseudonimele.

Laércio mă privea neliniştit, întârziind să-mi răspundă. Nu se abandonează cu una, cu două un succes ca cel cu João Aroeira. João Aroeira nu mai este un nume, este o marcă. Crezi că, dacă o să semnezi cărţile José Guber, o să vindem un milion cinci sute de mii de exemplare? Guber e nume german. E bun pentru bere. Îţi înţeleg punctul de vedere, toată lumea vorbeşte de João Aroeira, iar José Guber este un anonim, un neica nimeni. Eu ştiu că ţi-e greu să asculţi elogiile în tăcere. Simţi nevoia să strigi, ştiu. Nu ar fi trebuit să punem fotografia lui Moisés pe copertă, de altfel ideea a fost a ta, dar acum vorbim de potcoave de cai morţi. Dacă asta te poate consola cu ceva,

să ştii că succesul e un rahat. Sunt editor, cunosc sufletul omului. Tu te bucuri de confort şi trăieşti liniştit. Vecinii nu-ţi cer tot timpul autografe. Ai idee ce înseamnă să te poţi duce la farmacie ca să cumperi prezervative fără să fii recunoscut? O să-ţi dau câteva motive care să te facă să-ţi schimbi părerea, am spus eu. Unul dintre ele este că editurile evanghelice sunt în plină expansiune. Literatura motivaţională se vinde mai mult, a spus el, cunosc piaţa. Alt motiv, am spus, sunt eu însumi. Vreau să scriu despre Dumnezeu. Şi o să public la editura ta, dacă vrei, dar în alţi termeni. Desigur, nu vorbesc despre sume mari de bani în avans, nici despre zece la sută din preţul de vânzare. Vorbesc despre acţiuni la Universalis, vorbesc despre parteneriat. Poţi să nu fii de acord cu asta, ştiu, şi în cazul ăsta mă apuc de scris şi îmi public singur cartea. Îmi fac o editură şi gata. Dar nu vreau să par un şantajist. Tu alegi.

Lovitura a fost dură pentru Laércio. A început să se bâlbâie, să se învârtă prin cameră, să tuşească şi, când a ieşit din biroul meu, era complet dezorientat, am văzut asta. Imediat după el a intrat Ingrid. Vulpoiul arăta foarte rău, a spus ea, cum a fost discuţia? Nu a fost nici o discuţie, am răspuns, i-am vărsat totul în cap, el s-a uitat la mine cu o faţă de cur, mi-a promis că o să se gândească.

La ce să se gândească? N-a înţeles? Nu i-ai spus? Schimbăm editura. Putem să vindem pentru catolici, pentru penticostali, pentru evanghelici.

M-am aşezat pe sofa, i-am cerut apă. Ingrid a deschis o sticlă de apă minerală, m-a servit, s-a aşezat lângă mine. E din nou stomacul?

A luat cartea de telefon, a căutat un număr. A format numărul, chiar azi mergi la medic, a spus. Nici nu vreau să aud. Sunt prea tânără ca să rămân văduvă.

32

Înainte să-mi facă endoscopia, doctorul Ricardo, specialist în gastroenterologie, mi-a pus multe întrebări, printre altele dacă aveam vreun caz de cancer în familie. În timp ce vorbeam, el nota, hemopatie fatală în familie, insomnie, dureri stomacale, durere de cap, greață. Mi-a pus și întrebări despre alimentație. I-am făcut o relatare mai mult sau mai puțin amănunțită despre ce mâncasem în ultimele zile, explicându-i că, de când începusem să am grețuri, soția mea se ocupa personal de alimentația mea, evitând uleiul și alimentele greu de digerat.

Am fost dus într-o săliță anexă, plină de monitoare. Mi-a fost greață pe tot parcursul celor patruzeci de minute cât a durat investigația, eram foarte tensionat, capul îmi zvâcnea. Dr. Ricardo mi-a examinat cu endoscopul flexibil esofagul, stomacul și duodenul, vizualizând organele pe ecranul monitorului. Vederea organelor mele m-a impresionat. Chiar cu tubul în gură, încercam să-i surâd, ca și cum acel efort ar fi putut evita un diagnostic tragic. Îl văzusem pe fratele meu murind de leucemie, știam foarte bine ce însemna asta. Chimioterapia și toate celelalte. Căderea părului, sportivul, înotătorul pe care-l invidiam atât de mult, a ajuns, în numai șase luni, să arate ca un fetus uriaș pe un pat de spital.

Ne-am întors în cabinet, dr. Ricardo se uita pe fișa mea, cu ochelarii în mână. M-a întrebat din nou dacă mâncasem pește

în ultimele două zile. Nu ai simțit ceva care te-a zgâriat pe gât? a întrebat el. Aseară, da, am spus eu. Aseară, a spus el, uitându-se din nou pe fișă, aseară ai mâncat supă. Supă cremă de miez de palmier, am spus eu.

Mi-a cerut să fac și alte analize, sânge, fecale, urină și mi-a făcut programare pentru următoarea consultație peste trei zile.

Am făcut tot ce mi-a cerut, și Fúlvia, mai mult ca oricând, a fost minunată. Fără ca eu să i-o cer, nu s-a mai dus la fermă, mi-a stat alături tot timpul, a aranjat să fac analizele la laboratorul unor prietene, a fost formidabilă. Ingrid era furioasă. Face asta dinadins, ca să mă irite pe mine, a spus ea. Orice femeie știe asta. Mai rău decât o fostă soție dezagreabilă, plicticoasă și grasă nu poate fi decât o fostă soție prietenoasă, înțelegătoare și frumoasă. Face asta ca să se răzbune pe mine, a spus Ingrid. I-am furat soțul? Foarte bine, atunci n-am decât să înghit simpatia ei. Să înghit că spui despre ea ce femeie formidabilă e. O adevărată camaradă. Face asta din răutate, Lucreția aia. Ingrid nu înțelegea de ce nu plecam încă de acasă, de ce trebuia să aștept împreună cu Fúlvia închiderea dosarului lui Ronald. Ce-are a face una cu alta? întreba ea. Mă duci cu preșul? Mai faci sex cu individa asta? Da? Vrei să te împaci cu ea? Spune.

Au fost zile dificile. M-am dus la consultație la dr. Ricardo în ziua în care mă programase. S-a uitat pe rezultatele de la analize, sânge, urină, totul normal. Examenul endoscopic evidențiase o mică tăietură pe esofag, care nu sângera. Nu aveam ulcer, nici gastrită. Probabil înghițisem vreun obiect străin, o bucățică de os de pește, care provocase leziunea și fusese deja eliminată. Peste o zi sau două urma să dispară. În privința indispozițiilor digestive și grețurilor, totul ducea la concluzia că era vorba de stres. De ce nu vă luați câteva zile de vacanță?

33

....

De la Laércio Pentru Ingrid

Blondă fermecătoare, îți trimit textul final al primei clauze. Spune-mi dacă acum sunteți amândoi de acord.

Modificarea actului constitutiv – Editura Universalis
Prima Clauză – Primul articol – Este admis ca asociat al Editurii Universalis José Guber, cetățean brazilian, căsătorit, scriitor, Număr Personal 14654652 și CPF[1] 235765438-53, cu reședința și domiciliul pe strada Monte Claro nr. 3, care declară că nu a încălcat nici o lege care l-ar putea împiedica să-și exercite activitățile.
Al doilea articol – Având în vedere modificarea consemnată, a doua clauză a actului constitutiv va avea următorul conținut:

Asociați	Cote
Laércio Ferreira	80%
José Guber	20%

....

Ingrid a făcut rezervări la un hotel din Malibu. Scena despărțirii de Fúlvia mi-a frânt inima. Ea, în fața televizorului, în cămașă de noapte, după ce îmi făcuse bagajele cu toată

1. Siglă însemnând *Cadastro de Pessoas Físicas* – număr atribuit persoanelor fizice plătitoare de impozit federal.

amabilitatea. Pot să te sărut? m-a întrebat înainte să plec. I-am simțit pe obraz buzele reci de la băutura răcoritoare pe care o bea. Mi-a aranjat părul cu tandrețe, mi-a spus să plec liniștit, fiindcă ea va avea grijă de casă în lipsa mea.

M-am făcut bine foarte repede. Ingrid era din ce în ce mai voluptuoasă, aproape că nu ieșeam din cameră, din pat, toată ziua. Sexul face bine la sănătate, spunea Ingrid, de-asta ți-ai revenit. Câteodată petreceam serile în Santa Monica, Los Angeles sau Venice Beach. Lui Ingrid îi plăcea la nebunie să facă cumpărături la Beverly Hills, pe Rodeo Drive, și m-a făcut să cheltuiesc o grămadă de bani în magazinele acelea. În zece zile durerile mi-au trecut, m-am îngrășat, iar dispoziția mea era cu totul alta. Negocierile cu Laércio erau într-un stadiu foarte avansat și eu am început deja să-mi scriu cartea mistică, în care amestecam candomblé[1]-ul, catolicismul, hinduismul și spiritismul. Laércio s-a schimbat cu 180 de grade. Vorbea de o campanie de lansare grandioasă, cu afișe și postere cu poza mea, expoziții, cocktailuri, o să demarăm în forță, spunea el. Făcea sondaje, elabora planuri de viitor și mă suna aproape în fiecare zi. Am trecut prin toate furcile caudine ca să deschid editura asta, îmi spusese el înainte de călătoria mea. În țara asta așa funcționează lucrurile. E infernal de greu să deschizi o firmă, dar să înființezi o biserică e cel mai ușor lucru din lume. Te duci la notariat și spui sunt episcop și vreau să deschid o biserică. Nici măcar n-o să-ți ceară cardul de identitate. Spui că ești episcop și gata, ești episcop, chiar dacă ești un analfabet sadea. Ieși de la notariat în mai puțin de cinci minute cu totul rezolvat. Și nu plătești impozite, pentru că, deși episcopii ăștia se umplu de bani, o biserică nu are scopuri lucrative. Propunerea mea e următoarea. Lansăm cartea, tu te faci episcop și deschidem o biserică. Ia uită-te la articolele astea. Ia-le cu tine pe

1. Cult religios afro-brazilian.

drum şi citeşte-le. Penitenţii Stelei Violet. File din Cer. Îngeri Albaştri. Asta e viitorul, înţelegi? Isus. Zeciuiala. Tu m-ai luminat. O afacere de milioane. Isus este drumul. Isus nu e marcă înregistrată, e un bun public, nu are proprietar, toţi pot să rupă din el câte o bucăţică. Şi păstrăm editura, tu continui să scrii cărţi. Numai că, în loc să le semnezi José Guber, vei semna episcop José Guber. Ce crezi?

Episcopii se fut? a întrebat Ingrid, când i-am vorbit despre planurile lui Laércio. Şi dacă s-ar fute, care ar fi problema? a continuat ea. Nu sunt însă de acord cu biserica, cuvântul *biserică*. Biserica e pentru săracii blânzi şi bătrânii resemnaţi. Trebuie să creăm altceva, ceva vechi care să pară nou. Asta le place oamenilor. Un lucru nou, pe care nimeni nu-l cunoaşte, deşi există de patru mii de ani. Cristale, esenţe florale, tarot, horoscopul chinezesc, aztec, egiptenii, scientologia, runele, numerologia, divinaţia în general, I Ching, gitele Indiei antice, acele lucruri pe care le credeam dispărute, dar care continuă să fie consumate sub forme noi, idioţii au un apetit nebun după ele, o voracitate incredibilă, să alimentăm gloata asta, să câştigăm bani pe seama fraierilor. Ai văzut ieri, când ne plimbam pe Rodeo Drive, centrul ăla de cabala, ai văzut câte limuzine erau în faţa lui? Bogătanii şi vedetele de la Hollywood sunt înnebuniţi după cabala, cum erau înainte după ăla, Maharesh, Mararish Rach, cum naiba îl chema? guru ăla gras care predica puritatea şi pe ascuns se culca cu toate fetişcanele.

În seara în care mă întorceam de la Malibu mi-a telefonat avocatul, ca să-mi comunice vestea pe care o aşteptam de atâta timp. Dosarul morţii lui Ronald fusese clasat. Caz închis.

Acum, a spus Ingrid, nu mai ai scuze. Gata cu Lucreţia Borgia. Ce s-a întâmplat? Ce-i cu faţa asta de căţel părăsit? Ţi-e milă de Lucreţia? Ea a avut şansa ei, acum e rândul meu, a spus Ingrid. Acum eu sunt deasupra, a spus ea. Dedesubt, Ingrid, eşti dedesubt, am spus eu.

34

....

Căminul Recanto da Paz. Miercuri

Fiu ingrat, eu te iert că ţi-ai abandonat mama, fiindcă îl am pe Isus în inimă. În numele lui îţi scriu, am un mesaj pentru tine. Vino. Dumnezeu vrea să vorbească cu tine. Eu te iubesc. Iubesc şchiopii. Estropiaţii. Orbii. Bâlbâiţii. Săracii, ca Isus, în biblie. Viaţa e scurtă şi trece repede. Mare este Dumnezeul nostru care va împărăţi veşnic. Fiule, nu călca strâmb. Am coşmaruri oribile. Te văd devorat de şerpi din infern. De la mama ta, roaba lui Dumnezeu. Rosário

....

În săptămâna care a urmat întoarcerii mele din Malibu, durerile de stomac şi greţurile au reapărut. Fúlvia, care se pregătea să se mute la fermă, şi-a amânat planurile ca să aibă grijă de mine, spunând că nu mă putea lăsa în halul în care eram.

Am făcut laparoscopie, colonoscopie, tomografie, rezonanţă magnetică, ultrasonografie şi test de tranzit alimentar. Medicii nu au reuşit să-mi diagnosticheze problema. Suspectau o boală extrem de rară, provocată de fecalele porumbeilor din California.

Într-o zi în care m-am dus din nou la clinică, în sala de aşteptare am văzut o fată, palidă, lângă o doamnă, probabil mama ei. Fata stătea cu ochii închişi, cu capul sprijinit de perete, iar

femeia îi spunea, ba da, o să suporți, sunt aici, cu tine, lacrimile șiroiau pe obrajii fetei. Când am ieșit de la medic, m-am dus direct la căminul Recanto da Paz. Am găsit-o pe mama în grădina căminului, îngrijind un rond de flori, îmbrăcată într-o cămașă albă. Se îngrășase. M-a îmbrățișat, fericită, entuziasmată, nu ne mai eram de opt luni, dar ea nu a pus nici o întrebare, nu mi-a făcut nici un reproș, mi-a spus numai că nu fusese de fapt ea cea care îmi trimisese mesajul de la Dumnezeu. Eu nici nu știam despre ce vorbea, scrisoarea mea, a spus ea, nu-ți amintești de ultima scrisoare de la mine? Îmi aminteam vag. Mama mi-a vorbit despre un mare prieten al lui Isus, Manoel. A fluierat și, în câteva secunde, a apărut un bărbat gras și chel care ni s-a alăturat și care mi-a spus că Isus îi trimisese un mesaj pentru mine, iar mesajul era: fructe negre. Ce înseamnă asta? am întrebat. Isus vorbește cifrat, mi-a explicat Manoel, el nu știa ce însemna acel mesaj, eu trebuia să descopăr singur care era tâlcul. Mama mi-a spus că Manoel mai transmisese mesaje și altor persoane, el era un mesager al lui Dumnezeu și eu trebuia să încerc să înțeleg acele cuvinte. E o avertizare, mi-a spus ea.

Recanto da Paz era un loc liniștit, o casă foarte spațioasă, având mai multe apartamente, o grădină enormă, piscină, saună, tot confortul unui hotel de cinci stele. Mama era relaxată, cunoștea fiecare asistentă medicală pe nume, era tratată cu căldură. Manoel nu se dezlipea de ea și am observat că, din când în când, se țineau de mână. Am petrecut toată după-amiaza cu ea, mi-au făcut rost de un slip și am înotat cu ea, am încercat s-o învăț să se scufunde. Seara, când m-am întors acasă, mă simțeam un pic mai bine. I-am povestit asta lui Ingrid, la telefon, am râs de povestea cu fructele negre. Profită cât poți de faptul că mama ta trăiește, a spus ea, eu încă îi simt mult lipsa mamei.

Am început să o vizitez pe mama mai des. La început, ascultam fără mare interes poveștile pe care ea și Manoel le spuneau.

Apoi, am început să le dau mai multă atenție și să-mi iau și notițe. Asta îmi dădea un soi de pace și îmi furniza și un bun material pentru carte.

Sper că nu crezi în nebuniile pe care le spune mama ta, zicea Ingrid. Una este să scrii cărți din astea, a spus ea, l-am văzut pe Dumnezeu, Dumnezeu mi-a spus că mă iubește, fructe negre, una e asta și cu totul alta să și crezi în asemenea prostii. Eu îmi dădeam silința să nu cred. Dar e greu să nu crezi în Dumnezeu, când ai asemenea dureri de stomac.

35

....

Guber, aruncă o privire pe proiectul pentru afișe
Îmbrățișări, Laércio

Afiș 1 – Faza inițială
Fond alb, litere roșii: Cunoaște adevăratul nume al lui João Aroeira.
În curând: Stând de vorbă cu Creatorul. Afiș 2 – Faza de prelansare
Fotografie a lui José Guber îmbrăcat în alb, pe fond albastru. Slogan.
José Guber, adevăratul nume al lui João Aroeira.
Afiș 3 – Faza de lansare
Coperta cărții Stând de vorbă cu Creatorul, de José Guber. Fotografie a autorului, în costum alb, tip copertă de disc al unui cântăreț romantic.
Slogan: Ajută-te tu singur: cumpărați cartea lui José Guber

....

De Carnaval, am plecat cu Ingrid la Acapulco. Eu mai aveam puțin până să termin cartea, vomam tot timpul, medicul îmi sugerase să plec din São Paulo, să respir aer curat, să înot în apă rece. Am închiriat o casă care dădea spre mare. Seara lucram la carte, după ce ne întorceam de la cazinou. Ziua eram obligat să mă plimb cu barca, cu o pălărie de paie pe cap, să pescuiesc, să mă plimb pe plajă și să cheltuiesc bani.

Într-o seară, eu scriam, Ingrid era în pat, în cămașă de noapte, cu un carnețel și un pix în mână. Vino puțin, a spus ea,

vreau să-ți arăt ceva. M-am întins lângă ea și am văzut următoarele notițe, scrise de mână: Miercuri, 11: vomă, durere de cap – São Paulo. Joi, 12: vomă, durere de cap – São Paulo. Vineri, 13: vomă, durere de cap – São Paulo. Sâmbătă, 14: durere de cap – Ubatuba. Duminică, 15: ușoară durere de cap – Ubatuba. Luni, 16: s-a simțit bine – Ubatuba. Marți, 17: durere de cap – São Paulo. Miercuri, 18: vomă, durere de cap. Joi, 19: durere de cap – Campinas. Vineri, 20: durere de cap – Campinas. Sâmbătă, 21: durere de cap, greață – São Paulo. Duminică, 22: vomă, tensiune mică, durere de cap – São Paulo. Am citit notițele lui Ingrid. De când ne-am întors din Malibu am observat ceva, a spus Ingrid, nu-ți revii decât când nu ești acasă. M-am ridicat de pe pat. Poate că teoria medicului e adevărată, am spus eu, poate că sufăr de stres, poate că e o problemă emoțională. Tu și problemele emoționale, a spus Ingrid. Uite, de câte ori ești departe de casă, te simți mai bine. E adevărat, am spus eu uitându-mă din nou pe listă. Știi care e teoria mea? a spus ea. Fúlvia te otrăvește. De asta insistă atât să aibă ea grijă de tine, de-asta Lucreția Borgia asta e atât de devotată. Acum înțeleg de ce ți-a cerut să oficializați despărțirea după închiderea cazului lui Ronald. Voia să câștige timp, asta voia șmechera. Gândește-te. Acum, după închiderea cazului, de ce nu se mută la fermă? Nu așa ați stabilit? Ba da, am spus eu. Și atunci? a întrebat ea. Ce-i cu fața asta speriată? Orice femeie visează să-și omoare soțul. Dacă tu mori, ea rămâne cu casa, cu procentele la Universalis, cu toți banii tăi. De ce ți-e atât de greu să crezi că oamenii pot avea și o latură crudă? Tu nu scrii o carte care-i înșală pe creduli? Ei, am spus eu. Ce? sunt eu, Ingrid. Ingrid a ta. Cu mine poți fi sincer. Aia e înșelăciune, vorbește cu Dumnezeu, exercițiul lui Dumnezeu, mantra nu știu care, ăsta e pur oportunism. De ce Fúlvia nu ar putea să facă și ea răutăți? Care este diferența între a-ți trăda soțul care te-a înlocuit cu alta și a înșela cititori idioți? Lucreția nu este

persoana pe care o crezi tu. E o prefăcută. Cum spune Laércio, cunosc sufletul omului. Nimeni nu lucrează cu şerpi, nu aruncă şoareci ca hrană pentru şerpi, nu bagă iepuri în gura şerpilor întâmplător, a spus Ingrid.

Lista lui Ingrid m-a pus un pic pe gânduri, dar nu i-am crezut teoria. Între mine şi Fúlvia exista o legătură puternică, asta nu ştia Ingrid. Omorâserăm un om, asta ne unea. După ce o făcuserăm, ne dedicaserăm din ce în ce mai mult unul altuia, ne-am izolat, multă vreme în viaţa noastră nu a mai existat nimeni în afară de ea şi de mine, fiecare având grijă de celălalt. Ea îmi dădea linişte, îmi dădea imboldul să scriu, iar eu o sprijineam pe ea. Uciderea unui om a reprezentat în viaţa noastră acelaşi lucru pe care îl reprezintă moartea mamei pentru doi fraţi mici. Suferinţa prin care am trecut împreună, în acea perioadă, ne unise mult, asta nu ştia Ingrid, nici nu trebuia să ştie. Iar pentru Fúlvia ideea despărţirii nu era uşoară. Suferea, ştiam asta. Ea mă iubea, iar eu nu voiam s-o rănesc.

În pat, mai târziu, i-am promis lui Ingrid că nu voi mai mânca acasă, dar nu aveam de gând să fac asta. Nu credeam că Fúlvia m-ar fi putut otrăvi.

36

....

Dragul meu fiu, ne-a plăcut foarte mult scrisoarea ta. Eu și Manoel abia așteptăm să te vedem din nou. Avem noutăți de la Isus. Nici nu știu cum să-ți dau această veste, o să fie o schimbare în viețile noastre. Vreau să o cunosc pe iubita ta, Ingrid. Spune-i că am primit dulceața de dovleac, brânza și rachetele de tenis, ne-au plăcut mult. Lui Manoel i-a plăcut și cămașa pe care scrie Acapulco, deși ar fi preferat una pe care să scrie ceva despre Isus. Îi cumperi tu una pe care să scrie Sunt Prietenul lui Isus? Manoel crede că trebuie să vorbim mereu despre dragostea noastră pentru Isus. Așa cred și eu. Știi că și lui îi place să mănânce jiló[1], ca și mie? Nu mai știu pe nimeni căruia să-i placă. Tatălui tău îi plăcea. Acum, din Isaia: „Cine își bate joc de vorbele celui ce-i trimisul Domnului va simți amăreala vorbelor osândei"[2].

....

În ziua în care i-am predat cartea lui Laércio, încă de când m-am sculat, m-am simţit deosebit de rău. M-am dus până la bucătărie şi acolo am găsit, în faţa aragazului, o doamnă, o oarecare Mercedes. Când s-a prezentat, mi-a explicat că fusese

1. Fructul unei plante din familia Solanaceelor, cu gust amărui.

2. Citatul nu este din Isaia şi seamănă numai foarte vag cu versetul 16, cap. 36 din Cartea a II-a a Cronicilor. Ironie, probabil la adresa lucidităţii personajului.

bucătăreasa doamnei Fúlvia „în perioada în care trăia domnul Ronald, bietul de el, Dumnezeu să-l odihnească". Mi-a spus că Fúlvia era îngrijorată de sănătatea mea și că o rugase să-mi gătească câteva feluri de mâncare pe care să le pună la păstrat, la congelator. Fúlvia îi ceruse să folosească numai apa de la filtru, din cauza problemei mele. Am rugat-o să-mi facă un ceai și m-am dus să mă întind în grădină.

Casa era în mare dezordine, pachete ale Fúlviei peste tot, urma să se mute la fermă la sfârșitul săptămânii.

Cerul albastru, o zi plăcută, dar n-am reușit să stau la soare. Mi s-a făcut și mai greață, a trebuit să mă întorc în camera mea, am petrecut toată dimineața în pat. După-amiază, Mercedes a intrat în camera mea și mi-a pus pe noptieră un bol aburind cu un lichid închis la culoare, urât mirositor. Mi-a spus că obișnuia să pregătească acea infuzie pentru domnul Ronald. Și el suferea de stomac, ca și dumneavoastră. Aceea era o noutate, că Ronald suferea de stomac. Serios? am întrebat. Săracul de el, voma tot timpul, a spus ea, doctorul Cisne, oricât și-a bătut capul, nu i-a dat de leac.

Am simțit un fior rece pe șira spinării. Fructe negre.

Încearcă probabil să mă otrăvească, am spus.

Mercedes a râs de gluma mea. A râs pentru că probabil o plăteam bine. De fapt, comentariul meu nu i s-a părut deloc nostim.

Peste tot grămezi de cutii împrăștiate prin camera Fúlviei. Nu mi-a luat mult timp până să găsesc o agendă veche, cu coperți de piele. Am deschis-o la litera C. Am găsit, dr. Cisne, gastroenterolog, 8661-7524.

Am format numărul. Dr. Cisne era într-o consultație, nu mi-a răspuns decât la al treilea apel. Folosind vocea de vânzător de enciclopedii, i-am spus că mă cheamă Pedro, că sunt polițist și fac unele investigații, nu vreau să-i răpesc mult timp, am

numai câteva întrebări să-i pun. Da, Ronald era pacientul lui. Da, Ronald suferise de o tulburare gastrică ale cărei cauze nu putuseră fi identificate, probabil erau de natură emoțională. De ce nu treceți pe aici? a întrebat el. Pot evalua detaliile mai bine dacă mă uit la fișa din arhivă. Am închis telefonul.

Tocmai închideam agenda, când am observat colțul unei hârtii care ieșea în afară. Am scos-o. Un plic pe care era numele Fúlviei. Sus, în dreapta, era un logo, o diligență cu doi cowboy pe capră, unul dintre ei având în mână o armă Winchester cu țeava în sus. Wells Fargo Bank, PO BOX 5008 – Campbell CA. L-am deschis. Înăuntru, un extract de cont, sold trei milioane două sute de mii de dolari. M-am mai uitat o dată. Trei milioane două sute de mii de dolari.

Am făcut un duș rece, trei milioane de dolari, am ieșit, am mâncat într-un restaurant de la colțul străzii, trei milioane, m-am întors acasă și am așteptat-o pe Fúlvia în salon, cu plicul în mână.

37

La ora două dimineața, o mașină a oprit la poarta casei. Fúlvia a ieșit imediat, a ocolit mașina ca să-și ia rămas bun de la șofer. Văzându-mă pe sofa, cu toate luminile aprinse, Fúlvia a intrat îndată în rolul de fostă soție prietenoasă și serioasă, cu talentul ei dintotdeauna. M-a sărutat pe frunte, mi-a spus că era foarte obosită, că stătuse de vorbă până la ora aceea cu un comerciant din Diablo Valley, un specialist în pitoni australieni. M-a întrebat dacă mă simțeam mai bine, dacă mâncasem ce-mi lăsase pregătit, dacă nu voiam un ceai de roiniță.

I-am arătat extractul de la Fargo Bank.

S-a așezat pe fotoliu, punându-și picioarele pe masa din centru, peste revistele mele de artă. Sunt banii lui Ronald, a spus ea cu naturalețe.

Am întrebat-o dacă erau bani pe care îi primise după moartea lui Ronald, dacă încasase vreo asigurare. Nu există asigurări de o asemenea valoare, a răspuns ea, știi foarte bine asta. Știu, am spus eu, asigurare plus câteva furtișaguri.

S-a ridicat, s-a dus la bar, a luat o sticlă de whisky, și-a turnat un pahar și a început să vorbească despre cum îi futusem viața. Nu mă arăta tu cu degetul, mi-a spus, trădătorul ești tu, nici nu ne-am căsătorit bine și deja ai început să te fuți cu o secretară, nici măcar nu te-ai străduit să găsești una mai de doamne ajută, ai pus mâna pe prima care ți-a ieșit în cale, o

secretară, a spus ea, și nu simți nici cea mai mică remușcare pentru că l-ai omorât pe Ronald. Bineînțeles că nu simțeam remușcări, nu aveam de ce să simt remușcări, eu nu am omorât pe nimeni, Fúlvia l-a omorât pe Ronald, ea mi-a luat revolverul din mână, fir-ai tu așa-și-pe-dincolo să fii, a spus ea iritată, pentru că ezitam, și a omorât-o și pe bucătăreasă, eu nu aș fi omorât-o niciodată pe bucătăreasă, nici pe Ronald, nici pe nimeni, Fúlvia era cea care îi vedea pe oameni ca și cum ar fi fost șoarecii pe care îi băga ea pe gâtul șerpilor, vina a fost în întregime a ei și, chiar și așa, eu tot am simțit remușcări. Dar ea nu mă lăsa să vorbesc, nu voia să audă nimic, nemernica dracului. Nici eu nu voiam să aud nimic, voiam să vobesc, trei milioane de dolari, știu că sunt și bani de pe asigurare, criminalo, voiam să zic, psihopato, voiam s-o zgâlțâi, ea zbiera, nu mă asculta, banii mei, spunea, la fiecare două cuvinte repeta că banii sunt ai ei, banii mei, banii mei, mi-a spus că nu se băgase niciodată în socotelile mele și să nu mă bag nici eu în ale ei, a spus că la despărțire avea dreptul la jumătate din tot ce aveam și totuși nu-mi cerea nimic. Da, dar dacă eu mor, rămâi cu tot, am spus eu.

Ea și-a băut whiskyul, nu mi-a răspuns.

Doctorul Cisne, am spus. Nu știu despre ce vorbești, mi-a răspuns ea.

I-am răspuns că vorbesc despre arsenic, cianură, cucută, nitrobenzen, botulism, erbicid, una dintre porcăriile astea. De asta ai fost mereu un scriitoraș de rahat, a spus ea. Nu știi să inventezi nimic, bărbat de mâna a doua, literatură de mâna a doua, film de mâna a doua. Încep să mă gândesc dacă Ronald a fost primul, am spus eu, poate mai există și alții, probabil trei, trei polițe de asigurare dau trei milioane de dolari, nu-i așa? Du-te-n căcat, mi-a spus ea.

Mă duc la Ingrid. Mă întorc după ce te muți la fermă.

Când am ieşit din casă, m-a privit foarte serioasă, fără să-mi spună nimic.

Ingrid mi-a deschis uşa, desculţă, speriată. Ce s-a întâmplat? m-a întrebat văzându-mă cu valiza.

I-am spus lui Ingrid că în seara aceea găsisem arsenic printre lucrurile Fúlviei. Ticăloasa dracului, a spus Ingrid, ştiam eu, ştiam eu, ţi-am spus eu. Nu puteam să-i spun lui Ingrid tot adevărul, nu puteam să-i spun despre contul din banca străină, despre cele trei milioane de dolari, nici despre discuţia mea cu bucătăreasa, despre doctorul Cisne, toate astea m-ar fi obligat să-i vorbesc despre Ronald, iar Ingrid nu ştia nimic despre moartea lui Ronald. Abia după opt luni de la moartea lui Ronald reuşisem să dorm din nou normal, şi nici nu mai ţin minte cât timp mi-a luat ca să uit imaginea lui încercând să o ia la fugă prin grădină, piciorul lui cu care rămăsesem în mână, privirea lui înspăimântată înainte să moară, toate acele lucruri îmi făceau încă rău. Nu voiam ca Ingrid să le ştie.

Ea a insistat să mergem la poliţie ca să facem plângere, asta e tentativă de omor, a spus ea, s-o băgăm pe Borgia asta la puşcărie. Nu, am răspuns eu. Eşti amestecat şi tu în traficul de şerpi? ai făcut ceva împotriva legii? a întrebat ea. Pe lângă cărţile pe care le scriu? am răspuns. Am râs amândoi. Care e problema? m-a întrebat ea, îmi ascunzi ceva? Sigur că nu, i-am răspuns. Dă-mi un singur motiv pentru care s-o lăsăm în libertate pe nebuna asta de legat. N-o să mai facă nimic, am spus eu, o să se mute la fermă şi o să mă lase în pace. Mă foarte îndoiesc, a răspuns Ingrid.

Eram obosit, voiam să dorm. Am luat un somnifer pe care mi l-a dat Ingrid, ne-am culcat îmbrăţişaţi, mi-am băgat capul în părul ei blond şi frumos mirositor şi am adormit buştean, n-am mai auzit nici schelălăielile puiului de pudel de la etajul

de deasupra, care plângea de parcă îl tăia cineva de când îl despărţiseră de mama lui.

În dimineaţa următoare m-a trezit sunetul soneriei. Se auzea zgomotul duşului, Ingrid era la baie. M-am sculat.

Am deschis uşa, era Fúlvia. Pe fruntea ei scria femeie nervoasă, atenţie. A intrat, trebuie să stăm de vorbă, a spus ea. Câine sălbatic, ai grijă. Şi-a plimbat ochii prin cameră aşa cum fac animalele când caută de mâncare.

Ingrid a apărut în uşa holului, învelită în prosop.

I-ai povestit secretarei cum l-am omorât noi pe Ronald? Pun pariu că nu i-ai povestit, a spus Fúlvia. Cine e Ronald? a întrebat Ingrid uitându-se la mine. Ronald este bietul om pe care el l-a asasinat, a răspuns Fúlvia.

Ingrid m-a privit speriată. Femeia asta e nebună, am spus eu, lasă-mă să vorbesc eu cu ea.

Ingrid nu voia să iasă, voia să ştie tot, abia-abia am convins-o să mă lase singur cu Fúlvia.

Uite ce-i, am spus eu după ce a ieşit Ingrid, ascultă-mă bine, am spus, nu ţipa la mine, a spus ea, ţip când vreau eu să ţip, am spus eu, şi am îmbrâncit-o pe sofa, stai jos şi ascultă-mă, fiindcă n-o să-ţi spun asta decât o singură dată. M-am uitat la ea. Acum avea un revolver în mână, îndreptat spre mine. Lasă porcăria aia din mână, am spus aruncându-mă pe ea, ne-am rostogolit pe podea, dă-mi arma, te urăsc, a spus ea, ne rostogoleam, am încercat să pun mâna pe armă, ne-am rostogolit, arma s-a descărcat.

Fúlvia m-a împins şi s-a ridicat. Am văzut sânge pe bluza cu care eram îmbrăcat. Am văzut-o pe Ingrid intrând în cameră. Fúlvia i-a tras o palmă, tacă-ţi gura, secretaro, că bag şi în tine un glonţ. I-am făcut semn lui Ingrid să stea liniştită. Cheamă poliţia, a spus Fúlvia băgând revolverul în geantă, hai, vreau să văd, spune-le că am încercat să te omor.

Am simţit o arsură în piept, nu am vrut să mă uit. Profită de ocazie şi spune-le că fac trafic cu venin. Spune-le că vând venin pentru fabricarea medicamentelor în toată Europa. Abia aştept să chemi poliţia, la asta m-am gândit toată noaptea.

La uşă, înainte de a ieşi, s-a mai uitat o dată la mine. Eşti în acelaşi rahat ca mine, a spus ea.

Dacă Ingrid intrase în panică, reuşea s-o ascundă foarte bine. Te duc la spital, a spus ea. Şi-a luat geanta, cheile maşinii, m-a întrebat dacă reuşesc să merg pe picioare până la garaj.

38

....

Pregătește-te să vorbești cu Dumnezeu

Exercițiile care creează non-spațiul, precum și dimensiunea atemporală necesare pentru a intra în comunicare cu Dumnezeu sunt mantrice și au o funcție extractivă. Ele extrag din mintea noastră eul nostru perceptiv și controlator. Ne eliberează de noi înșine, pentru a-l putea primi pe Dumnezeu.

Mantra consonantică – Echilibrarea energiei active

Există două tipuri:

1. Esic

Cu corpul în poziție verticală, ochii închiși, umple-ți plămânii cu aer, mentalizează culoarea albastră și expiră aerul ca și cum ai imita sâsâitul unui șarpe, ssssssssssssssssssssss

2. Zetic

Cu corpul în poziție verticală, ochii închiși, umple-ți plămânii cu aer, mentalizează culoarea albastră și expiră aerul pronunțând litera Z, zzzzzzzzzzzzzzzzzzzz

Mantră vocală – Echilibrarea energiei pasive din cele cinci simțuri (văz, auz, miros, gust și tactil)

Cu corpul în poziție verticală, ochii închiși, umple-ți plămânii cu aer și, în timpul expirației, pronunță litera A.

Repetă exercițiul de încă patru ori, pronunțând literele E, I, O, U.

....

Pe drumul spre spital, am convins-o pe Ingrid să spună că fuseserăm atacaţi la colţul casei ei de un bărbat înalt, puternic, cu multe tatuaje pe braţ. Repetă, am spus, a băgat arma pe fereastră, a spus ea, tu ai încercat să te opui, el a tras. Cum era bărbatul? am întrebat. Înalt, cu multe tatuaje pe braţ, a răspuns ea. De ce culoare era? Negru ca tăciunele, a răspuns Ingrid. Cum era negru ca tăciunele dacă era plin de tatuaje pe braţ? Atunci era alb, a spus Ingrid, plin de tatuaje pe braţ.

Sângele mi se scurgea pe cămaşă, Ingrid conducea cu toată viteza, virând brusc, făcând depăşiri interzise şi tot repeta că totul era în regulă, că totul o să fie bine, alb plin de tatuaje pe braţ.

M-a luat în grijă o doctoriţă de gardă, care, după ce m-a examinat, mi-a spus că glonţul se oprise în omoplatul drept. Nu era nimic grav, dar trebuia să fiu operat.

Când m-am trezit din anestezie, Ingrid era culcată lângă mine, în pat. Am vorbit deja cu poliţistul de serviciu, a spus ea, totul e în regulă. M-a întrebat dacă aveam dureri. I-am spus că nu. Vrei să te odihneşti? m-a întrebat. Vreau să vorbesc, am spus eu. Stai liniştit, a spus ea, da, vorbeşte, spune ce vrei. I-am povestit despre Ronald, accidentul cu şarpele la hotelul-fazenda, plănuirea omorului, crima, investigaţiile, tot, cu lux de amănunte. Am vorbit timp de jumătate de oră, Ingrid m-a ascultat atentă. A vrut să ştie dacă poliţia nu investigase faptul că Ronald îşi pierduse piciorul cu câteva luni înainte de a fi omorât. Au făcut cercetări, am spus eu. Mi-au descoperit numele pe lista de oaspeţi ai hotelului, am fost chemat la mai multe interogatorii, am declarat că o cunoscusem pe Fúlvia cu acea ocazie şi că ajutasem cuplul să meargă la un post de prim ajutor. În perioada aceea, relaţia noastră nu era cunoscută, nimeni nu ştia nimic despre noi. Comisarul care investiga cazul a căzut pe spate când a aflat că eu eram João Aroeira. Nevasta lui era înnebunită după João Aroeira. De câte ori mă duceam să dau declaraţii, avea cinci, şase cărţi pe birou, pe care tipul

mă ruga să scriu câte un autograf. Dacă ar şti că fotografia fantelui de pe copertă nu e a ta, nevastă-mea ar muri. Am devenit amici, eu şi comisarul. Mă întreba mereu despre exerciţiile simbiotice, despre cum scriam, cum îmi veneau ideile, ba chiar m-a invitat la un grătar de revelion. După câtva timp, îi cunoşteam pe toţi poliţiştii de la secţie. Toţi mă plăceau. Asta ne-a ajutat, ei ne-au uşurat situaţia, ăsta-i adevărul. E drept că şi eu le-am oferit câteva stimulente. Cu diplomaţie, desigur. Un televizor, de Crăciun, o combină muzicală, genul ăsta de lucruri. Indivizii ăştia se poartă oribil cu oamenii săraci, a spus Ingrid. Ce vrei să spui? am întrebat, ce legătură are asta cu ce-ţi povestesc eu? Are de-a face, fiindcă, dacă erai sărac şi negru, poliţia, cu dovezi sau fără dovezi, te băga la puşcărie, dar tu erai João Aroeira şi nevestele comisarilor şi avocaţii citesc cărţile lui João Aroeira, de-asta s-au aranjat lucrurile, iar Ronald putrezeşte sub pământ, şi nebuna asta e liberă şi încearcă să mai omoare şi alţi oameni. Ai fi vrut să mă condamne? am întrebat. Sigur că nu, a spus ea. Poţi să-mi spui deschis, am zis eu, acum că ştii tot, crezi că sunt un asasin? Nu tu ai tras, a spus ea, tu n-ai omorât pe nimeni. Sunt complice, am spus eu. Complice nu înseamnă asasin, a spus ea, complice e complice. Şi când v-aţi căsătorit, poliţia nu a suspectat nimic? Când m-am însurat cu Fúlvia, am spus eu, Ronald era mort deja de un an, ne-am căsătorit cu puţin timp înainte de petrecerea aceea de la Mirna de-acasă, îţi aminteşti, când te-am cunoscut pe tine? M-ai cunoscut înainte de petrecere. Mi-am păstrat aceleaşi declaraţii, dar, cum comisarul îmi era amic, după cum ţi-am spus, i-am zis că o reîntâlnisem pe Fúlvia la înmormântarea soţului ei, aflasem că el murise şi m-am dus la înmormântare, pe urmă la slujba de şapte zile, şi că, pe urmă, şase luni mai târziu, eram să ne apropiem din ce în ce mai mult, cine putea evita ca un bărbat singur şi fără obligaţii şi o văduvă care se simte singură să se îndrăgostească? Să se

îndrăgostească, a spus Ingrid, ca şi cum aia ar fi fost dragoste. Acum înţelegi de ce nu pot să o denunţ pe Fúlvia? am întrebat, înţelegi că, dacă ea mărturiseşte totul, dosarul este redeschis? Bine, a spus Ingrid, nu este nevoie să mai spui nimic, am înţeles, avem mâinile legate de nebuna aia. Da, am spus eu. Avem mâinile legate. Să vrei să omori un om pentru Borgia aia, a spus Ingrid. Mă înfurie gândul că ai făcut asta pentru ea.

După două zile, ne-am întors la Ingrid acasă. Atunci a început calvarul. Mai întâi, telefoanele. Fúlvia suna la orice oră, fie zi, fie noapte, înjurând, ameninţând, spunând că o să mă omoare pe mine, că o s-o omoare pe Ingrid, că o să spună la poliţie că îl asasinaserăm pe Ronald, că o să se omoare, am auzit tot felul de ameninţări. Cum ne aflam în preajma lansării cărţii mele, eu nu mă gândeam decât la evitarea unui scandal. Dar nu exista nici cea mai mică şansă de dialog cu Fúlvia. Spunea ce voia şi pe urmă îmi închidea telefonul în nas. Ca să scăpăm de telefoane, ne-am mutat la un hotel. Dar Fúlvia a descoperit şi a continuat să ne terorizeze.

Într-o zi, când am ieşit din hotel, am văzut un afiş cu fotografia mea pe care era mâzgălit cu spray: José Guber e un nemernic. Sunt sigur că Fúlvia a făcut asta. Ingrid a rămas foarte tulburată, nu reuşea să mai doarmă bine. Nu e frică, spunea ea, e ură. Niciodată nu mi-am închipuit că a urî pe cineva te face să te gândeşti la omul ăla toată ziua. Ea o ura atât de mult pe Fúlvia, că începea să tremure ori de câte ori vorbeam despre ea. Fúlvia ajunsese să o aştepte pe Ingrid la recepţia hotelului şi să o agreseze, era ceva oribil. O dată, Ingrid a găsit un şarpe pe bancheta din spate a maşinii. În fine, a fost o perioadă tensionată, care m-a făcut să înţeleg cum unii bărbaţi îşi pierd capul şi îşi strangulează fostele soţii.

Singurul lucru bun a fost că nu mai aveam probleme cu stomacul. Şi lansarea cărţii. Laércio făcuse un tămbălău senzaţional în jurul ei, chipul meu era peste tot prin oraş. Numai seara autografelor nu a fost foarte reuşită. Aşteptam două mii de persoane, Laércio cheltuise o grămadă de bani pe vin alb şi pateuri, dacă se poate cheltui o grămadă pe bani pe porcăriile astea. Câte persoane or fi aici? am întrebat. Mai puţin de o sută, a spus el îngrijorat, dacă ar fi fost João Aroeira umpleam rahatul ăsta de sală, era lume de-ar fi ieşit şi prin tavan, nu dezastrul ăsta. Problema este, a spus el, că nimeni nu-l cunoaşte pe José Guber, a spus el, ca şi cum ar fi vorbit despre altcineva, nu despre mine.

39

....

Încă un mag

Editura Universalis face o campanie opulentă pentru a lansa încă un scriitor ezoteric

De Renata Carneiro

Am fost nevoiți să-l suportăm pe Pedro Jequitibá cu grămada lui de clișee despre succesul profesional. I-am suportat și pe neurolingviști cu experții lor ezoterici în îngeri, care s-au transformat într-o adevărată molimă națională. Ca și cum n-ar fi fost de ajuns, Editura Universalis investește într-o campanie opulentă și pariază masiv pe încă un scriitor ezoteric. José Guber, care a scris și sub numele João Aroeira, celebru pentru trei cărți motivaționale, Ajută-te tu singur, Dicționar simbiotic al sănătății și Dicționar simbiotic al succesului profesional, toate prezente pe listele celor mai vândute cărți ale anului, lansează acum Stând de vorbă cu Creatorul, un „ghid practic de conversație cu Dumnezeu". José Guber nu este bărbatul galant care a apărut pe coperțile bestsellerurilor sale anterioare. „Trebuie să înțelegeți că João Aroeira și José Guber sunt două persoane diferite. João Aroeira este un autor, José Guber este altul. João Aroeira este pseudonimul meu, José Guber sunt eu însumi." La întrebarea despre

motivele care l-au făcut să folosească fotografia fratelui pe coperțile cărților sale, el răspunde fără ezitare:

„A existat un moment în care am avut nevoie să dau un chip pseudonimului meu. A fost o necesitate spirituală. I-am dat chipul fratelui meu, care a murit. Eram foarte uniți. Fratele meu era o persoană pragmatică, optimistă, care-i făcea pe cei din jur să meargă mai departe. El avea spiritul lui João Aroeira. Acesta a fost motivul pentru care am folosit fotografia lui". Dar lui José Guber nu-i place să vorbească despre João Aroeira. „Dacă vreți să vorbiți despre João Aroeira, dați un telefon la editură. Eu mă aflu aici ca să vorbesc despre José Guber." Îmbrăcat într-un costum alb, cu un inel de aur pe degetul inelar, însoțit de asistenta sa, Ingrid Weiss, José Guber ne-a primit în curtea interioară a Hotelului Mar Dourado. În cele ce urmează, vă prezentăm fragmente din interviu.

JORNAL: De ce ați sărit de la literatura motivațională la literatura ezoterică? Ca să câștigați mai mulți bani?

JOSÉ GUBER: Nici vorbă de așa ceva. Nu sunt un oportunist. Anul trecut, am avut o problemă de sănătate foarte gravă, eram la spital, mă rugam și, la un moment dat, am auzit o voce înăuntrul inimii mele, o voce foarte clară: „Scrie" îmi spunea ea. Și așa am scris Stând de vorbă cu Creatorul. Asta a fost. Această carte m-a salvat.

JORNAL: Și de unde ați știut că acea voce voia să scrieți Stând de vorbă cu Creatorul și nu o altă carte de João Aroeira?

JOSÉ GUBER: Eu știam că îmi cerea să scriu ceva diferit de ceea ce scrisesem până atunci. Pur și simplu știam. Am o latură mistică foarte puternică. De mic stau de vorbă cu Dumnezeu. Și El a fost cel care m-a vindecat de boala de care sufeream. Am o relație intimă cu El, El îmi dă sfaturi, mă avertizează despre lucrurile care se vor întâmpla. Cartea mea, care a fost rezultatul unei sugestii divine, arată că orice persoană poate avea acest fel de relație, acest dialog deschis cu Dumnezeu. Este numai o chestiune de practică.

JORNAL: Care sunt planurile dumneavoastră de viitor?

JOSÉ GUBER: În prezent scriu trei cărți, toate despre meditație. Meditația masculină, meditația feminină și meditația îngerilor, care îi învață pe copiii și pe adolescenții puri să mediteze. Tehnicile de meditație sunt diferite, în funcție de sex. Stând de vorbă cu Creatorul este o carte introductivă, celelalte vor fi mai specifice.

JORNAL: Dumnezeu vă ascultă rugăciunile?

JOSÉ GUBER: Dumnezeu mă aude și, mai mult decât atât, mă ascultă. Deja s-a mai spus, dacă ceri și Dumnezeu nu-ți dă, nu Dumnezeu este de vină. Tu ești de vină. Tu nu știi cum să ceri. Folosesc mereu exemplul unui teolog american, pentru care am o mare admirație. Când a fost întrebat cum funcționa practica rugăciunilor, el a spus: „Dacă vrei să înveți să cânți la pian, trebuie să exersezi mult. Chopin vine abia după aceea". A te ruga nu înseamnă doar să închizi ochii și să spui „vreau să fiu fericit". Trebuie să exersezi. Să exersezi și să tot exersezi.

Dumnezeu vrea să mediteze împreună cu tine, vrea să te facă să te gândești la fericire, la ce este important să schimbi în tine pentru a fi fericit. Asta înseamnă a sta de vorbă cu Dumnezeu. Asta înseamnă să te rogi.

JORNAL: Credeți că există multă șarlatanie pe piața aceasta a literaturii ezoterice?

JOSÉ GUBER: Există șarlatanie peste tot. În jurnalism, în politică, în fabricarea înghețatei, oriunde.

....

Sunt niște începători, a spus Laércio la restaurant punând ziarul pe masă. Nici nu știu pe cine urăsc mai mult, pe jurnaliști sau pe medici, cred că pe jurnaliști, nu, nu cred, sunt sigur, medicii măcar nu-ți fac rău intenționat. Laércio atribuia vânzările slabe ale cărții mele *Stând de vorbă cu Creatorul* criticilor negative din ziare. O să mai beau un whisky, a spus el, discuția asta mă indispune. Încă un whisky aici, te rog. Ai văzut? a spus el când s-a îndepărtat chelnerul. Nici chelnerul nu te-a

recunoscut. Am cheltuit o avere pe publicitate, iar rahatul de chelner nici nu știe cine ești. O să dau faliment, a spus el, dacă nu se vinde cartea, sunt futut pe bune. Eu sunt asociatul tău, am spus, suntem în aceeași barcă. A râs. Cine a băgat banii? Cine ți-a plătit avansul? Cine a cedat douăzeci la sută din acțiunile firmei? Tu ești futut douăzeci la sută, a spus el, eu sunt complet, total futut. În momentul acela aș fi vrut să mă prefac în João Aroeira.

Lamentațiile acelea erau zilnice. În fiecare zi, Laércio punea mâna pe mine și mă freca la cap câte două ore că nu se vindea cartea. Am scos un tiraj de patru sute de mii de exemplare, a spus el punându-și mâinile în cap. O sută de mii de exemplare, l-am corectat eu, presei i-am spus că sunt patru sute de mii, am spus eu, dar, în realitate, nu au fost decât o sută. Și cu ce schimbă asta situația? a întrebat el, o sută, patru sute, rahatul este același. După ce whiskyul își făcea efectul, lucrurile se înrăutățeau, devenea agresiv, mă învinuia, trebuia să mă controlez ca să nu-l trimit la toți dracii.

În seara aceea, am ajuns la hotel, Ingrid era trează. Mi-a spus că vrea să-mi arate ceva. M-a dus la garaj. Mașina pe care i-o făcusem eu cadou era toată lovită în partea din spate, lovită bine.

Am fost să fac cumpărături pe Oscar Freire[1], a spus ea, și, când m-am întors, am găsit-o așa, ea a fost, sunt sigură, a fost curviștina aia.

I-am promis că o s-o duc la reparat a doua zi, i-am spus că putea folosi mașina mea până o reparau pe a ei.

Nu despre asta e vorba, a spus ea, n-ai înțeles, s-o ia naiba de mașină, ce nu mai suport eu este prezența nebunei ăsteia în viața noastră.

Am dus-o pe Ingrid la baie, am umplut cada, i-am pus înăuntru toate sărurile și spuma pe care le-am găsit pe-acolo, i-am

1. Stradă în zona nobilă a orașului São Paulo.

scos hainele și am băgat-o în cadă, unde m-am băgat și eu, i-am masat picioarele, corpul, i-am spus glume, lui Ingrid nimic nu-i era pe plac.

La cinci dimineața, m-am trezit și am văzut că Ingrid nu era în pat.

Am găsit-o în camera de alături, în chiloți și sutien, fumând la fereastră. M-am dus lângă ea.

Am plătit un tip ca s-o omoare pe Fúlvia, a spus ea.

40

Acolo e, a spus Ingrid arătând spre o construcție din blocuri de beton, încercuită de un zid acoperit cu desene de propagandă electorală. Eu te aștept aici, am spus eu oprind motorul. Ingrid a ieșit din mașină, a intrat în *terreiro*[1]. Am deschis radioul și o așteptam. Să o omori pe Fúlvia, să plătești un tată de sfânt[2] ca s-o omoare pe Fúlvia, știi ce o să ni se întâmple? o întrebasem pe Ingrid cu puțin înainte, când ea îmi povestise planul ei idiot, o să ne-o luăm în bot urât de tot, am spus eu, doar asta, nimic altceva, tatăl ăla de sfânt despre care tu spui că-i de încredere, fostul ăsta vânzător de zarzavat prieten cu mama ta, care s-a oferit să te ajute, tipul ăsta o să facă o nerozie, o să fie prins cu un transport de televizoare furate sau o să înfigă cuțitul în burta unui homosexual sau mai știu eu ce și o să-l ia poliția, care o să-l chelfănească zdravăn și, când o să se întâmple asta, o să te dea de gol. Și fiind tu iubita mea, sunt și eu implicat. Și pe urmă n-o să le fie greu să facă legătura între una și alta și pasul următor va fi să redeschidă dosarul lui Ronald și asta o să fie cireașa de pe tort. Ingrid nu înceta să fumeze și să-mi arunce fumul în ochi, insistând că Dadá era un tată de sfânt de încredere. Termină cu fumatul când vorbești cu mine, am spus eu. O să trebuiască să o suportăm pe femeia asta tot

1. Lăcaș de cult al religiilor afro-braziliene.

2. Sacerdot în cultele afro-braziliene Umbanda, Candomblé, Quimbanda. Termenul „sfânt" nu are înțelesul din religiile creștine, ci acela de „spirit".

restul vieții noastre? a întrebat ea. I-am luat țigara și am aruncat-o pe fereastră. Mă face vagaboandă, mă plesnește, mă agresează, îmi distruge mașina mea nouă, decapotabila mea care nici nu a fost încă înregistrată, te împușcă în umăr și trebuie să le înghițim pe toate? Mâine-poimâine bagă un glonț în mine și mor, asta vrei? Nici nu ne-am căsătorit încă, nici nu am apucat să cheltuim grămada aia a ta de bani și murim? Asta vrei? Nu, am spus eu. Dar asta o să se întâmple, nu avem de ales, ori murim, ori te denunță, viitorul oricum este negru, iar mie nu-mi place să trăiesc cu teamă, prefer să atac. Nu, am spus eu. Tu nu-l cunoști pe Dadá, a spus ea, dacă mama a avut un pic de seninătate înainte să moară, a fost datorită lui. Și ce dacă? am spus eu, poate fi bun să facă vrăjitorii, să consoleze bolnavi terminali, dar să omori pe cineva și să scapi basma curată e cu totul altă poveste. Ingrid a mai încercat să mă convingă, nimic nu m-ar fi convins, îmbracă-te, am spus eu, vreau să vorbesc cu tatăl ăsta de sfânt chiar acum.

Copiii care se jucau pe stradă s-au apropiat de mașină. Mi-au cerut bani. Le-am dat monedele pe care le aveam pe bord.

Ingrid a revenit cu un individ pe jumătate mulatru, cu părul vopsit în acaju, haine albe, coliere de mărgele colorate la gât. El este Dadá, a spus ea. Am deschis portiera. De ce nu stăm de vorbă chiar aici? a întrebat el. Urcă, am spus eu.

Am pornit mașina, am plecat. În timp ce conduceam, am intrat direct în subiect. I-am spus că anulăm înțelegerea. Avem o problemă, a spus el. Nu avem nici o problemă, am răspuns, înțelegerea cade, punct. Putem să o anulăm, a spus el, dar nu dau înapoi banii, îi folosesc ca să cumpăr medicamente pentru oamenii mei, a spus el, banii deja s-au dus. Poți păstra banii, am spus eu, și cumpără medicamente, nu vreau decât să rămână clar că nu mai avem nevoie să ne faci acel serviciu. Ne-am înțeles?

41

....

Dragul meu fiu, aș fi vrut să-ți dau vestea asta personal, dar cum tu ești ocupat să scrii cuvintele Domnului (lui Manoel și mie ne-a plăcut foarte mult *Stând de vorbă cu Creatorul* și toată lumea de aici îți citește cartea), cum tu ești ocupat, mi s-a părut mai potrivit să-ți scriu. Manoel m-a cerut de soție. Și eu am acceptat. După cum ți-am mai spus, Manoel și cu mine avem aceleași idei și gusturi și amândoi îl iubim pe Isus, Domnul Nostru Isus Cristos. Manoel mi-a spus că a fost însuși Isus în persoană cel care i-a spus, căsătorește-te cu Rosário. Isus mi-a spus și mie, Isus mi-a apărut în vis și mi-a spus, acceptă-l pe trimisul meu. Știi deja, Manoel este mesagerul Domnului. Isus vrea unirea noastră și, așa fiind, o vreau și eu, pentru că eu ascult vrerea Domnului. Mai mult decât atât, asta este ceea ce vreau și eu, Manoel este un om foarte bun. (Ți-am spus că lui Manoel îi place jiló?) Isa, fiica lui Manoel, s-a bucurat foarte mult. Ea este avocată și o să ne facă rost de un judecător, vrem să facem cununia aici, cu prietenii noștri. O să ne căsătorim și, împreună, o să predicăm cuvântul lui Dumnezeu. M-am gândit dacă ai putea tu să plătești petrecerea, acum că ești bogat. Nu știu dacă este adevărat, dar toată lumea de aici spune că ești bogat. I-am spus lui Manoel că, dacă ești bogat, o să plătești tu petrecerea. Cununia o să fie sâmbătă. Eu aș vrea un tort și gustări pentru toți prietenii mei și asistentele medicale. Spune-i lui Ingrid că ne-a plăcut mult

paçoca[1] pe care ne-a trimis-o. De la mama ta care te iubeşte, Rosário, roaba lui Dumnezeu, logodnica lui Manoel.

....

Uită-te la scriitoraşul ăsta, mi-a spus Laércio arătându-mi o tăietură dintr-un ziar, încă un răsfăţat al media, a spus el, un modern, tipul vorbeşte despre cartea lui, fără nici o legătură cu noi, dar nemernicul de reporter îl întreabă: ce părere ai despre José Guber? Răspunsul: cred că este un gunoi. Uită-te, a spus Laércio dându-mi tăietura din ziar.

Ne aflam în biroul lui, la Editura Universalis, Laércio mă chemase să stăm de vorbă. Eşti inamicul numărul unu al intelighenţiei braziliene, a spus el accentuând litera G, ai fost ales ca simbol al porcăriei, vrei un whisky? eu o să beau unul. E ora unsprezece dimineaţa, am spus eu. Eu mă trezesc cu poftă de whisky, a spus el, nu mă abţin decât până la cel mult ora unsprezece. Dar asta e, a continuat el, te fac oportunist, spun că ai trecut de la literatura motivaţională la ezoterism fiindcă vrei să câştigi mai mulţi bani, spun că textele tale sunt cele mai dezgustătoare din tot ce s-a scris în limba noastră, eşti canalia momentului. Ajunge, am spus eu, deja m-ai deprimat destul. Deja? a spus el, atunci ia loc, acum o să-ţi spun vestea pe care voiam să ţi-o dau.

Laércio a făcut o pauză, surâzător, a sorbit din whisky. Ghici, a spus el. Spune mai repede, am zis eu. Am început să vindem, a spus el. Da? Laércio mi-a arătat o hârtie pe care erau multe cifre. Uită-te aici, a spus el, începând de luni, uită-te cum au crescut. Ieri-seară, Geraldo, de la vânzări, m-a sunat şi mi-a spus că toată după-amiaza fusese aşa, librarii sunau şi cereau exemplare. Cifrele nu sunt încă semnificative, dar arată o tendinţă, asta e important, tendinţa. Sunt în rahatul ăsta de douăzeci de ani, ştiu cum merg lucrurile. O să dăm lovitura. O să

1. Fel de mâncare făcut cu făină de manioc şi carne uscată.

vindem *Stând de vorbă cu Creatorul* ca pâinea caldă. Ştii de ce cartea e căutată de cititori? Cititorului i se rupe de ce spun criticii. Asta e răzbunarea noastră. Cititorul nu e interesat de ce scriu cronicile. Asta mi-o spune nu numai creşterea vânzărilor. Am date şi mai concrete. Tu ai citit scrisorile pe care le primim aici? O să-ţi citesc una. Uite aici, dragă José Guber, bla, bla, bla, nu asta e partea care interesează, aici, am găsit, ia să-ţi citesc, „după ce am început să repet zilnic mantrele zetice, am observat că a început să-mi crească părul pe partea din faţă a capului". Ai auzit, Guber? I-a crescut părul chelului. Tu ai făcut asta. Elveţienii, nemţii, americanii cheltuiesc miliarde de dolari ca să descopere leacul pentru calviţie, spun că e o problemă genetică, şi vii tu şi dovedeşti că leacul este capul, mintea, credinţa. Ai făcut o descoperire ştiinţifică, Guber. M-am gândit chiar să dau asta la presă, ce crezi? O să le arătăm scrisoarea asta. Căcănarii ăia o să fie nevoiţi să înghită pastila asta. Îi creşte părul chelului!

A sunat telefonul. Era Raimundo, îngrijitorul fermei, întreba de Fúlvia. Nu ştiu unde e, am spus eu. Raimundo mi-a zis că era îngrijorat, că doamna Fúlvia plecase de la fermă în urmă cu două zile, ca să se întâlnească cu nişte comercianţi uruguaieni, luase cu ea o valiză plină de venin liofilizat şi încă nu se întorsese. Raimundo sunase deja şi la casa noastră din São Paulo, dar nici cei din personalul de serviciu de acolo nu ştiau nimic şi erau îngrijoraţi, fiindcă ea îi anunţase că va dormi acolo luni, dar nu venise. Probabil că a plecat în vreo călătorie, am spus eu. El nu credea, fiindcă nu-şi luase nici o valiză cu haine. N-ar fi mai bine să sun la poliţie? A întrebat el. Nu, am zis eu, să mai aşteptăm un pic. Dacă intervine ceva, ţine-mă la curent.

S-a întâmplat ceva? a întrebat Laércio, după ce am închis telefonul.

Fúlvia, am spus eu, se pare că a plecat într-o călătorie fără să anunţe pe nimeni.

42

Nu tai tortul? a întrebat Efigênia, una dintre cele mai vechi paciente de la Recanto da Paz. Vreau să se strângă toată lumea pentru fotografie, a spus Ingrid, apropiați-vă mai mult unii de alții, îi vreau pe doamna Rosário și pe domnul Manoel la mijloc, Isa, stai lângă tatăl tău, așa, și dumneavoastră, asistentele medicale în spate, Efigênia, mai încoace, nu, stai prea aproape, mai încolo un pic, Guber, ia-ți mama de umăr, așa, atenție, zâmbiți și... gata.

După fotografie, au rămas cu toții pe loc. Medici, asistente, pacienți, toți stăteau acolo, în grădina clinicii, în jurul tortului cu trei etaje pe care îl comandasem special pentru petrecere. Taie-l mai repede, a spus Efigênia, taie-l, Rosário. Mama, cu cuțitul în mână, a spus că îi părea rău să strice un tort așa de frumos ca acela, așa de alb, așa de plin de floricele delicate, cu propoziția Mirii Îl iubesc pe Isus scrisă cu ciocolată. Să nu tai scrisul, a spus Manoel, nu-s de acord să tai scrisul. Ta-ie, ta-ie, ta-ie, ta-ie, scandau pacienții bătând din palme. Este un tort de lux, a spus Manoel, nici la prima mea cununie cu răposata, Dumnezeu s-o odihnească, nu am avut așa un tort.

Mama mi-a cerut să țin un discurs. Eu? Sigur, a răspuns ea, tu ești fiul miresei, trebuie să spui câteva cuvinte. Poți să vorbești despre Dumnezeu, mi-a sugerat Manoel.

Am spus acele lucruri despre care se vorbește de obicei în asemenea ocazii, asistăm la un eveniment fericit, dragoste,

pace, sănătate și etc., etc., efectul a fost extraordinar, câțiva pacienți aveau lacrimi în ochi.

Ești îngrijorat de ceva? m-a întrebat Ingrid, când m-am îndepărtat de masă, cu o farfurie pe care mi-o pusese mama în mână. Nu, am răspuns, vrei tu felia asta de tort? Nu, ești îngrijorat în legătură cu Fúlvia? Nu sunt îngrijorat, am spus eu, a plecat probabil într-o călătorie.

Ne-am dus lângă piscină și ne uitam cum mama își servea invitații. Isa, fiica lui Manoel, ni s-a alăturat. Încă de la începutul petrecerii încerca să se apropie, dar Ingrid făcea mereu în așa fel încât să n-o lase. Era o femeie bine făcută, cu o siluetă elegantă, îmi plăcea de ea. Mi-a spus că îmi citise cartea și că îi plăcuse foarte mult. Citise și cărțile semnate João Aroeira. Cum se scrie o carte? Te așezi pur și simplu și scrii sau mai întâi îți notezi ideile? mereu am fost curioasă să știu asta. Bine, am spus, depinde de carte. Ne cheamă mama ta, a spus Ingrid trăgându-mă de braț. Mi se pare mie sau tipa asta îți cam trage clopotele? Ți se pare. Nu-mi place de femeia asta, o nesărată, știi care e problema femeilor de patruzeci de ani? Că nu au treizeci. Toate au fețele machiate la greu și se uită după iubiții noștri. Stai departe de ea. O să stau, am spus eu. Mă iubești? Mult, am spus eu. Îți place să te fuți cu mine? Nimic nu-mi place mai mult pe lume, am răspuns. Știi ce o să facem când o să ajungem la hotel? Știu, am spus, știu foarte bine ce o să facem.

Muzicanții, chitaristul, flautistul, cel care cânta la *cavaquinho*[1], cel cu tamburina și cel cu toba, pe care îi angajasem ca să animeze petrecerea, au întârziat. Când au început să cânte, nimeni nu se gândea să danseze. Pacienții au înconjurat grupul și se uitau la ei, ca și cum acei băieți îmbrăcați în alb și galben ar fi fost de pe altă lume. Sunt negri, mi-a șoptit mama la ureche. Sunt artiști, a spus o altă bătrână de lângă ea.

1. Un instrument cu patru corzi, asemănător cu chitara, dar mult mai mic.

Ingrid l-a tras de mână pe domnul Manoel, ia-o pe mama ta, a spus ea, am început să dansăm și, dintr-o dată, toți pacienții și asistentele și chiar medicul de gardă au început să danseze în jurul piscinei.

Mă gândesc, i-am spus medicului de gardă ceva mai târziu, dacă nu ar fi bine să le puneți niște tranchilizante în Coca-Cola, sunt foarte agitați. Lasă, a spus el, nu-i face rău nimănui să danseze. Dar uitați-vă la doamna Efigênia, am spus eu, uitați-vă la dânsa cum aleargă în jurul piscinei.

Petrecerea a durat mai mult de două ore.

A fost seara cea mai fericită din viața mea, a spus mama, când ne-am luat rămas bun.

Când am ajuns la hotel, portarul m-a anunțat că mă aștepta cineva în curtea interioară, acel domn cu barbă. Eu urc, a spus Ingrid. Bărbatul, când m-a văzut, s-a ridicat și s-a îndreptat spre mine. Mă cheamă Max, a spus, sunt polițist, aș vrea să schimb două vorbe cu dumneavoastră.

43

M-am dus cu Max la bar. Pianistul cânta o bossa nova când am intrat. Întotdeauna i-am compătimit pe muzicienii aceștia din restaurante, din hoteluri, să cânți pentru mâncătorii de alune. Ne-am așezat la o masă de lângă fereastră, care dădea spre stradă.

Am impresia că vă cunosc, a spus el. E posibil, am răspuns, e un afiș cu poza mea chiar acolo. Am arătat spre un afiș imens postat pe partea cealaltă a străzii, dar pe urmă am regretat, fiindcă scrisul cu spray José Guber e un nemernic era foarte vizibil. Desigur, a spus el, sunteți scriitor, n-am asociat numele cu persoana. Puteți să-mi vorbiți cu tu, am spus eu.

Am vrut să-i ofer ceva de băut, n-a acceptat, nu bea în timpul serviciului. Un băiat serios. A luat un carnețel din buzunar, mi-a spus că investighează dispariția soției mele, Fúlvia.

I-am spus că eram și eu îngrijorat, dar credeam că a plecat într-o călătorie.

Băiatul care lucrează la ferma dumneavoastră nu are aceeași părere. El ne-a anunțat dispariția. V-a informat și pe dumneavoastră, după cum ne-a spus.

Nu mi s-a părut că era cazul să anunț poliția. Raimundo s-a grăbit. Noi suntem despărțiți, cred că ea a hotărât să plece undeva ca să se relaxeze.

Max mi-a pus o grămadă de întrebări, ultima dată când o văzusem pe Fúlvia, dacă știam de vreo călătorie sau de vreo

legătură de afaceri a soției mele, dacă obișnuia să plece în călătorii fără să anunțe familia, dacă încercasem să dau de ea în ultimele zile, cui îi telefonasem.

Unde ați fost sâmbătă? m-a întrebat. La Rio Preto, am spus. Am avut lansarea cărții. Am stat la Hotelul Horizonte, pe strada Quinze de Novembro. Funcționarii hotelului unde locuiam deja avuseseră grijă să-i povestească polițistului despre scandalul din curtea interioară dintre Ingrid și Fúlvia. Nu a fost chiar o agresiune, am spus eu, s-au certat numai.

Tânăra agresată a fost cea care se afla cu dumneavoastră, doamna Ingrid?

Exact. Este asistenta mea la Editura Universalis.

Trăiți împreună?

Este prietena mea, am spus.

Max a observat iritarea mea. Mi-a cerut nume de rude și prieteni ai Fúlviei. Nu are altă familie, în afară de mine. Fúlvia nu are nici tată, nici mamă, nici frați. Avea o mătușă, care a murit anul trecut, înainte de căsătoria noastră. Mi se pare că locuia în Goiás, dar nici numărul ei de telefon nu l-am știut. Prieteni, trebuie să mergeți la terariul Institutului. Prietenele ei lucrează acolo. Fúlvia este o persoană retrasă. Nu are mulți prieteni, nici o viață socială.

Și ferma? a întrebat el.

I-am explicat că Fúlvia avea grijă de ea, eu nici nu treceam practic pe acolo, când ne-am despărțit, am hotărât ca eu să rămân cu casa din São Paulo, Fúlvia a preferat ferma.

Crește animale?

După cum m-a privit, Max mi-a dat impresia că știa ceva, poate că lui Raimundo îi scăpase vreo vorbă indiscretă. Vaci, boi, capre, am spus eu, animale de-astea. Sunt și plantații de porumb, cartofi, cafea. Șerpi? a întrebat el. Am răspuns că Fúlviei îi plăceau mult șerpii, lucrase la terariu și că avea câteva exemplare importate ca animale de companie. El m-a privit îndelung, ca și cum m-ar fi studiat. A făcut o pauză, eram deja obișnuit cu acel tip de abordare, când cu Ronald fusese la fel, blufau, se prefăceau că au date, făceau tot felul de mutre.

Fostul ei soț a fost omorât în timpul unui jaf, nu-i așa? Îmi amintesc cazul, a spus Max, ridicându-se. Și-a scris numărul de telefon pe un șervețel de pe masă. Dacă o să mai aveți informații, vă rog, luați legătura cu mine.

Am traversat curtea interioară încercând să-mi păstrez calmul. Am urcat cu liftul, îndată ce am ieșit în hol, Ingrid a deschis ușa. Ce se întâmplă? a întrebat ea. Ia-ți geanta, am spus eu.

44

De o parte a hambarului erau femeile, de cealaltă parte, bărbaţii. Între ei, pe un aşternut de nisip şi frunze uscate, se aflau mediumii, printre ei, Dadá, fumând trabuc şi bând bere. Astăzi e *gira de caboclo*[1], a spus Ingrid, Dadá va încorpora spiritul lui Pană Albastră, îi vezi cum dansează? Mai durează mult? am întrebat. E pe sfârşite, a spus Ingrid, calmă.

Am mai aşteptat încă o jumătate de oră, afară, simţind mirosul de frunze de rozmarin şi mentă care erau arse în timpul ceremoniei.

Dadá avea ochii roşii de la băutură când a ieşit din templu, nu i-a făcut plăcere să ne vadă. Tu aşteaptă aici, a spus Ingrid, întâi vorbesc eu cu el, pe urmă îţi fac semn şi vii şi tu. Ba nu, am spus, vreau eu să vorbesc cu vrăjitorul ăsta.

Stai să văd dacă înţeleg bine, a spus Dadá, după ce i-am explicat situaţia, Ingrid, a spus el, vine aici plângând, cere ajutor, eu o ajut, chiar mai mult de-atât, fiindcă te cunosc de mică şi am cunoscut-o pe mama ta, te ajut, pe urmă vine tipu' ăsta, albu' ăsta, care nici nu-i din *terreiro* nostru, vine aici nea cutare ăsta, face gălăgie şi-mi spune s-o las baltă. Până aici toate bune. Da' acu' veniţi iar, amândoi, şi vreţi să ştiţi dacă am făcut ce mi-aţi spus să nu mai fac? Aşa-i? Nu întreb dacă ai făcut

1. Ceremonie din religia afro-braziliană macumba, în timpul căreia mediumii intră în comunicare cu spiritele indienilor legendari.

treaba, am spus eu, spun doar că femeia a dispărut, spun că poliţia a început să investigheze, am spus foarte clar data trecută, am spus, nu vreau să faci nimic, şi acum femeia dispare, dispare pur şi simplu. N-am nimic de-a face cu asta, a spus Dadá întrerupându-mă, n-aţi mai vrut să fac nimic, e-n regulă, n-am făcut nimic, ia ziceţi voi, o s-o spun pe şleau, de ce să omor o femeie pe care nici n-o cunosc, dacă pot să n-o omor? Ha? Să omor aşa, aiurea? Eu nu fac chestii de-astea, Ingrid a venit plângând, eu n-am vrut decât s-o ajut, acu' deja îmi pare rău, mă scoateţi din sărite, acuşi îmi ies din fire. Dadá ne-a întors spatele şi se îndepărta. M-am dus după el. L-am luat de braţ. Ei, ia vezi, a spus el, nu-mi place să fiu atins, ia-ţi labele de pe mine. Sper, am spus eu, că spui adevărul. El a făcut o mişcare bruscă eliberându-şi braţul. Hai să mergem, a spus Ingrid, să mergem.

Ne-am întors pe şoseaua de centură, în tăcere, Ingrid a deschis şi a închis de câteva ori radioul. Nu a fost el, a spus ea, sunt sigură, poţi fi liniştit, tot Fúlvia a provocat încurcătura asta, nici nu se poate plânge, a fost alegerea ei, să facă trafic, să vândă şerpi, să crească şerpi, să vândă venin, nu tu mi-ai spus că vinde venin unor cucarachos[1]? Vinde unor cumpărători internaţionali, am spus eu, dar este ilegal, a spus ea, da, este ilegal, dacă ei fac porcării cu veninul, a spus ea, fac medicamente, am spus eu, veninul e folosit în industria farmaceutică, fac din el anestezice şi anticancerigene, am spus eu, dar tot este ilegal, a spus ea, şi fiindcă e ilegal se poate întâmpla orice, într-o zi tot o păţea Fúlvia, ori era arestată, ori o lichidau, traficanţii nu au un viitor foarte strălucit în faţă. N-a murit, am spus eu, vorbeşti de parcă Fúlvia a murit, a dispărut doar, nu este moartă. În general, a spus Ingrid, oamenii dispar fiindcă sunt morţi. Vreun violator nebun o fi pus mâna pe ea în vreun garaj. Vreun jefuitor al

1. Termen peiorativ (provenit de la *cucaracha*, gândac în sp.) folosit de americanii din SUA când se referă la sud-americani.

camerelor cu ATM-uri. Vreun traficant căruia nu i-a plătit, o să vezi. Ingrid, ajunge, am spus eu pe un ton iritat. Nu o să fiu ipocrită, a spus ea, nu o să spun că mă rog să fie în viață. Nu-mi place când vorbești așa, am spus eu. Ce ai vrea să spun?

În acea noapte a fost foarte cald, nu am reușit să dorm. Am stat la fereastră, fără cămașă, gândindu-mă, fumând, făcând ture prin cameră. Ingrid a încercat să mă ia în pat, i-am spus că nu-mi era somn. Scuză-mă, a spus ea, am spus toate prostiile alea în mașină, mi-e rușine acum. Te scuz, am răspuns. Nu vreau să moară, atunci eram furioasă. E în regulă, am spus, te cred. Nu-i doresc să moară numai pentru că a încercat să te otrăvească, m-a agresat, mi-a stricat mașina. Vino să dormi, a spus ea, nu reușesc să dorm fără tine. M-am culcat lângă Ingrid și am petrecut toată noaptea cu ochii în tavan.

În ziua următoare, câteva ziare au publicat știrea despre dispariția Fúlviei. Unul dintre ziare a dezvoltat știrea, soția unui scriitor ezoteric dispare în mod misterios, era titlul. Uite fotografia ta, a spus Ingrid, e făcută în arhiva noastră, la Universalis, probabil Laércio o distribuie.

Laércio m-a sunat dimineața devreme. Ai nevoie de ceva? Nu, am răspuns. N-ai idee ce se întâmplă aici, a spus el, primim o grămadă de telefoane, vin jurnaliști, chiar am dat și câteva interviuri în numele tău.

Toată săptămâna a fost dificilă. Într-o zi, când eram la editură, am deschis un ziar și am văzut fotografia mea, iar alături următoarea declarație: „Seara, în timp ce-mi făceam exercițiile mantrice ca întotdeauna, la un moment dat în mijlocul meditației am început să simt o furnicătură, un fior, un episod sinestezic, în cap mi-a apărut imaginea cuiva care cerea ajutor. Puțin timp după aceea, un polițist a venit să-mi comunice dispariția fostei mele soții". L-am chemat pe Laércio, i-am arătat articolul. Nici nu am vorbit cu jurnalistul ăsta, am spus, ce-i

asta? Ce rahat de declarație e asta? Laércio era stânjenit. Bun, a spus el, tu erai foarte ocupat, am dat câteva declarații în numele tău, doar atât. Nu m-am gândit că o să pară atât de jenant. Uite că mie mi se pare jenant, am spus eu. Știi cum e, a spus el, cititorii sunt curioși, habar n-ai cum au crescut vânzările, sechestrarea Fúlviei, scuză-mă că ți-o spun, ne ajută foarte mult, ăsta este adevărul, poate că e o simplă coincidență, dar vânzările au explodat. Mă gândesc, a spus el, dacă bandiții ar cere o despăgubire, chiar că am vinde masiv. A fost doar un comentariu, calmează-te, nu-i nevoie să te uiți atât de agresiv la mine, o să fie găsită, poți fi liniștit, o să-ți găsească nevasta.

Polițiștii au percheziționat și casa mea, și casa de la fermă. Max a confiscat un mare lot de șerpi. Am făcut tot posibilul ca să-i ascund, mi-a povestit Raimundo, dar au scotocit fiecare ungher și până la urmă i-au găsit, puteți fi liniștit, domnule, nu le-am spus nimic.

Soția ta nu este numai o colecționară, mi-a spus Max, am găsit la fermă mai multe exemplare din speciile protejate, făcea comerț cu șerpi, ceea ce este interzis, după cum știți, comercializarea animalelor acestea este o crimă care duce la judecarea în stare de arest, fără drept de cauțiune. Dacă știți ceva despre aceste lucruri, și probabil că știți, este mai bine să ne spuneți.

Eu învățasem deja din perioada anchetării morții lui Ronald, cel mai bine este să negi până la moarte.

Duminică noapte m-au sunat de la recepția hotelului. Era Max. Găsiseră corpul unei femei pe malul rezervorului Billings, a spus el. Există indicii puternice că este vorba de soția dumneavoastră.

Am stabilit să mă întâlnesc cu el peste cincisprezece minute, la Institutul Medico-Legal.

45

Mergeam pe un coridor larg, împreună cu Max, un tânăr mulatru, funcţionar al Institutului. Am intrat într-o încăpere plină de brancarde, îmi făcea rău şi numai mirosul, un amestec de alcool şi de carne moartă. Câţiva copii jucau fotbal în apropierea rezervorului, a spus Max, şi au văzut corpul printre buruieni. Maşina a fost găsită pe malul celălalt al rezervorului, în perfectă stare. A fost împuşcată, a spus Max, un glonţ în tâmpla stângă, altul în piept.

Tânărul de la Institut a intrat în camera frigorifică, a tras un sertar şi a descoperit corpul. Am recunoscut imediat rochia Fúlviei, o rochie albastră cu margine albă, eu i-o făcusem cadou, într-una dintre călătoriile noastre. Îi lipseau cerceii cu diamante şi ceasul de aur. A fost un jaf? am întrebat. Max m-a privit serios, ştiţi că nu a fost jaf.

Am ieşit de la morgă, Max mi-a spus că un anumit comisar Moreira voia să discute cu mine. Ne-am dus cu maşina mea la secţia de poliţie şi, pe drum, am simţit un mare gol, o angoasă, crescându-mi în piept. Rochia albastră a Fúlviei, o văzusem de atâtea ori în acea rochie şi acum o văzusem în ea pentru ultima oară, exact la asta mă gândeam, ultima dată, ultima zi, Fúlvia a murit fără să ştie, ultima zi, toţi murim aşa, blestemata de ultimă zi, te trezeşti, m-am gândit, este o zi senină, cerul albastru, minunat, sau e o zi ploioasă, n-are

importanţă, tot minunat este, poţi face dragoste cu femeia pe care o iubeşti, poţi face un copil, poţi să scrii o carte, să plantezi un copac, să te întinzi la soare, să mergi prin ploaie, dar nu faci nimic din toate astea, pur şi simplu pierzi ziua, o arunci la gunoi, te duci la bancă, repari un robinet, vorbeşti cu contabilul, te iriţi din cauză că telefonul nu funcţionează cum trebuie, arunci ziua la gunoi, iar la cinci după-amiază, bum, mori. Nimeni nu te-a prevenit că aceea era ultima zi.

La secţia de poliţie mi-au arătat mai multe fotografii, m-au întrebat dacă recunoşteam vreuna dintre acele feţe. Nu, am spus. Nici pe bărbatul acesta? Nu ştiu cine este, am răspuns. Goycochea, i se spune Jack, a zis comisarul, de un an suntem pe urmele lui, este unul dintre cei mai mari traficanţi de venin de şarpe din America de Sud. Transportă venin în Germania, Israel, Japonia şi Statele Unite. Sunteţi sigur că nu l-aţi văzut niciodată pe omul acesta? Sunt, am spus eu. Angajatul dumneavoastră, Raimundo, l-a văzut de două ori la fermă, avem aici declaraţia lui. Eu nu merg niciodată la fermă.

Comisarul mi-a spus că Goycochea avea o întâlnire cu Fúlvia în ziua în care ea a dispărut. Într-o agendă pe care o găsiseră la fermă erau nişte însemnări foarte clare, ora şaisprezece, piaţa Panamericana, Goycochea, pe data de 20, vedeţi? a spus el. Un bărbat care parca maşini a declarat că este sigur că a văzut o tânără cu semnalmentele Fúlviei discutând cu doi bărbaţi. Ştiaţi ceva în legătură cu aceste activităţi ale soţiei dumneavoastră? Nu, am spus eu. Informaţiile dumneavoastră ne-ar putea ajuta să ajungem la asasinii soţiei dumneavoastră. Nu ştiu nimic, am spus. Să negi până la moarte.

La ieşire, l-am văzut pe Laércio stând de vorbă cu jurnaliştii care erau pe-acolo. Guber, a spus el, eu nu l-am auzit, Guber, a strigat, am intrat în maşină şi am plecat în trombă.

46

Niciodată nu mi-au plăcut foarte mult vapoarele, dar, după înmormântarea Fúlviei și toate acele scene deprimante, m-am gândit că ar fi o idee bună să petrec câteva zile pe o insulă plutitoare, departe de tot, inaccesibil, fără să știu de nimic, de nimeni. Și lui Ingrid i-a plăcut ideea.

În primele zile totul a decurs fără evenimente speciale. Ingrid era aproape tot timpul tăcută, fără chef de nimic, dar, chiar și așa, ne-am distrat, mergeam la piscină, făceam plajă, eu mă uitam la femeile alea obișnuite cu croazierele, cu fețele lor, cu îmbrăcămintea lor, cu bărbații lor, era nostim, nici nu mă mai gândeam la moartea Fúlviei. La drept vorbind, mă simțeam ușurat și aveam un fel de recunoștință față de Goycochea, traficantul urugayan, ce bine, mă gândeam, n-am omorât pe nimeni, ce bine e să fii liber, să ai succes, să înoți, să scrii cărți, să vinzi cărți, să faci dragoste cu Ingrid, să călătorești cu vaporul, fără vină, doar soarele, piscina, sauna și conversațiile anodine cu bogătașii care mă înconjurau.

Totul a mers rezonabil de bine până când comandantul ne-a povestit, în timpul unei cine splendide, că un rechin urmărea vaporul. Femeile de la masa noastră au fost foarte tulburate, bărbaților le-a plăcut, un rechin, au spus, unii s-au dus pe punte, ce-ar fi să omorâm rechinul? a sugerat un medic pediatru. Când ne-am întors în cabina noastră, Ingrid era foarte

agitată, se plimba, se așeza, se ridica, nu știu până unde putem să credem în coincidențe, a spus ea, dar îți amintești de povestea preferată a Fúlviei? Nu-mi aminteam. Tu mi-ai povestit, a spus ea, cartea aceea care se termina cu marea. Eu tot nu-mi aminteam. Povestea preferată a Fúlviei, a spus ea, se termină cu cei doi asasini pe un vapor și cu aripa dorsală a unui rechin învârtindu-se în cercuri în jurul lor. Și ce-i cu asta, Ingrid? Care e problema? am întrebat. Nimic, a spus ea, doar că mi se pare ciudat, rechinul ăsta.

În noaptea aceea Ingrid nu a dormit. M-am trezit dimineața devreme, ea era pe punte, nemișcată, uită-te la silueta aceea albă din apă, e el, a spus. Și pe urmă, în zilele următoare, la cafeaua de dimineață, la piscină, la cazinou nu exista decât subiectul acela, ea pur și simplu nu se putea abține să nu-i întrebe despre rechin pe membrii echipajului, mulți nici nu știau despre ce era vorba, ea insista, ba există, un rechin urmărește vaporul. Încetează să mai vorbești despre rechinul ăla, am spus eu, te porți complet irațional, întreci orice limită, nu știi că și ceilalți se tem de rechini? Mi-a promis că n-o să mai vorbească.

Și într-adevăr n-a mai vorbit, dar, în schimb, era și mai prost dispusă, tăcea tot timpul, la cină, la interminabilele cine dansante ea nu deschidea gura, nu mânca, nu dansa, era tot timpul tăcută, eu încercam să compensez, făceam conversație, toleram toți acei necunoscuți, o întrebam, ce-i cu tine, Ingrid? iar ea spunea că nu știe, cu ochii înlăcrimați, nu mă mai întreba nimic, a spus ea, sau mă bușește plânsul chiar aici, în fața americancelor astea cu rochii lungi.

Niciodată nu am înțeles de ce oamenii își schimbă comportamentul după ce-și ating obiectivele. Timp de un an întreg o auzisem pe Ingrid spunând că voia să se căsătorească cu mine, voia să fie doamna mea, voia să-și tatueze numele meu pe coapsă, voia să-mi pună zgardă, în sfârșit, acum eram

la dispoziţia ei, întins în pat, disponibil, receptiv, nu-mi mai lipsea decât zgarda, şi ea ce făcea? Plângea.

Am încercat, m-am străduit să-i schimb dispoziţia, am spus bancuri, am dansat, chiar i-am cumpărat o bijuterie, dar nimic nu a făcut-o pe Ingrid să se simtă mai bine.

În ultima seară am comandat o cină specială în cabină, la lumina lumânărilor. Am făcut o baie lungă, ca să mă relaxez, voiam să fiu bine dispus, să petrec o noapte plăcută cu Ingrid. Când am ieşit din baie, ea stătea aşezată pe pat, frumoasă, cu o rochie lungă, neagră, cu braţele goale. Arăţi senzaţional, am spus. A venit asta pentru tine, a spus ea arătându-mi o hârtie. Era un fax de la Laércio, cu ultima statistică despre cele mai vândute cărţi din Brazilia. *Stând de vorbă cu Creatorul*, locul întâi. Nouă sute de mii de exemplare vândute. Contracte de traducere în optsprezece ţări. Faxul ăsta, mi-a spus ea, mi-a dat o senzaţie oribilă. Ce senzaţie? am întrebat. Nu ştiu, a spus ea, de teamă poate. Nouă sute de mii de exemplare vândute, am spus eu, teamă de ce? De schimbare, a spus ea. Am întrebat dacă avea ceva să-mi spună, nu, a spus ea. Eşti sigură? Absolut, a spus.

Am stat un timp îmbrăţişaţi, dar ea nu era acolo, era doar o bucată de carne tremurândă.

47

....

Laércio,

M-am întors. Ar trebui să mergi şi tu într-o croazieră, niciodată nu am văzut atâtea femei disponibile îmbrăcate în fuste hawaiiene. Am trecut pe-aici, pe la editură, ca să-ţi las sticla asta de whisky vechi de doisprezece ani (încearcă să nu bei înainte de prânz, please). Am abandonat proiectul despre meditaţia masculină, meditaţia feminină şi meditaţia îngerilor, vreau ceva de o mai largă respiraţie. Deja scriu cartea rugăciunilor pozitive sau, ca să fiu mai didactic, rugăciunile care blochează latura negativă a fiinţei umane, care este mereu prezentă în dezechilibrul pervers al realităţii. Asta e. La lucru. E gata situaţia vânzărilor? Aştept rezultatele. Te îmbrăţişez,

Guber

PS: Încă nu am citit materialul pe care mi l-ai trimis despre acea sectă. Dar Ingrid se ocupă de proiect. O să-ţi dea ea veşti.

....

A fost prins Juan Goycochea şi lichidată banda de traficanţi de venin, a spus prezentatorul programului de ştiri. Ingrid, am spus eu, vino să vezi asta.

Ne pregăteam de culcare, Ingrid a apărut în uşa băii cu periuţa de dinţi în mână, vino aici, am spus eu, i-au prins pe ucigaşii Fúlviei. Ingrid s-a aşezat lângă mine, în faţa televizorului.

Goycochea e grasul ăla, am spus eu, îmi aduc aminte de el, a fost de câteva ori la noi acasă, Fúlvia îi spunea „tranquil", fiindcă zicea mereu „ca sa lucresi con sierpi trebúie sa fii tranquil". Nemernicul, să omori o femeie așa, s-o atragi într-o cursă, a fost o cursă, am spus eu, uite ce spun ăștia, prins cu cincizeci de vipere, o să vezi că erau viperele Fúlviei, ea avea multe vipere. Și valiza cu veninul? Nu spun nimic despre valiză, iar Raimundo mi-a spus că Fúlvia a plecat de la fermă cu o valiză plină de venin.

Au început reclamele. M-am ridicat, am închis televizorul, foarte bine, a spus, bem un pahar de vin? Ascultă, vreau să-ți spun ceva, a spus ea. Dar a ezitat mult timp. A început să-și roadă unghiile, s-a plimbat prin cameră. Nu Goycochea a omorât-o pe Fúlvia, a spus ea în cele din urmă, oprindu-se în fața mea, cu periuța de dinți încă în mână. Eu sunt de vină, a spus ea. Eu am pus s-o omoare.

Am deschis fereastra, zgomotul de mașini a năvălit în cameră. Am închis fereastra.

Planul nu a mai putut fi contramandat, era prea târziu, a continuat Ingrid, Dadá, vrăjitorul, Dadá deja plătise un asasin, nici nu știu cine e, am încercat să-l împiedic, n-am reușit, tipul a acționat foarte rapid. Nu am avut curaj să-ți spun.

Ingrid s-a dus la dulap, a luat valijoara Fúlviei, mi-a adus-o. A deschis-o, era plină de flacoane de venin. Dadá mi-a adus-o, a spus ea. După calculele mele, aici e venin în valoare de opt sute de mii de dolari.

Stăteam și ne uitam la flacoane, mi-a venit să le arunc pe toate la gunoi.

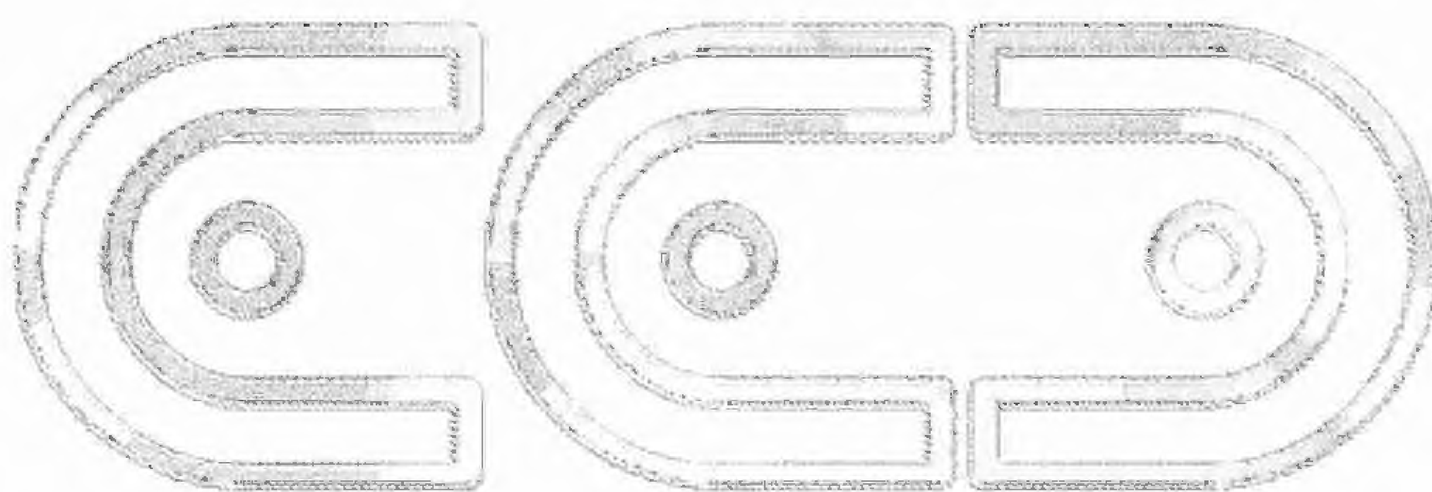
Am crezut că, dacă o să te am lângă mine, o să uit, a spus Ingrid, dar asta e ca sânii căzuți, te uiți în oglindă și-i vezi numai pe ei, și, când te îmbraci, îi ascunzi, dar știi că sunt acolo și că sunt căzuți și că nu o să-și revină cu timpul și nu ți-i poți scoate din cap. Ia-mă în brațe, a spus ea.

Ingrid, am spus eu, totul e-n regulă, închidem subiectul, o să uiți totul, o să te învăț să uiți. O să te învăț rugăciunea pozitivă care blochează dezechilibrul pervers al realității. Vino aici, lângă mine. Dă-mi periuța asta de dinți, am spus. Am făcut-o pe Ingrid să-mi repete rugăciunile și pe urmă am rugat-o să-mi descrie ce simte. Simt că ceva prinde formă în mine, un fel de spumă, de cocă albă. Cred că acum pot să beau un pahar de vin.

Am stat aplecați peste pervazul ferestrei, bând și scrutând noaptea. Pe terasa blocului din față, cu un etaj mai jos, era o petrecere. Oamenii dansau, beau, iar o femeie roșcată, îmbrăcată într-o rochie de lamé roșie, a început să ne facă semn invitându-ne la petrecere. Ingrid m-a întrebat dacă nu ar fi bine să mergem să dansăm un pic.

Și atunci am început să uităm tot. Mai mult sau mai puțin. Aproape tot.

Scanare și prelucrare digitală

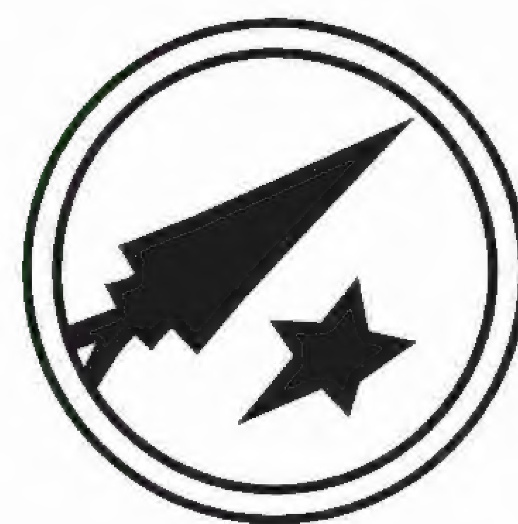

de

Anonim

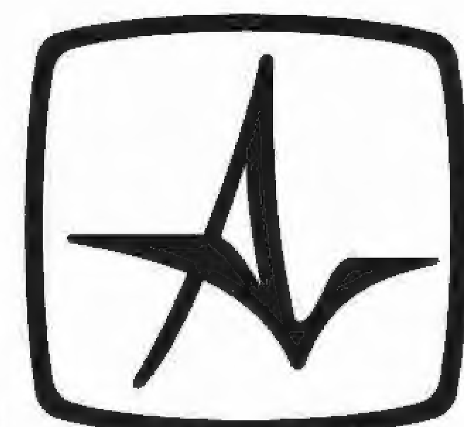
și

CAT Graur

Antwerpen

2024

